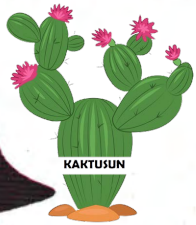
SHERLOCK HOLMES'ÜN YENİ MACERALARI

DÜNYANIN EN İYİ DEDEKTİFİ GERİ DÖNÜYOR

GENÇ SHERLOCK

SHERLOCK HOLMES

DAVID STUART DAVIES

YABANCI

Genç Sherlock Holmes özel dedektif olarak kariyerine başlamak için Londra'ya geldiğinde, suç dehası Profesör James Moriarty'nin dikkatini çekmişti. Tam o sıralarda Afganistan'dan yeni dönen Dr. Watson da Holmes'ün en büyük yardımcısı olmak için ortaya çıkmıştı…

Hem şoke edici ve heyecan verici yanlarıyla hem de Holmes efsanesine farklı yaklaşımıyla David Stuart Davies'in romanı, suç polisiyesinde tüm beklentileri karşılayacak bir modern klasik…

Sir Arthur Conan Doyle'ın efsanevi karakteri, yetenekli bir şekilde yeniden yaratılmış dedektif hikâyeleriyle geri dönüyor. Holmes'ün gençlik günlerinden başlayan Yeni Maceralar serisi, dünyanın en büyük dedektifinin en gerilimli ve farklı davalarının sırlarını çözüyor.

KAKTÜSÜN

Çeviren: Seda Çıngay Mellor

YABANCI

9 786059 585422

20 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

BELONGS TO
KRATOS TEAM

GENÇ SHERLOCK

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç Sherlock
Özgün Adı | *Sherlock Holmes: The Veiled Detective*
David Stuart Davies

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Aylin Keser
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Tasarımı | Şükrü Karakoç

1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-42-2

Türkçe Çeviri © Seda Çıngay Mellor 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© David Stuart Davies, 2009

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Lir Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BELONGS TO KAATIG TEAM

DAVID STUART DAVIES

GENÇ SHERLOCK

Çeviren

Seda Çıngay Mellor

BELONGS TO KAATIG TEAM

BELONGS TO
KRATOS TEAM

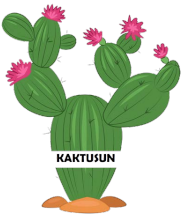
Bu kitap, sevgili arkadaşım Tony Howlett'ın anısına ithaf edilmiştir.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Sınırlarını hiç anlayamıyorum, Watson. Keşfedilmemiş ihtimaller taşıyorsun."

Sherlock Holmes, *Sussex Vampiri* hikâyesinde

Bir

AFGANİSTAN
27 HAZİRAN 1880 AKŞAMI

Dolunay, İngiliz kampının üzerinde ilahi bir gözlemci gibi salınıyordu. Ölmekte olanların ve yaralıların zayıf çığlıkları, sıcak gece esintisiyle kampın ötesindeki kurak ıssızlıklara taşınıyordu. John Walker hastane çadırından sendeleyerek çıktı; yüzü kurumuş kan ve terle kirlenmişti. Bir an için başını geriye atıp bir cevap, bir açıklama ararmışçasına yıldızsız gökyüzünün uçsuz bucaksızlığına baktı. Biraz evvel silah arkadaşlarından birini daha kaybetmişti. Kurtarmayı başaramadığı yaralı adamların sayısı en az altıydı şimdi. Hesabını şaşırmaya başlamıştı. Zaten Tanrı aşkına, bu kadar küçük sayıların hesabını tutmanın anlamı neydi? O gün yüzlerce İngiliz askeri ölmüş, Afgan savaşçılarca katledilmişlerdi. Meyvend'deki o ölümcül savaşta, Eyüp Han'ın sayıca üstün olan kuvvetleri, İngilizleri kuşatma altına alıp bozguna uğratmışlardı. Bu kurnaz kabile üyeleri, İngiliz bayrağını tam anlamıyla çöl toprağına bulamışlardı. Bölüğün neredeyse üçte biri düşmüştü. İngiliz birliklerinin tam olarak ortadan kalkmasını engelleyen tek şey, Afganların daha fazla kan dökme konusundaki tereddüdüydü. Eyüp Han zafer kazanmıştı. Söyleyeceğini söylemişti. Hayatta kalanlara da, onun yenilmezliğini herkese anlatmak düşüyordu.

İngilizler için darmadağınık halde geri çekilmekten başka seçenek kalmamıştı. Yaralarını sarıp daha sonra topallaya topalla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ya Kandehar'a gitmek üzere çöle çekildiler. Ölülerini çok geçmeden akbabalar ile haşaratlara yem olmak üzere çalılık arazinin orasına burasına dağılmış olarak bırakmak zorunda kalmışlardı.

Walker öfkelenemeyecek, acı ya da hüsran duyamayacak kadar yorgundu, midesi bulanıyordu. Tek bildiği, doktorluk eğitimini hayat kurtarmak için aldığıydı; kendisi bir kenarda çaresizce dikilip bağırsakların dışarı döküldüğü bir açık yaraya ağzı açık bakarken genç adamların solgun, kanlı yüzlerinin acıyla buruştuğunu ve canları çekilip giderken gözlerinin yavaş yavaş kapandığını seyretmek için değil.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Tekrar çadıra girip tıbbi malzeme çantasını aldı. Çadırdaki derme çatma yataklarda yaralı üç adam yatıyordu hâlâ ama hiçbir tıbbi müdahale onları Azrail'in tırpanından kurtaramazdı. Walker onların yanında bulunmaktan ötürü suçluluk duydu. Yardımcısına, kaçınılmaz olan onları alana dek acıyı uyuşturun diye bol miktarda afyon kullanma talimatı vermişti.

Walker neredeyse yerle bir olmuş kampın kıyısına doğru giderken başka subayla karşılaşmadı. Geriye çok az subay kalmıştı tabii. Birliğe komuta eden Albay MacDonald, çarpışmanın hemen başlarında bir Afgan kılıcına vermişti kellesini. Berkshire alayının lime lime kalıntılarının başında Yüzbaşı Alistair Thornton vardı şimdi, o da hiç kuşkusuz çadırında yarasının bakımını yapıyordu. Bir *jezail** kurşunuyla omzundan vurulmuştu ve kurşun, kemiğini parçalamıştı.

Walker kampın hemen dışında kuruyup dala dönmüş bir ağacın dibine çöktü, sırtını pütür pütür kabuğa dayadı. Tıbbi malzeme çantasını açıp bir şişe konyak çıkardı. Mantarını açtığı şişenin boynunu kokladı, alkol buharının burnundan içeri süzülmesine izin verdi. Sonra tereddüde düştü.

Vicdanının derinliklerindeki bir şey duraksamasına yol açmıştı. Bu yorgun ordu cerrahı, kaderin karar anlarından biriyle

* Ağızdan dolmalı, kabzası kavisli tüfek. İngiliz idaresindeki Hindistan'da, Orta Asya'da ve Ortadoğu'nun bazı bölgelerinde kullanılırdı. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşı karşıya olduğundan habersizdi. Hayatının akışını sonsuza kadar değiştirecek bir davranışta bulunmak üzereydi. Walker kaşlarını çatarak zihnindeki karanlık, oluşmamış düşünceleri bir baş sallayışıyla uzaklaştırdı, dikkatini yeniden şişeye verdi.

Kışkırtıcı buhar işini iyi gördü. Rahatlık ve unutma vaat ediyordu. Walker şişenin boynunu ağzına götürüp iri bir yudum aldı. Boğazından aşağı bir ateş indi, hızla duyularına yayıldı. Adam birkaç saniye içinde bedeninin gevşeyip rahatladığını hissetti, içindeki gerginlik konyağın sıcaklığıyla erimiş gitmişti. Bir yudum daha aldı, etki kuvvetlendi. Sıcaktan, kandan, ıstırap çığlıklarından ve katliam manzaralarından bir kaçış yolu bulmuştu. Ne mutlu bir kaçıştı bu böyle. Bir yudum daha aldı. Yirmi dakika içinde şişe boşalmıştı; John Walker tatlı, sarhoş bir rüyada süzülerek uzaklaşıyordu. Bildiği hayattan da uzağa süzülüyordu. Onu bağlayan ipi kesmişti ve fırtınalı, bilinmedik sulara doğru ilerliyordu.

Birkaç saat sonra bilinci yavaş yavaş yerine gelirken, Walker bacağında ani, keskin, zonklayan bir acı hissetti. Acı bir daha geldi. Bir daha. Adam gözlerini açılmaya zorladı, parlak gün ışığıyla kavruldu. Sarı ışık kıymıkları beynine saplandı. Walker gözlerini sımsıkı yumup bir kez daha karanlığa sığındı. Bacağında yine o acıyı hissetti. Bu defa acıya tiz bir ses de eşlik ediyordu. "Walker! Uyansana Tanrı'nın cezası!"

Walker sesi tanıdı. Yüzbaşı Thornton'ın sesiydi. Çaba harcayarak gözlerini yeniden açtı ama bu defa daha yavaş yavaş yaptı bu işi, parlaklığın onu kör etmeyecek biçimde yumuşakça içeri dolmasını sağladı. Karşısında, her biri Afgan şafağının canlı mavi göğünde siluet halinde duran üç şekil gördü. Bir tanesi, onu uyandırma çabasıyla şiddetle bacağını tekmeliyordu.

Sol kolu kan lekeli bir askıda sallanan ortadaki şekil, "Aşağılık domuzun tekisin Walker!" diye bağırdı. Birlik komutanı Thornton'dı bu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Walker ayağa kalkmaya çalıştı ama hâlâ alkolün esareti altında olan bedeni işbirliği yapmayı reddetti.

"Kaldırın şunu," dedi Thornton.

İki asker Walker'ı tutarak çekip ayağa kaldırdılar. Thornton sağlam eliyle konyak şişesini Walker'ın suratının dibine soktu. Walker bir an için yüzbaşının şişeyle kendisine vuracağını zannetti.

"Görev başında sarhoşluk ha, Walker. Hayır, daha beteri. Asker arkadaşların onlarla ilgilenmene fena halde muhtaç durumdayken sarhoşluk. Onları terk ettin. Ölüme terk ettin, gidip... Gidip sarhoş oldun. Bunun için seni kurşuna dizdirmem lazım ama öylesi sana iyilik olur. Yaşamanı istiyorum... Suçluluğunla yaşa." Thornton işkence dolu patlamalarla konuşuyordu, hiddeti öyle büyüktü.

Walker, "Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diye açıklamaya çalıştı ama kelimeler ağzından birbirlerine dolanarak, gevelenerek çıkıyordu. "Yapabileceğim hiç..."

Thornton şişeyi kuma attı. "Senden iğreniyorum Walker. Bunun divanıharplik bir suç olduğunu biliyorsun. İnan bana itibarının elinden alınıp ordudan atılmanı sağlamayı bizzat görev edineceğim."

Walker söyleyecek bir şey bulamadı ama çok büyük, hayat değiştiren türde bir hata yapmış olduğu dumanlı kafasına yavaş yavaş dank etmeye başladı.

Londra, 4 Ekim 1880

Arthur Sims burnunu çekti ve ara sokağın sonundaki, titreşen bir gaz lambasının altında duran siluet halindeki şekli başıyla işaret etti. "Ona güvenebileceğimizden emin misin?"

Lakabını, koyu renk, gür saçlarının arasında uzanan canlı beyaz şeritten alan Porsuk Johnson, başıyla onaylayıp sırıttı.

"Evet. Biraz aklı kıt ama yapmasını istediğimiz şey için uy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gun. Hem dert çıkaracak olursa..." Duraklayıp iç cebinden katil görünüşlü bir ustura çıkardı. Bıçak çıt diye açıldı, havayı yardı. "Gırtlağını kanla doldururum, ha?"

Arthur Sims hiç eğlenmiyordu. "Nerede buldun onu?"

"Sence? Kara Kuğu'da. Merak etme. Onu daha önce de görmüştüm orada, ayrıca elini başka ceplere daldırdığını da görmüşlüğüm var. On numaraydı. Hapiste de yatmış. Wandsworth'te. Gözcülüğümüzü seve seve yapacak, hem de sadece beş altına."

"Ne anlattın ona?"

"Hemen hemen hiçbir şey. Sen beni ne sanıyorsun? Hanson Lane'deki küçük bir yere gireceğimizi, gözcüye ihtiyacımız olduğunu söyledim, hepsi bu. Bu işi daha önce de yapmış."

Sims yine burnunu çekti. "Bilemiyorum. Onu kullanmamızdan önce bizzat Adam tarafından inceleneceğini benim kadar sen de biliyorsun. Bir aksilik olursa, hepimizin gırtlağı kanla dolar... Ya da daha beteri olur."

Porsuk neşeyle kıkırdadı. "Korkuyorsun, değil mi?"

"Tedbirli davranıyorum o kadar. Bu bizim için büyük bir iş."

"Ganimet pek tatlı olacak, sen merak etme. Tedbirli davranıyorsun madem, o zaman boncuk gözlerini dört açacak küçük bir gözcümüzün olmasının en iyisi olduğunu biliyorsun demektir. Adam bu küçük gezintiyi ne kadar planlamış olursa olsun, kafalarımızı yağlı urgana sokan biziz."

Sims bu düşünceyle titredi. "Tamam, tamam, anladım. Adı ne bu herifin?"

"Jordan. Harry Jordan." Porsuk usturasını yeniden özel cebine koydu, saatini çıkardı. "Harekete geçme vakti."

* * *

Anahtar kilide güzelce kayınca Porsuk kıkırdadı. "İnsan elini kolunu sallayarak içeri girebiliyorsa bu pek de suç sayılmaz."

Arthur Sims ortağını dürttü. "Hadi, gir içeri," diye fısıldadı,

BELONGS TO KAATIG TEAM

sonra yakında duran gölgeler içindeki figüre döndü. "Tamam Jordan, işi biliyorsun."

Harry Jordan alaylı bir selam verdi.

Binaya girdiklerinde, Porsuk tepe camlı lambayı yakıp haritayı inceledi. "Kasa ikinci katın uzak ucundaki büroda. Döner merdivenden çıkacağız." Zaten ezbere bildiği bu bilgiyi mırıldanarak tekrarladı, teorinin pratiğe döküldüğü konusunda kendi kendine güvence vermek ister gibiydi.

İki adam sessiz mekânda ilerlediler; lambanın ince, sarı ışık huzmesi önlerindeki karanlığı oyarak bir yol açıyordu. İnce uzun döner merdiven görüş alanlarına girdiğinde, basamakların hemen altındaki zeminde duran bir engeli fark ettiler. Kel kafalı bir adamın hareketsiz vücuduydu bu.

Arthur Sims adamın yanında diz çöktü. "Gece bekçisi. Kütük gibi sızmış. Bu akşam çok özel bir çay içti." Adamın gözkapaklarını nazikçe kaldırıp göz aklarını ortaya çıkardı. "Bizi rahatsız etmez artık Porsuk. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyarak ancak kahvaltı zamanı ayılacağını tahmin ediyorum."

Porsuk kıkırdadı. Her şey plana uygun gidiyordu.

İki adam merdivenden çıkıp kasanın bulunduğu odaya yaklaştı. Porsuk anahtar halkasını bir kez daha cebinden çıkarıp kilide bir anahtar soktu, kapı kolayca ardına kadar açıldı. Camlı lamba, heybetli Smith-Anderson kasanın yerini çok geçmeden tespit etti; içine girilmesi imkânsız metal zımbırtı, odanın bir köşesinde küstahça duruyordu. Bir insan boyundaydı, üç ton civarında çekiyordu. Adamlar bu kasaya girmenin tek yolunun anahtar, daha doğrusu anahtarlar kullanmak olduğunu tecrübeyle biliyorlardı. Toplam beş anahtar gerekliydi. Dev kasayı yerinden oynatmak için bir ordu lazımdı, patlatarak açmak için ne kadar dinamit gerekeceğiniyse ancak Tanrı bilirdi ki öyle bir şey yapmak da ta Scotland Yard'dan duyulacak bir gürültüye yol açardı zaten.

Porsuk, lambayı suç ortağına verdi; Arthur Sims kocaman

BELONGS TO KAATIG TEAM

dev lahitin ortasına, beş kilidin üstüne düşürdüğü ışığı hiç sallamadan tuttu. Porsuk bir kez daha zevkle kıkırdayarak elini pantolon cebinin derinliklerine daldırdı ve üstüne hepsi farklı kesilmiş beş anahtar takılı pirinç bir halka çıkardı. Anahtarların her birinin tepesine bir numara kazınmıştı, bu numaralar kasanın üzerindeki kilitlerin düzenlemesiyle uyumluydu.

Porsuk ışık huzmesinin ortasına eğilerek ilk anahtarı içeri soktu. Anahtar kararlı bir tıkırtıyla güzelce döndü. İkincisi de. Ondan sonra üçüncüsü de. Ne var ki dördüncü kilit kıpırdamayı reddediyordu. Porsuk suç ortağına endişeli bir bakış attı ama iki adam da konuşmadı. Porsuk anahtarı çıkarıp tekrar denedi, aynı sonucu aldı. Ne oluyordu burada be? Planda böyle bir şey kesinlikle yoktu. İlk üç anahtar güzelce işlemişti. Porsuk, Adam'ın hata yaptığına inanamıyordu. Duyulmuş şey değildi bu.

Eşit derecede şaşırmış ve endişelenmiş durumdaki Arthur, "Beşinci anahtarı dene," diye fısıldadı.

Bir şeyler yapmaya fena halde ihtiyaç duyan Porsuk itaat etti. Beşinci anahtar, kolayca içeri girdi, ilk üçü gibi kesin bir tıkırtı çıkararak sorunsuzca döndü. Bir umut kıvılcımı, Porsuk'un çok kötü bozulmuş olan moralini canlandırdı ve kasanın kolunu çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Kasa yol vermiyordu. Porsuk kalayı basıp kıçının üstüne oturdu. "Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Karanlıktan ortağının sesi geldi. "Dördüncü anahtarı bir daha dene."

Porsuk söyleneni yaparak nefesini tuttu. Anahtar deliğe sorunsuzca girdi. Elleri titremeye başlayan Porsuk durakladı. Yeniden başarısızlığa uğramaktan korkuyordu.

"Hadi Porsuk."

Porsuk anahtarı çevirdi. Önce biraz dirençle karşılaştı, sonra... Anahtar hareket etti. Döndü. Tıkırdadı.

Arthur Sims sert bir fısıltıyla, "Piç herifler!" diye ciyakladı. "Sırayla açılamasın diye kilitlerin düzenini değiştirmişler. Patron hazretlerinin bundan haberi yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Porsuk ayaklanmış, kasanın kocaman kapağına asılmıştı. Ağır kapı hareket etmeye başlarken, "Vay anasını, amma da ağırmış," diye homurdandı. Morali yeniden düzelmişti. "Anamdan ağır ha," diye belirtti. Kapak, tumturaklı bir yavaşlıkla açıldı. Ardına kadar açılması için Porsuk'un neredeyse bir dakika uğraşması gerekmişti.

Arthur Sims sonunda kasanın içini aydınlatması için fenerin ışığını yöneltebildi. Bunu yapınca da ağzı açık kalarak nefesini boğuluyormuş gibi dışarı verdi.

Yüzünden terler süzülen Porsuk, "Ne oldu?" diye sordu.

"Gel de kendin bak," cevabını aldı.

Porsuk öne çıkıp dev gibi kasa kapağının köşesinden baktığı sırada, fenerlerinin ışığına ikinci bir fener katıldı. "Korkarım dolap boş."

Berrak, nazik ve otoriter ses arkalarından geliyordu ve iki suçlu da aynı anda arkaya dönerek konuşana baktılar.

Camlı lambanın ışığı, dudaklarında alaylı bir tebessümle kapıda duran uzun boylu, genç adamı aydınlattı. Harry Jordan'dı bu. Ama öyle miydi gerçekten? Adamın Jordan'ın giydiği kareli, dökük takım elbiseyi giydiği kesindi ama soğan gibi burunla gür bıyık nereye gitmişti?

"Korkarım oyun burada bitiyor beyler. Sanırım 'suçüstü yakalandınız' demek doğru olur. Lütfen düşüncesizlik edip kaçmaya kalkışmayın. Polisler dışarıda, işaretimi bekliyorlar."

Arthur Sims'le Porsuk Johnson'ın serseme dönmüş bakışları altında, ceket cebinden gümüş bir düdük çıkarıp üç kere öttürdü. Tiz ses, adamların kulaklarında yankılandı.

* * *

Scotland Yardlı müfettiş Giles Lestrade, sıcak, tatlı çayla dolu teneke kupayı elleriyle sararak memnun memnun gülümsedi. "Bu gece epey iyi iş çıkarılmış bakıyorum."

Porsuk Johnson ile Arthur Sims'in tutuklanmasının üzerinden bir saat geçmişti. Müfettiş, Yard'daki sıkış tıkış ofisine yerleşmişti.

Bir zamanlar daha iyi günler görmüş, kareli, hırpani bir takım elbise giymiş olarak müfettişin karşısında oturan genç adam cevap vermedi. Sessizliği Lestrade'in tebessümünü yüzünden sildi, yerine çatılmış bir çift kaş getirdi.

"Benimle aynı fikirde değil misiniz Bay Holmes?"

Genç adam cevap vermeden önce bir an dudak büktü. "Bir anlamda başarılı bir girişimdi. En maharetli suçlulardan ikisini kilit altına aldınız, Meredith ve Ortakları firmasını hatırı sayılır miktarda para kaybetmekten kurtardınız."

"Aynen öyle oldu." Gülümseme döndü.

"Ancak hâlâ cevaplanmamış sorular var."

"Ne gibi?"

"İki arkadaşımız binanın, kasanın bulunduğu ofisin ve kasanın her biri birbirinden önemli beş anahtarını nasıl ele geçirdi?"

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Aslında var. Bu meseleyi tam anlamıyla açıklığa kavuşturmak için bu soruların cevaplanması hayati önem taşıyor. Belli ki işin içinde anahtarları ele geçiren ve gece bekçisine uyku ilacı veren bir suç ortağı varmış. Gözcü olarak hizmetlerimden faydalanmayı ayarladığı sırada Porsuk Johnson bunu çıtlatmıştı ama daha fazla bilgi için kendisini sıkıştırdığımda gayretkeş bir istiridye gibi kapandı."

Lestrade çayından bir yudum aldı. "Bakın, bu türden incir çekirdeğini doldurmaz şeylere hiç kafanızı yormayın. Diyelim ki bu işe karışan biri daha vardı ancak o birinin bu akşam hiç ortalarda görünmediği kesin, bu yüzden ona herhangi bir şey isnat etmek neredeyse imkânsız olacaktır. Hayır, Londra'nın en usta kasa hırsızlarının ikisini yardımlarınız sayesinde yakalamış olmaktan ötürü son derece sevinçliyiz Bay Holmes. Ancak işin bundan sonrası profesyonellere ait."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Genç adam, Scotland Yardlının dirayetine belli belirsiz bir şekilde boyun eğermiş gibi kibarca başıyla onayladı. Oysa gerçekte, Lestrade'in hiç de aptal sayılamayacak olmasına karşın, soygun girişimindeki dalları budakları göremediğini ve ağına takılan iki orta boy balıkla çabucak memnun olduğunu düşünüyordu. Halbuki esas büyük balık, serbestçe yüzüyordu. Suç, Lestrade ile meslektaşlarının düşündüğü gibi dümdüz, yavan bir şey değildi hiçbir zaman. Bu genç adam, organize teşkilatın kısıtları altında bir dedektif olarak asla çalışamayacağını işte bu yüzden biliyordu. Şu anda polise yardımcı olmaktan makul ölçüde memnundu ama hırsları başka istikamete yönelikti.

Lestrade'e gelince; müfettiş, delici gri gözlü, atmacaya benzeyen ince çehreli, aklından geçenleri pek az açığa vuran bu zayıf genç hakkında ne düşüneceğini kestiremiyordu. Adamın kişiliğinde, müfettişi huzursuz eden soğuk, içine nüfuz edilemez bir taraf vardı. Holmes son altı ayda Yard'a birkaç vaka getirmiş, bunları ya Lestrade ya da meslektaşı Müfettiş Gregson takip etmiş, sonuçta da çeşitli tutuklamalar yapılmıştı. Sherlock Holmes bu faaliyetlerden, bir suçu engelleyen ya da çözen her vatandaşın alacağı hazdan başka ne elde ediyordu, Lestrade bilmiyordu. Holmes kişisel meselelerden hiç bahsetmezdi, müfettişin de içinden sormak gelmemişti hiç.

Scotland Yard'da bu konuşmanın yapıldığı sıralarda, şehrin başka bir yerinde, sağ kolu Albay Sebastian Moran, Profesör'e Meredith ve Ortakları'ndaki gece operasyonunun başarısız olduğu bilgisini veriyordu.

Profesör şezlongundan kalktı, okuduğu kalın matematik kitabını bir tarafa bırakıp pencereye gitti. Perdeleri geriye çekerek aşağıdaki nehre baktı. Nehrin çamurlu yüzeyi, gümüş gibi parlayan ayı yansıtıyordu.

Karanlık, ifadesiz bir sesle, "Kendi başına bakıldığında pek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önemsiz bir hadise," dedi. "Teşkilatımızdaki bir pire ısırığından ibaret. Ancak son zamanlarda bu pire ısırıklarının sayısı çok arttı. Artık beni rahatsız etmeye başlıyorlar." Keskin bir şekilde döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Beceriksizlik nereden kaynaklandı?"

Moran, Profesör'ün tavırlarındaki bu ani değişiklikten ötürü afallamıştı. "Tam olarak bilmiyorum," diye kekeledi.

Profesör'ün merhametsiz bir yakışıklılıktaki yüzü hiddetle karardı. "Eh, bilmen gerekir Moran. Bilmen gerekir. Bilmek senin işin. Bunun için para alıyorsun."

"Şey... Görünüşe göre biri polise önceden haber uçuruyor."

Profesör alaycı bir kahkaha attı. "Parlak bir çıkarım, Moran. Özel okul eğitimin epey işine yaramış. Ne yazık ki, bayağı aşikâr bu sonuca varmak için dâhi olmaya gerek yok. Bu akşamın daha erken saatlerinde Scoular ziyaretime geldi. Tanrı'ya şükürler olsun ki güvenebileceğim akıllı *bir* adam olsun var."

Scoular'ın adı geçince Moran kâğıt gibi bembeyaz kesildi. Scoular kurnaz, çok keskin zekâlı, çok hırslıydı. Bu zıpçıktı yavaş yavaş Profesör'ün itimadını kazanıyor, saray gözdesi rolünü üstleniyor, bunun sonucunda da Moran kendi konumunun tehlikede olduğunu hissediyordu. Teşkilatta rütbe indirme diye bir şey olmadığını biliyordu. Yerinizi kaybederseniz, hayatınızı da kaybederdiniz.

"Ne istiyormuş?"

"Sinir bozucu piremize ilişkin bilgi vermekten öte bir istekte bulunmadı. Kendisi anlaşılan Harry Jordan ismini kullanıyor. Doğu Yakası'ndaki bazı birahanelerde, özellikle de Kara Kuğu'da çalışıyor, Johnson ve Sims gibi nispeten enayi temsilcilerimize kancayı takıyor, sonra da polise ötüyor."

"Amacı ne?"

Moriarty omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha doğrusu Scoular bilmiyor. Öğrenmemiz lazım, değil mi? Hawkins'i bu işe koş. Parlak zekâlıdır, bu sayede ne yapacağımızı buluruz. Durumu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona anlat, bakalım neler bulup çıkaracak. Bay Jordan'ın önümüzdeki birkaç gün içinde Kara Kuğu'daki kârlı yuvasına döneceğinden hiç kuşkum yok. Yalnızca bilgi istiyorum. Bu Jordan denen tipe zarar gelmesin. Tek istediğim, herhangi bir harekette bulunmadan önce hakkındaki her şeyi öğrenmek. Falso vermeden bu işi ayarlayabilir misin sence?"

Moran öfke ve hüsranla yumruklarını sıktı. Onunla bu şekilde, çizmeleri çamurlu beceriksiz bir emir eriymiş gibi konuşulmamalıydı. Profesör'ün yüzündeki alaycı sırıtışı silip atmak için neler vermezdi ama böyle düşüncesizce bir hareketin nasıl bir budalalık olacağını biliyordu.

Kısaca, "Hemen ilgileniyorum," deyip odadan çıktı.

Profesör kendi kendine gülüp pencereye döndü. Yansıması, gecenin kararttığı camdan ona bakıyordu. Uzun boylu bir adamdı, gür siyah saçları, merhametsiz ağzıyla amansız gri gözleri olmasaydı son derece çekici olacak köşeli bir çehresi vardı.

Yansımasına hitap ederek, "Bay Jordan," dedi. "Fena halde merakımı uyandırdınız. Çok geçmeden sizi salonumda ağırlamayı umuyorum."

Sherlock Holmes, British Museum'ın yanından yorgun argın geçip, kiracı olarak yaşadığı Montague Caddesi'ne girdiği sırada şafak söküyordu. Harry Jordan karakterine büründüğünde giydiği ucuz takım elbiseyi giymiyordu artık ama kendi giysileri daha az şatafatlı olmalarına karşın hırpanilikte diğerinden aşağı kalmıyordu. Polise bu şekilde yardım etmek hiç kuşkusuz dedektiflik tecrübesini artırıyordu ama sofrasına ekmek koymuyor, küçücük iki odasının kirasını ödemiyordu. Holmes, kendi özel araştırma şirketini kurmak için yanıp tutuşuyordu. Çok nitelikli bir yer olacaktı. Bu dünyada danışman dedektif olarak rol almak üzere üniversiteden Londra'ya geldiğinden beri bazı müşteriler kazanmayı başarmıştı ama bunların hem sayısı azdı hem

BELONGS TO KAATIG TEAM

de araları pek açıktı. Ayrıca vakaların doğası (kayıp bir koca, çalınan bir broş, ihtilaflı bir vasiyet ve buna benzer şeyler) birbirinden sıradandı. Ancak yorgunluğuna ve Scotland Yard'daki profesyonel meslektaşlarının öngörüsüzlüğünden ötürü biraz canının sıkılmasına karşın, günün birinde hedefine ulaşacağına, kâr getiren, başarılı bir dedektiflik acentesinin sahibi olacağına inancı hiç sarsılmamıştı. Ayrıca bunun hemen olması gerekiyordu; Holmes, faaliyetlerini finanse etmek için erkek kardeşi Mycroft'tan borç almayı sürdüremezdi.

Montague Caddesi 14 numaraya girdi, mütevazı odasına doğru üç kat merdiveni tırmandı. Odasına girince biraz aceleyle ceketini fırlatıp attı, gömleğinin kolunu sıvadı. Şömine rafına gitti, maroken bir çantadan küçük bir şişeyle bir de şırınga çıkardı. Beklentiyle derin derin nefes alarak incecik iğneyi ayarlayıp, sivri ucunu sayısız delik iziyle zaten benek benek ve yara içindeki kaslı koluna batırdı. Uzun, beyaz, sinirli parmakları şırıngayı itti, Holmes bir sevinç çığlığı atarak eski püskü koltuğa çöktü. Geniş, boş bir gülümseme yorgun yüz çizgilerini aydınlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İki

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Yüzbaşı Thornton, hayatımı zehir edeceği konusunda verdiği sözü tuttu. Kanlar içindeki birlikten geriye kalanlar topallaya topallaya Kandehar'daki garnizonun kapısından girer girmez hapishaneye atıldım ve adeta unutuldum. Üç ay boyunca orada süründüm durdum; yerli gardiyanlarıma her gün itiraz etmeme rağmen hiçbir subay beni görmeye gelmedi. İki buçuğa iki buçuk metre bir hücrede, izole edilmiş olarak tutuluyordum. Başımın yaklaşık altmış santim üstündeki ızgaralı pencere, gün ışığının yalnızca en solgun ışıklarının içeri süzülmesine izin veriyordu. Günlerim sürekli bir alacakaranlıkta geçiyordu. Mahkemeye bile çıkarılmadan cezalandırılıyordum.

O uğursuz gecenin tecrübelerini kaç defa yeniden yaşadığımı söyleyemem. Durup dururken kafamda canlı sahneler beliriyordu, sanki kendi çöküşümün seyircisiydim. İşte oradaydım, hastane çadırından çıkıyordum, kan ve ölüm kokusu görünmez bir pus gibi üstüme yapışmıştı. Sahne değişti, altına çöküp konyaktan ilk yudumu aldığım yapraksız ağaç belirdi. Kuru boğazım o sıcak sıvıyı yeniden tatmak ve getirdiği güzel unutkanlığı yeniden tecrübe etmek için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki bunun beraberinde rezillik ve utanç getirdiğini biliyordum artık. Gerçekten korkağın biri miydim? Gerçekten asker kaçağı mıydım? Komutam altındaki adamları ihmal mi etmiştim gerçekten? Sorular, zihnimde korkunç bir makine gibi takırdayıp tekrar tekrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yineleniyordu. Kendi yarattığınız engizisyondan daha kötüsü olamazdı. O gece hiç kuşkusuz zayıf davranmış, inancımın bir kısmını yitirmiştim. Güzel, tasasız yüzlü, henüz hayatın tadına pek bakmamış genç adamların biçildiğine şahit olmuştum. Yardım edilemeyecek derecede yaralanmış olan daha talihsizler bana getirilmişti. Ben de dehşet verici biçimde tamir edilemez olanı tamir etmeye çalışmıştım. Tıbbın acımasız fiziksel hasarlar karşısındaki çaresizliği, hiçbir zaman o lanetli gecede olduğu kadar açık ve acı verici olmamıştı gözümde.

Derken eylül sonlarında bir gün Thornton hücremde beni ziyaret etti. Formunda ve sağlıklı görünüyordu, kolundaki göze çarpan katılık dışında yaralandığına dair hiçbir belirti taşımıyordu. Ancak soğuk bir nezaketle davranmasına karşın, araya giren aylar bana olan kızgınlığını hiçbir şekilde azaltmamıştı. Divanıharpteki dava tarihim hakkında beni bilgilendirdi ve izleyebileceğim en iyi yolun, "centilmen tarzı"nın, savunmada bulunmamak olacağını söyledi. "Böylece mesele çabucak çözülür, sen eve dönüş yoluna koyulursun, İngiliz ordusu olarak biz de senden sonsuza dek kurtulmuş oluruz."

Mücadele edecek halim kalmamıştı artık, ayrıca nasıl bir savunma yaparsam yapayım, savunmam ne kadar ikna edici olursa olsun çoktan suçlu diye damgalandığımın farkındaydım. Thornton'ın bütün tekliflerini kabul ettim. Gri duvarlara ve son üç ayın yalıtılmışlığına veda etmek için ne olsa yapardım. Bütün saflığımla, Hindistan'dan bir kere kaçtıktan sonra dağılıp gitmiş hayatımın parçalarını toplayabileceğime inanıyordum. Kabahatimden ötürü taşıdığım lekenin ve leş kokunun beni ta İngiltere'ye dek takip edeceğinin o sırada farkında bile değildim.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Londra, Ekim 1880

Sherlock Holmes pencereye gitti, kâğıt parçasını gün ışığında büyüteciyle inceledi. Parmakları heyecanla titriyordu. Gerçek bir gizemin anahtarını sonunda ellerinde tuttuğunu düşündü. Kısa, heyecan verici, muammalı bir nottu bu ve onu çözebilecek tek kişi kendisiydi. Dehaya sahibim, dedi kendi kendine, ama bu deha henüz sınavdan geçmedi. Belki vakti gelmiştir.

Belirmek için bekleyen gülümsemeyi bastırdı, notu getiren kişiye bakmak için dönerek görüşünü bildirdi.

"Notu yazan kişi solakmış, L harflerinin kıvrılışı bunu açık seçik ortaya koyuyor; ayrıca kâğıt ucuz bir şey olmasına karşın yazar dolmakalem kullanmış, bu da ayaktakımından kişilerin elinde pek bulunan bir şey değildir. Yazar, sol elinin dördüncü parmağına büyük bir yüzük takmış, yüzük kâğıdın yüzeyinde minik minik çizgilere yol açmış." Notu burnuna götürüp kokladı. "Bunu yazan her kimse, enfiye çektiğine dair güçlü belirtiler var. Sanırım Fas enfiyesi. Korkarım enfiye çeşitleri hakkındaki bilgilerim epey sınırlı."

Dramatik bir savuruşla kâğıdı koltuğunun yanındaki masaya bıraktı, analizinden etkilenmişe benzemediğini hayal kırıklığı içinde fark ettiği ziyaretçisinin karşısına oturdu.

Mızmız ses, "Bütün bunlar pek iyi, pek hoş Bay Holmes," dedi, "ama mesaj ne olacak? Ne yapmam gerekiyor?" Konuşan kişi, kendisini Jonas Abercrombie diye takdim etmiş olan, orta yaşlı, şişmanca bir adamdı. Yakasında bir karanfilin göze çarptığı gayet şık bir takım elbise giyiyordu. Yüzü endişeden solmuştu, kenarından tuttuğu şapkasını da sinirli, gergin bir şekilde ellerinin arasında çevirip duruyordu. Fena halde yardıma ihtiyacı vardı, hokkabazlık numaralarına değil. O yere batasıca notun yazarının enfiye çektiği ve solak olduğu bilgisinin içinde bulunduğu zor durumdan kurtulmasına nasıl bir yardımı dokunacaktı?

Holmes adamın aşikâr sıkıntısının farkındaydı ama vakanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

recherché unsurları, yani notun içindeki saklı gizemler daha fazla ilgisini çekiyordu. Müşterisiyle mülakatı sırasındaki saflığının ya da halden anlamazlığının bilincinde değildi. Olsaydı bile, bunları konuyla ilgisiz şeyler olarak görürdü. Esas önemli olan, yeteneklerinin sonunda gerçek bir meydan okumayla karşı karşıya kalmış olmasıydı.

Holmes notu tekrar alıp yüksek sesle okudu. "Kızın elimizde. Sağ salim dönmesi için bize bir iyilik yapman gerekiyor. Kısa sürede temasa geçeceğiz. Polise gitme."

"Onu öldürecekler mutlaka. Ah, Tanrım!"

"Böyle bir şey yapmayı neden istesinler Bay Abercrombie? Onu öldürmekle ne gibi bir kazanç elde edebilirler?"

Abercrombie şaşkına dönmüş bir ifadeyle başını salladı. "Bilmiyorum. Ona bakarsanız kızımı niye kaçırdılar ki zaten?"

Sherlock Holmes sabırsızlıkla içini çekti. Müşteriler gerçekten bu kadar ahmak olabilir miydi?

"Çünkü Bay Abercrombie, City Bank'in Portland Caddesi şubesinin müdürüsünüz siz. Bu yüzden, kızınızı karşılığında bir şey almak üzere pazarlık aracı olarak kullanmalarının kuvvetle muhtemel olduğunu düşünüyorum. Onlara yüklü miktarda para getirecek bir şey isteyeceklerdir."

Abercrombie bu analiz karşısında samimi bir şekilde afallamış göründü. "Yani... Bankayı soymayı planlıyorlar demek istiyorsunuz."

Evet, müşteriler bu kadar ahmak olabilirdi.

"Öyle de diyebiliriz. Kasalarınızda bulunan parayı ele geçirmek için nasıl bir yönteme başvurmaya niyetlendiklerini işaret etmeye yetecek bilgi yok şu anda ama yardımınıza güvendiklerine inanıyorum."

Bankacı kaşlarını çattı. "Ben ne yapacağım şimdi?"

"Şu anda hiçbir şey. Sabırlı olmalı ve sizinle yeniden temasa geçmelerini beklemelisiniz. Temasa geçtikleri anda derhal bana haber verin."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Hiçbir şey mi? Kızım ellerindeyken nasıl hiçbir şey yapmadan durabilirim?"

"Ben öyle söylüyorum da ondan. Bana ya da yargılarıma güvenmiyorsanız, o zaman rica ediyorum gidiniz ve tesellinizi başka yerde arayınız!" Tutkulu bir cevaptı ama duygudan yoksundu. Holmes ta baştan beri kendisini, suçla ilgilendiği zamanlarda bütün duygularını kapatmak üzere eğitmişti. Suçla uğraşırken bir otomat olmak zorundaydı. Geceleri bazen bir mumu yüzüne iyice yaklaştırıp aynaya bakar, aynadaki soğuk maske de ona bakardı. İnsanlıktan ve duygudan yoksun bir maskeydi bu. Mumu yüzüne, öfkeli sarı dilin etini alazlamaya başladığını hissedecek kadar yaklaştırdığında bile. Bu, Holmes'ü memnun ederdi. Suçları çözme konusunda şart olduğunu düşündüğü titizliği ve tarafsızlığı zedeleyebilecek tek şey duygulardı.

Abercrombie'yle bu şekilde konuşarak risk almış olduğunu biliyordu. Müşteriyi elinde tutmak zorundaydı ama bunu kendi koşullarında yapmalıydı, yoksa ortada oyun moyun kalmazdı.

Abercrombie'nin ağzı açık kalmış, adam sessizliğe bürünmüştü.

Yeminin çekici bulunduğunu anlayan Holmes, "Tavsiyemi istediniz," dedi. "Ben de tavsiye veriyorum işte. Bekleyeceğiz ve bir sonraki hamleyi kötü adamların yapmasına izin vereceğiz. İnanın bana, bilinmedik sulara yelken açmış durumdalar. Planlarının başarısız olduğunu görene dek düşüncesizce bir şeye kalkışmayacaklardır. Kızınızı değil, parayı istiyorlar. Onlardan bir kere daha haber alır almaz bana bildirin."

Mağlup düşüp şaşkına dönmüş olan Abercrombie, başıyla onayladı.

"Peki, sizinle temasa geçmem gerekirse?"

Bu soru bankacıyı korkunç bir rüyadan uyanıyormuşçasına sarstı. "Lütfen benimle ev adresimden temasa geçin. Bankaya gelmeniz tehlikeli olabilir." Yelek cebinden aceleyle bir kartvizit çıkarıp dedektife verdi, Holmes karta şöyle bir bakınca adresin Clapham Common'a yakın olduğunu fark etti.

"Kızım, Bay Holmes..."

"Size söylenenleri yapar ve polisle temasa geçmezseniz kendisinin güvende olacağından eminim. Şimdi beyefendi, zihnimde meseleyi berraklaştırabilmem için, kapıma gelmenize yol açan olaylar serisini bir kez daha anlatabilirseniz minnettar kalırım. Her şeyi en ince ayrıntısına dek anlatmanızı istiyorum."

Abercrombie başıyla onayladı. "Elimden geleni yapacağım. O uğursuz notu bu sabah aldım. Bankadaki ofisimde bulunan masanın üstünde buldum. Kızım Amelia'nın güvende olup olmadığını görmek için hemen eve koştum. Dulum. Amelia tek hazinemdir." Sulanmaya başlayan gözlerini sildi.

Holmes başını salladı. "Eve dönünce hazinenizin kayıp olduğunu gördünüz."

"Hizmetçi, Amelia'nın benden öğle yemeği için buluşmamızı isteyen bir not aldığını ve hemen dışarı çıktığını söyledi."

"O not elinizde yok mu?"

"Hayır. Herhalde Amelia yanına aldı."

"Onu sık sık bu şekilde öğle yemeğine çağırır mıydınız?"

"Ayda bir ya da iki kere, evet."

"Demek kötü adamlarımız bir süredir sizi gözetliyorlar. Öğle yemeğinizi nerede yiyorsunuz?"

"Carlo's'ta. Marleybone High Caddesi'nde küçük bir lokanta. Hemen oraya gittim ama Amelia'yı tanıyan çalışanlar o gün onu görmedikleri konusunda beni temin ettiler tabii."

"Kızınızı tarif edin lütfen."

"Uzun boylu, epeyce zayıftır; genellikle topuz yaptığı saçları kızıl kestanedir. Fena halde miyoptur, kalın camlı gözlük takar. Gözleri mavidir. Güzel kızdır." Abercrombie başını çevirip mendiline şiddetle sümkürdü.

"Neler giydiğini biliyor musunuz?"

Bankacı omuz silkti. "Kenarları kürkle çevrili, iki parçalı, kahverengi bir elbise ile peçeli küçük bir şapka herhalde. En sevdiği kıyafettir."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Holmes koltuğunda arkaya yaslandı ve parmaklarını külah gibi birbirine dayadı. "Eh, sanırım şimdilik bu kadar. İşe dönüp elinizden geldiğince normal davranmanız çok önemli. Sabırlı ve yürekli olmalısınız Bay Abercrombie. Sizinle çok geçmeden temas kurulacağına inanıyorum. Sizden talep etmeye niyetlendikleri her neyse ona karşı direncinizi zayıflatmak için sizi biraz endişelendirmeleri kuvvetle muhtemeldir. Ancak bu meseleyi mutlu sona ulaştıracağımıza güvenim tam."

"Umarım. Küçük kızımın sağ salim döndüğünü görmek için her şeyi yaparım." Abercrombie ayağa kalktı, gözleri yaşlardan kızarmıştı. Sherlock Holmes'ün elini yakaladı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Yardımlarınız ve içimi rahatlatma çabalarınız olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyorum."

Tek bir kelime daha etmeden odadan çıktı.

Sherlock Holmes gülümseyip neşeyle ellerini ovuşturdu. "Ah, ah," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Nihayet, nihayet. Oyun başladı."

Kaldırıma ayak basarken, Abercrombie de kendinden duyduğu memnuniyetle gülümsüyordu.

"Irving daha iyisini başaramazdı," dedi kendi kendine.

Ertesi sabah, City Bank'in Portland Caddesi şubesinde talihsiz bir olay yaşandı.

Hırpani kılıklı, buram buram alkol kokan, saygın görünüşlü olmayan bir adam, tek bir altınla bir hesap açmak istedi. Veznedarın bu kadar düşük miktardaki parayla bunu yapamayacağını söylemesi üzerine önce açtı ağzını yumdu gözünü, daha sonra da sağa sola saldırmaya başladı. Sarhoş bir öfke nöbetine tutuldu; kâğıtları etrafa saçıyor, bağırıyor, saksıları yerlere deviriyordu. Önemli, yeni bir müşteriyle ilgilenmekte olan müdür çağrıldı, müdür de polis çağırdı. Dikbaşlı ayyaş kelepçeye vurulup götürüldü. Bütün bunlar olurken, pencerenin yanındaki köşede oturmuş, sanki kulübünde oturuyormuş gibi puro içip *Financial*

Times okuyan yaşlı, yanık tenli beyefendiye kimse dikkat etmemişti.

Aynı akşam Abercrombie bir kez daha Sherlock Holmes'ü görmeye geldi. Genç dedektifi cılız ateşin önünde koltuğuna kıvrılmış, kiraz ağacından piposunu içer halde buldu. Sherlock Holmes bu ziyareti bekliyor, daha doğrusu umuyordu ama yüzündeki sıkılmış ifade duygularını hiçbir şekilde ele vermiyordu.

Bankacı paltosunu üstünden atıp ateşin yanında Holmes'e katılarak, "Onlardan yine haber aldım!" diye bağırdı.

"Mükemmel. Notu gösterin."

Holmes, zarfı Abercrombie'nin parmaklarından kaptı adeta. Not, daha önceki akıcı elle yazılmıştı ama bu defa içerdiği mesaj çok daha karanlık tondaydı.

"Kullanılmış banknotlar halinde 10 bin poundu gece yarısı Hindistan Liman Yolu'nun kenarındaki Wayland's İskelesi'ne getir. Yalnız gel. Parayı zamanında almazsak, kızın ayağını keseceğiz," diye okudu Holmes.

"Ne yapacağım? On bin poundum yok."

"Sizin değil ama bankanızın var."

"İyi de o benim param değil ki. Alırsam suç işlemiş olurum!"

Holmes yavaşça piposunu tüttürdü, ince bir duman bulutu yüzünü bir an için gözlerden sakladı. "Daha önceki ziyaretinizde, kızınızın sağ salim dönmesi için her şeyi yapabileceğinizi söylemiştiniz."

Gelen kasvetli yanıt, "Yaparım da," oldu. "Ancak kendi bankamı soymayı hesaba katmamıştım. Böyle bir çılgınlıktan beni kurtarmanız için size güvendim."

Holmes düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Belki kurtarabilirim sizi. Kendi başınıza Wayland's İskelesi'ne gitmeniz son derece tehlikeli olacaktır tabii..."

"Ama gitmezsem Amelia'nın başına ne kötülükler gelir kimbilir."

"Ah, birisi gitmeli ama ille de sizin gitmeniz şart değil."

Abercrombie biraz şaşkın halde başını salladı. "Anlamıyorum. Kim?"

Holmes ona kendinden memnun bir gülümseme sundu. "Ben elbette. Sizin yerinize ben gidebilirim kolaylıkla. Kılık değiştirme konusunda epey yetenekliyim. Çağdaş bir dedektif için gerekli yeteneklerden biri de bu. Kıyafetlerimin içini biraz doldurup sizin paltonuzu giyip şapkanızı taktım mı, akıllıca bir de makyajla karanlık bir sokakta siz zannedilebileceğime kuşkum yok."

"Delilik bu. Ya sizi bir yere götürürler de foyanız açığa çıkarsa? Hem kızımı hem de parayı kaybederim o zaman."

Holmes koltuğundan kalkıp ziyaretçisine sırtını döndü. "Bana ya güvenirsiniz ya da güvenmezsiniz. Scotland Yard'la temasa geçmek için hâlâ vakit var."

"Bilemiyorum."

Holmes döndü, koltuğunun arkasına doğru eğildi, böylece ızgaradan vuran ışık çehresini rölyef içine aldı. "Başka bir seçeneğiniz var mı gerçekten?"

Abercrombie tereddüt etti, yüzü acılı bir kararsızlık maskesiydi. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. Kelime kısık, duygusal bir fısıltı halinde çıkmıştı ağzından.

"O zaman her şey tamam."

"Ya para?"

"Bankadaki kasada on bin pound vardır kuşkusuz?"

Abercrombie başıyla onayladı.

"O zaman parayı çalmam gerekiyor."

"Siz mi?"

"Nakit para teslimatı yapacağım madem, parayı dışarı çıkaran da ben olabilirim, değil mi? Bankaya girip kasayı açmamı sağlayacak anahtarlar sizde vardır kuşkusuz?"

"Şey, evet ama..."

"Güzel. Onları bana veriniz. Sonra bankanın düzenini ayrıntılarıyla gösteren bir harita çizin. Herhalde bu gece için bir otelde kalmanız daha iyi olur. Eve gitmemelisiniz, belki gözleniyordur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abercrombie başını salladı. "Bütün bunlar benim için fazla hızlı ilerliyor."

"Çarkın her dönüşünü anlamanıza hiç gerek yok. Lütfen şu haritayı çizin, sonra da geceyi geçirmek üzere bir otele gidin. Sabah hem kızınız hem de para elimde olacak."

"Gerçekleşirse bu bir mucize olacak."

Holmes yüzünü ekşitti. "Mucizeler Tanrı'nın işidir. Ben daha pratik bir seviyede faaliyet gösteriyorum."

Birkaç saat sonra, Abercrombie kılığına girmiş Sherlock Holmes, müşterisinin verdiği anahtarı kullanarak City Bank'in Portland Caddesi şubesinin yan kapısından içeri girdi. Ekim sonlarındaki bir gece için hava alışılmadık derecede sıcaktı; ağır paltoyla kıyafet dolgularının içindeki Holmes terlemeye başlamıştı bile. Karanlık mekânda hiç ses çıkarmadan bankanın kasa dairesine doğru ilerlerken sinirleri heyecanla ürperiyordu. Aklından hain ce bir düşünce geçti. Özel dedektif olma hırsından vazgeçip parayı çalıverse ne olurdu? Alıp öylece çekip gitseydi? On bin pound, uzun yıllar boyunca gayet rahat bir hayatı garanti altına alabilirdi. Kıta Avrupası'nda yirmi dört saat içinde kayıplara karışması işten bile değildi. Avrupa, zengin bir adamın isimsiz ve mutlu bir hayat sürebileceği köşelerle, kuytularla doluydu. Bu birdenbire ortaya çıkan fanteziye gülümsedi. Doğasının şaşkınlık verici çifteliği onu zaman zaman memnun ediyordu. Suçlu gibi düşünebilme becerisi, bir suç tespit uzmanı için en gerekli becerilerden biriydi hiç kuşkusuz.

Kasa odasının kapısında duraklayıp yanında getirdiği büyük heybeyi açtı. Saatine baktı. On bir olmak üzereydi. İşe koyulsa iyi olacaktı.

Yirmi dakika sonra, tıka basa dolu bir heybe taşıyan bir adamın karanlık, ses çıkarmayan şekli Portland Caddesi'nin köşesini döndü. Acelesi varmış gibi ve epey gergin görünüyordu. Sisli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir geceydi, ayak sesleri ıslak kaldırımın üzerinde keskin, ritmik darbelerle tıkırdarken, caddede hızla ilerleyen şekle kırılgan, gri dokunaçlar sarılıyordu.

Şekil Water Caddesi'ne dönünce, ağır ağır istasyona dönen yalnız bir fayton ilişti gözüne. Faytonu durdurdu, sürücüyü o gece son bir yolculuğa ikna etti. Adam anlaşılmaz bir homurtuyla başını olumlu anlamda sallayarak tamam dedi, adam faytona bindi. Ne var ki bindiği anda gölgelerin içinden iki şekil daha çıkıverdi, onlar da faytona atladı.

Adamlardan biri, "Merhaba Bay Holmes," dedi. Sesi genizden geliyordu, eğitimsizdi. "Bizim için küçük bir çanta taşıyorsunuz sanırım."

Holmes mücadele etmeye yeltendi ama kaburgalarına bastırılan silah namlusunu hissetti.

"Bay Holmes, beni tetiği çekmeye zorlarsanız ne kadar kalın olurlarsa olsunlar o dolgular bu güzelleri durduramaz. Şimdi şöyle, sizi incitmeyeceğimize dair emir aldık, tabii nasıl desem, işbirliği yapmaya yanaşmazsanız o başka. Onun'çin size söyleneni yapın da şu çantayı verin."

Dedektif saldırganların ikisinin de yüzünü seçemiyordu ama bu tehdidin son derece sahici olduğuna inanmıştı. Heybeyi tutan elini gevşetti.

"Afferim sana. Haydin iy'geceler!"

Ani, keskin bir acı beyninde patlarken Holmes'ün gözlerine parlak bir ışık doldu. Vücudu pelteye döndü, adam bilinçsiz bir halde öne doğru devrilerek faytonun zeminine serildi.

İki saldırgan, dedektifin hareketsiz bedenini faytondan dışarı sürükleyip yolun kenarındaki oluğa yuvarlarken içlerinden biri, "Tatlı rüyalar Bay Holmes," diye kıkırdadı.

"Tamamdır Harry," diye seslendi adamlardan biri faytoncuya. "Görev tamamlandı. Yelkenler fora, doğru Profesör'ün evine!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

1881 yılının Ocak ayında *Orontes* buharlı gemisiyle Hindistan'dan gönderildim. Artık "sivil" ve güya "özgür bir adam" olmama karşın, divanıharpte yargılanmanın lekesini üstümde taşıyordum. Gazetelerde haberler çıkmıştı, bana öyle geliyordu ki gemideki her bir yüz bakışlarını benden kaçırıyordu. Yüz ifadeleri, kim olduğumu ve ne yaptığımı bildiklerini anlatıyordu bana. Suçumun rezilliğinin kulaktan kulağa dolaşırken iyice arttığına şüphe yoktu. Parya bir köpek, kendi ülkemin vatandaşları arasında dışlanmış bir kişiydim.

Daracık kamaramda tek başıma oturarak ya da küpeşteden eğilip altımdaki karanlık, çırpıntılı sulara bakarak uzun, upuzun saatler geçirdim. Sefil duygular içindeydim, kendime çok acıyordum. Yan taraftan o soğuk, sulu kucağa kayıvermenin, böylece durumumun acı dolu gerçekliğinden kaçmanın ne kadar kolay olacağını bir kereden fazla geçirdim aklımdan. Kısa süre sonra Londra'ya, imparatorluğun bütün aylaklarıyla serserilerinin karşı konulamaz biçimde çekildiği o büyük lağım çukuruna inecektim. Rıhtımda hoş geldin diye el sallayan ne bir akrabam olacaktı ne de arkadaşım. Kimse bana yardım edemez, kimse beni neşelendiremezdi. Mali güvence olarak da ancak birkaç kuruş tasarrufum olduğundan, gelecek gerçekten de pek iç karartıcı görünüyordu. Küpeşteyi tutan ellerim kabaran suların baştan çıkarıcı çağrısıyla gevşeyecek olsa bir içgüdü, içimdeki minik bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ses bu umutsuz düşünceler doğrultusunda hareket etmemi engelliyordu.

Ancak bir akşam, İngiltere'ye iki günlük yolumuz kalmışken, sularla dolu unutulmuşluğa gömülme fikri her zamankinden daha çekici göründü gözüme. Kulak tırmalayıcı, yüksek bir sesle, "dobra olmaktan korkmadığını" belirten şişman, Kuzeyli bir işadamı yemek salonunda beni terslemiş, "Senin gibilerin masamızda yer almasını istemiyoruz," demişti. Birinin bana karşı duygularını ilk dile getirişiydi bu ve o kadar acımasız, o kadar uluorta yapılmıştı ki nutkum tutulmuştu. Cevap vermek için ağzımı açmış ama tek bir kelime bile söyleyememiştim. Yemek salonundan hızla ayrılırken, yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum. Nefesim daralarak küpeşteden aşağı eğildim. Ağlamak üzereydim.

"O kendini beğenmiş laf ebesinin dediklerine niye aldırış edesin ki?"

Başımı kaldırdım, karşımda uzun boylu, zayıf, yakışıklı, şakaklarındaki saçlar gibi hafifçe kırçıllaşmış, düzgün bir biçimde kırpılmış bir bıyığı olan bir adam gördüm. Göğsünde birkaç madalyanın sergilendiği kusursuz bir smokin giymişti. Gümüş bir sigara tabakasını açarak bana ikram etti.

"Bir sigara iç birader, iyi gelir."

Bu defa gözyaşlarımı tutmak için ciddi bir mücadele vermem gerekti. Duygularım, çılgın bir tahterevalli halinde zincirinden boşanmıştı. Şişman işadamının gaddarca kabalığının ardından, aylardır ilk defa nazik bir davranışla karşı karşıyaydım. Üstelik belli ki bir beyefendi ve subay olan bu adamdan görüyordum bu davranışı.

İhtiyatla bir sigara alıp bir baş sallayışıyla teşekkür ettim.

"Ha şöyle. Watson'dı, değil mi?"

"Walker. John Walker."

"Tabii ya."

Bu "tabii ya" hakkımda her şeyi bildiğini derhal anlamamı sağ-

BELONGS TO KAATIG TEAM

lamıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Gevşek elimi sıktı. "Ben Reed. Alexander Reed. Eskiden Yüzbaşı Reed'dim. Bir zamanlar."

Sözlerini tekrarladım. "Eskiden mi?"

Reed kendi sigarasını yakıp gülümsedi. Güneş yanığı ince yüzünün çeşit çeşit kırışıklara bürünmesine yol açan, hoş bir gülümsemeydi. "Sen nasıl eskiden Beşinci Northumberland Tugayı'nın cerrah yardımcısıysan öyle." Gülümseme genişledi.

Demek Reed de benim gibi toplum dışına itilmişti.

Adam dışarı bir duman demeti üfledi ve demet rüzgâra kapılıp karanlığa karışarak gözden kayboldu.

"Evet Walker, eski dostum, askeriyedeki üstlerim tayın paralarıyla yaptığım şeylerden hoşlanmadı ne yazık ki. Canına yandığımın atı yarışı kazansaydı muhtemelen meseleye daha sıcak yaklaşırlardı." Gülümseme bu defa kahkahaya dönüştü, bu kahkaha öyle büyüleyiciydi ki bulaşıcıydı, çok geçmeden ben de onunla birlikte gülüyordum.

"Ha şöyle be adam, ha şöyle. Bu yolculuk boyunca suratını asmadan, hep yanında taşıdığın o kara bulut olmadan ilk defa görüyorum seni. Evet, seni gözetliyordum. Kafa dengi insanları gözümün önünde tutmaktan hoşlanırım. Nasıl şeyler yaşadığını, neler hissettiğini biliyorum." Başını altımızdaki sulara doğru salladı. "Ayrıca çözüm kesinlikle bu değil. İnsanın böyle bir kepazeliği atlatmakla kalmayıp ondan sonra gül gibi yaşayabildiğinin canlı ispatıyım ben."

Bu yabancının anlattığı şeylerden ötürü serseme dönmüştüm ama bir taraftan da sözleri içimde neredeyse sönüp gitmiş olan umudun, başkaldırının ateşini yeniden kıvılcımlandırmaya başlamıştı. Adam nezaketle ve sıcaklıkla konuşuyordu ve ben altı aydır, belki daha uzun süredir böyle bir şeyi beklemez olmuştum.

"Bara gel Walker. Sana bir içki ısmarlayayım. Sana yardımımın dokunabileceğini düşünüyorum."

Fareli köyün kavalcısı gibi beni çağırdı, ben de peşinden gittim. Bara girdiğimiz sırada şişman işadamı, kendisi kadar şişman

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karısının da arasında bulunduğu şürekâsıyla birlikte geldi. Kadın, kat kat bir kadife elbisenin içine zar zor sığışmıştı, kıyafeti epeyce komik görünmesine yol açıyordu. Yeni arkadaşım moralimi öyle düzeltmişti ki, onlara neşeyle, saygısızca el salladım.

Reed, herkesin duyabileceği bir sesle, "*Nouveau riche** her zaman pek paçozdur Walker sevgili dostum. Eski para gibisi yoktur," diye açıkladı; şişman işadamı bize yuvalarından uğramış gözlerle bakıp karısını barın uzak ucuna götürdü.

"Eh madem, konyak-soda?"

Başımı hayır anlamında salladım. Konyak denen yere batasıca içkiye yaşadığım sürece bir daha elimi sürmeyeceğime yemin etmiştim. "Soda yeter."

Reed homurdandı. "Saçmalık. Burada oturup asker bir dostumun çocuk içeceği içmesini seyredecek değilim. Geçmişi silkinip atmalısın. Ona başkaldır evlat. Geçmişin seni aşağı sürüklemesine izin veremezsin. Yeni başlangıçların zamanıdır artık." Barmene döndü. "İki koca kadeh konyak. Sodasını çok az koy, hadi bakalım, eline sağlık."

Mağlup olarak omuzlarımı silktim. Buyurgan ama iyi niyetli müdürünün idaresi altındaki bir okul çocuğu gibi hissediyordum kendimi. Yeni tanıdığım içkileri alınca beni sakin bir masaya götürdü, kadehini kaldırıp başıyla benim de aynısını yapmamı işaret etti. Bir kez daha itaat ettim ona. Konyağı kokladım, yoğun, tatlı, sarhoş edici kokuyu içime çektim ve kendimi yine kampta, soluk Afgan ayının altında, o kuruyup dala dönmüş ağacın dibinde, bedenim bitkin, zihnim uyuşmuş halde buldum. Gece esintisi saçlarımı karıştırdı, elim şişenin boynunu kavradı. Görüntüyü yok etmek için bir anlığına gözlerimi yumdum.

Konyağı kadehin içinde çevirdim, minyatür bir girdap oluştu. Şişeyi elimden bırakırsam, içkiyi attığım gibi hastane çadırına dönersem, o zaman...

Düşüncelerim, Reed'in kulağıma fısıldamasıyla bölündü.

---

* (Fr.) Sonradan görmeler. *–ynn*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Geri dönüş diye bir şey yok evlat. Geriye kalan tek istikamet ileri-si. O yüzden, fondip!"

Konyak boğazımın arkasına takıldı, ağzımdan tükürükler saçtım.

Reed güldü. "Çok geçmeden yine alışırsın Watson."

Beceriksizce çenemi sildim.

"Walker," diye düzelttim onu nazikçe.

"Evet, biliyorum ama nedense seni Watson olarak görüyorum. Ne komik, değil mi?"

Sherlock Holmes, kafasına vurulan yerdeki hassas şişliğe dokunup yüzünü buruşturdu.

Onu gözleyen Müfettiş Giles Lestrade, dayanamayıp güldü. "Bıldırcın yumurtası iriliğinde, ondan iki kat daha nahoş." Bu defa kendi hafif kibrine olmak üzere yine güldü.

Saat gece yarısını geçmişti, iki adam bir kez daha Lestrade'in Scotland Yard'daki ofisinde oturuyorlardı. Holmes büründüğü kılıktan kurtulmuştu ama yüzü hâlâ hafif makyaj kalıntılarıyla lekeliydi.

Lestrade sandalyesinde arkaya yaslanarak, "Eh, Bay Holmes," dedi, "tehlikeli oyunlar oynuyorsanız, birkaç yerinizin çürüyüp berelenmesine hazır olmalısınız."

"Şikâyet etmiyorum müfettiş, sadece hasarın boyutlarını tespit etmeye çalışıyorum."

"Yaşayacaksınız. Bir süre başınız korkunç bir şekilde ağrıyacak, o yumru da bir hafta acıyacak, ondan sonra yeniden turp gibi olursunuz."

"Teşekkür ederim. Polisliğin yanı sıra doktorluk da yaptığınızdan hiç haberim yoktu."

Lestrade yemi yutmadı. "Biz çağdaş polislerin çok çeşitli yetenekleri vardır."

Holmes kendisini bırakıp hafifçe gülümsedi. "Eh, sizin deyiminizle bıldırcın yumurtamı saymazsak, epey başarılı bir gece oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesinlikle öyle. Öte yandan, bayağı tuhaf bir geceydi. Bu işi tam olarak anlayıp anlamadığımdan hâlâ emin değilim."

"Teselli olacaksa, ben de değilim. Henüz. Size daha önce söylediğim gibi, sanki birisi beni imtihandan geçiriyor, kandırmaya çalışıyor."

Lestrade başını salladı. Hiç ikna olmamıştı. "Kim, niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum."

"Sizin ağzınızdan pek duyulmayan bir şey bu. Öte yandan, tuhaf şeyler olduğunu kabul ediyorum. Sahte banka müdürüyle ilgili bütün bu işler... Bu arada, kendisini evinizden çıkarken yakaladık. Gerçek adı Ernest Brand. Tiyatro kabiliyeti olan kötü bir adam."

Holmes sigara yakarken, "Bol bol tiyatro, pek az kabiliyet," diye belirtti. "Elbette bir yerden emir almıştı, tıpkı kafamdaki çıkıntıya sebep olan iki tip gibi." Kafasındaki şişliğe dokundu yine. "Bu işi kim planladıysa, hakkımda epey şey biliyor. Zihnimin nasıl çalıştığını biliyor."

Lestrade şaşkınlıkla, "Vay be!" diye bağırdı. "Canına yandığımın herifi dâhi demek!"

"Abercrombie için bankayı soyma işini ayarlayacağımdan emindi. Planın temel kısmıydı bu."

"İlginç."

"Evet. Böylece, dedektifin hırsızların işini onların yerine gördüğü güzel bir plan yaptık. Muhteşem bir alaycılık. Daha doğrusu, plan işe yarasaydı öyle olacaktı."

"Ah, onları faka bastırdınız Bay Holmes."

"Öyle mi?"

Lestrade kaşlarını çattı. "Elbette öyle."

Holmes sigarasının yanan ucunu dalgın dalgın inceledi. "Planın bazı yönleri çok akıllıcaydı ama çok fazla zayıf unsur vardı."

"Ne gibi?"

"Abercrombie'nin gerçekten City Bank'in Portland Caddesi şubesinin müdürü olup olmadığını ya da Amelia adında bir kızı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olup olmadığını ve onu öğle yemeğine Carlo's lokantasına götürüp götürmediğini kontrol etmeyeceğimi mi düşünüyorlardı? Ya da Clapam'daki güya evi olan adresi ziyaret edeceğimi?"

"Ettiniz mi?"

Holmes öfkeyle içini çekti. "Elbette ettim. Dedektiflik çalışmalarının en temel kurallarından biri, size söylenenlerin gerçek olup olmadığını anlamak için bilgi kaynaklarınızı kontrol etmektir. Sömürgeden dönmüş yaşlı beyefendi kılığına bürünmüş olarak City Bank'in Portland Caddesi şubesinde gayet hoş bir öğleden sonra geçirdim. Gerçek müdürü görme fırsatını bulmakla kalmadım, şans eseri çetenin bankanın anahtarlarını ele geçirmek için nasıl çalıştığını da gördüm."

Lestrade yerinde doğruldu. "Nasılmış?"

"Bir gösteri daha sergilendi. Bir karakter, çok yüklü bir hesap açma niyetindeki zengin müşteri rolünü üstleniyor. Müdürün ofisine buyur ediliyor. Tecrübelerime göre zengin adamlar söz konusuyken, yağcılıkta banka müdürlerinin üstüne yoktur. 'Müşteri' odayı ve kasa odasını iyice inceleyip öğrenmesine yetecek bir süreyle orada kalıyor. Sonra bankanın giriş salonunda tantana kopuyor, müdür çağrılıyor..."

"Adamımızı ofisinde bırakıyor."

"Aynen öyle. İhtiyacı olan bütün ayrıntılara bakmasına, hatta belki telaşlı müdürün geride bıraktığı anahtarların kopyasını çıkarmasına yetecek kadar bir süreyle. Kısa bir süre yalnız kalan her tecrübeli soyguncu, bir soygunu gerçekleştirmek için gerekli her şeyi kolaylıkla elde edebilir."

"Gerçekten çok akıllıca."

"Evet, beni ikilemde bırakan da bu. Planın bu kısmını tasarlayan beynin, diğer açıkları nasıl kapatmadığını bir türlü anlayamıyorum. Kolaylıkla ortadan kaldırılabilecek aptalca zayıflıklar vardı ortada. Elbette bu tür unsurlar da suları biraz bulandırdı. Yani söylediğim gibi, sanki ne kadar zeki olduğumu görmeye yönelik bir sınava tabi tutuluyordum."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Eh, durum buysa, yıldızlı pekiyiyle geçtiniz."

"Pek sayılmaz. Suç ortaklarının ikisi kaçtı, ben de epey sevimsiz bir ödül kazandım." Yarasını işaret etti.

"Bazen Bay Holmes, araştırdığınız suçlardan daha çok karıştırıyorsunuz kafamı. Mütevazı, pratik, profesyonel bir polis memuru olarak gördüğüm şey, üçkâğıda getirilerek hırsızların işini onların yerine halletmenizin beklendiği son derece akıllıca bir banka soygununu engellediğiniz. Gerisi, kendi uydurduğunuz karmakarışık şeyler. Bay Holmes, bütün ciddiyetimle soruyorum, iddia ettiğiniz gibi 'ne kadar zeki olduğunuzu görmek için' kim, niye sınavdan geçirsin sizi?"

"İşte *ben* de bunu bilmek istiyorum ya."

Profesör James Moriarty, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle heybeye bakıyordu.

"Bay Sherlock Holmes beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi. "Bunu elimize geçirmemize izin vereceğini hiç düşünmemiştim."

Albay Sebastian Moran, "Brand'in gösterisini yutmayacak kadar akıllıydı," diye belirtti.

Moriarty alayla güldü. "Demek ki ikinci sınıf bir tiyatro eleştirmeninin yetenekleri var onda. Hayır, hayır sevgili Moran, Bay Holmes'ten çok daha fazlasını beklemiştim. Pırıl pırıl bir zekâ beklemiştim. Yine de ilginç bir idman oldu."

"Özür dilerim Profesör ama bu adama yönelik ilginizi anlayamıyorum."

"Nereden anlayacaksın?" diye hırladı Profesör. "Anlamazsın. Beyinle ilgisi var bunun, Moran. Bazı kişiler, bir sebepten ötürü hayatlarında yalıtılmışlığa tıkılıp kalıyorlar. Şair, yoksul ve düşünür. İstersen dâhi de diyebilirsin. Kendime dâhi dediğimde alçakgönüllülükten uzaklaşıyor değilim; ne de olsa muazzam bir suç teşkilatı kurup idare edebilecek üstün yeteneklere sahip biriyim. Yönelimlerin bu en incelikli, en uzmanlık gerektireni için

gerekli entelektüel becerilerim var. Benim gibi bir kişi daha yok. Ne var ki yalnız bir mevki bu, sana denk biri olmayınca yapayalnızsın. Aynı entelektüel seviyede kimse yok." Moriarty, Moran'e bakmak için döndü. "Sana hakaret etmiyorum sevgili arkadaşım. Hakaretler duygusal kancalardır. Ben katı gerçeklerden bahsediyorum. Bu Sherlock Holmes denen adamın benimle aynı zekâ seviyesinde olmakla kalmayıp, tamamen aksi istikametteki hedeflerin peşinde koştuğunu sandığımda neler hissettiğimi bir hayal et. Ne leziz bir fikirdi! Kanun ve düzenin dev satranç tahtasında bir rakipti Sherlock Holmes. Bu adama meydan okuyacak, kafasını karıştırıp onu yenecek planlar, entrikalar üzerinde çalışırken vakit nasıl da zekâ açıcı bir şekilde geçecekti. Böyle bir şey eli yükseltecek ve hayatımda genellikle eksik bulunan ürpertili heyecanı verecekti bana."

"Ama ilk sınavınızdan kaldı."

Moriarty, kolunu heybeye doğru salladı. "Gerçekten de kaldı. Ganimeti ele geçirmemize izin verdi."

"Eh, hiç değilse çabalarınız boşa gitmedi. On bin poundumuz var."

Profesör cevap vermedi. Moran kesinlikle anlayamazdı. Kendisine denk biriyle bir zekâ düellosuna girişme fırsatının yanında, on bin poundun ne kıymeti vardı?

Moran heybeyi açıp elini içine daldırdı, sonra sesi telaş ve kaygıyla dolu bir halde, "Bir dakika!" diye bağırdı.

Profesör'ün gözleri ilgiyle parladı. "Ne oldu?"

Moran tek kelime söylemeden bir hamlede heybeyi ters çevirdi, içindekileri Profesör'ün masasına boşalttı. Heybeden bir yığın boş, beyaz kâğıt döküldü; aralarında yalnız birinin üstünde bir şeyler yazılıydı. Moriarty bu yazılı kâğıdı hemen yığından çekti, masasındaki lambaya yaklaştırarak üstündekileri yüksek sesle okudu: "Kusura bakmayın. SH."

Profesör kâğıdı düzgünce katlayıp kahkahalara boğuldu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Dört

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Alexander Reed, yol arkadaşlarının en büyüleyicisi, en ikna edicisiydi. Üçüncü konyağımıza geldiğimiz sırada ona hayat hikâyemi anlatmakla kalmamış, Meyvend savaşını ve yalnız askeri kariyerimi bitirmekle kalmayıp gördüğüm kadarıyla hayatımın geri kalanını da mahvetmiş olan korkunç sonuçlarını ayrıntılarıyla tasvir etmiştim bile. Konuştuğum sırada pek az yorum yapmış, yalnızca zaman zaman anlayışla başını sallamış, bazen de doğru anladığından emin olmak için bazı şeyleri tekrarlamıştı. Hikâyemle niye bu kadar ilgilendiğini hiç bilmiyordum ama içimi boşaltma, yüreğimde sakladığım acıları ve umutsuzluğu salıverme fırsatı benim için harika bir iksirdi. Tıbbi terimlerle ifade etmek gerekirse, bir tür terapiydi sanırım. Her ne idiyse, sözlerimi bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Anlattıklarımın sonuna geldiğimde Reed düşünceli düşünceli içkisine bakarak bir süre sessiz kaldı. Kendimi aptal durumuna düşürüp düşürmediğimi merak ettim, kamarama gitmek için izin isteyip kalkacaktım ki Reed içini çekerek bana baktı.

"Hakikaten çetin günler geçirmişsin. Sana çok haksızlık edildiğini düşünüyorum. Bu yaşlı dünya bazen çok acımasız olabiliyor. Yine de, okulum krikette fena halde yenildiğinde benim babalığın söylediği gibi, *nil desperandum.** Bak, sanırım sana yar-

* (Lat.) Umutsuzluğa düşmeyin. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dımım dokunabilir, daha doğrusu sana yardımı dokunabilecek arkadaşlarım var. Yeniden ayaklarının üstünde durman için."

"Son derece naziksin Reed ama sadaka kabul etmem mümkün değil."

Reed güldü. "Vay be, ne asil adamsın! Prensiplerin buna müsaade etmez, öyle mi?"

Süklüm püklüm başımı salladım. "Onun gibi bir şey."

"Eh, o zaman hiç de öyle bir şey teklif etmediğimi duymak hoşuna gidecektir. Bu arkadaşlar... Sana bazı işler bulabilirler."

"Nasıl iş? Doktorluk mu?"

Arkadaşım omuz silkti. "Tam bilemiyorum. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim ama hakkında birkaç iyi söz söylersem, sana iki tarafa da uyacak bir şeyler ayarlayabileceklerini düşünüyorum. Sadece bir olasılık değil bu, kuvvetle muhtemel. Zaman zaman onlar için eleman alma işleri yaparım. İlgini çeker mi?"

Bütün bunlar kulağa pek esrarlı geliyordu; normal koşullar altında bu kadar muğlak bir teklifi kabul etme konusunda güçlü şüpheler duyardım ama normal koşullar söz konusu değildi. Normal koşulların nasıl şeyler olduğunu uzun süre önce unutmuştum. Boğulmakta olan bir adamdım, karşımda da atasözündeki olmayacak dua vardı. Amin dedim.

"Yardımcı olabilirlerse çok sevinirim."

Reed ışıl ışıl gülümsedi. "Harika. Gemiden indiğimde, bahsettiğim arkadaşlardan biri karşılayacak beni. Scoular isminde bir beyefendi kendisi. Seni onunla tanıştırıp sana kefil olduğumu söyleyeceğim. Ondan sonra nereye gideceğimize bakarız, ha?"

"Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Reed göz kırpıp boş kadehini kaldırdı. "Eh, başlangıç olarak şu küçük haylazı doldurabilirsin, ha?"

O gece rahat uyudum. Aylardır ilk defa. Derin, sıkıntısız bir uykuya dalmamı yalnızca alkolün sağlamadığına, bunu yapanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alexander Reed ile tanışınca içimde filizlenen yeni umut hissi olduğuna kendimi ikna ettim. Adam birkaç kısa saatte beni hayatımın sona ermiş olmadığına, bir şekilde başarılı ve mutlu bir geleceğim olabileceğine inandırmıştı. Sadece bu da değil, önceden imkânsız olduğunu düşündüğüm şeye ulaşmama yardım etmek için dost elini de uzatmıştı: Geçmişi kapatıp ardımda bırakarak yeni bir yaşam yaratmak. *Yeni bir hayat*. Bu tabir kafamda denizde yüzen enkaz gibi batıp çıkıyordu, sonunda beni sarıp yuttu.

.

Gri sabah beraberinde şüpheler getirdi. Gündüz gözüyle Reed ile sohbetimin üstünden geçince, moralimin düzelmesinin yeni tanışımın yaptığı muğlak tekliflerden ziyade konyağın etkilerinden kaynaklandığına emin oldum. Reed'i gemide hiçbir yerde göremeyince kuşkularım arttı. Bütün güverteleri, yemek salonlarını ve barları aradım ama nafileydi. Kamara numarasını öğrenmek için kamarotlardan birine bile başvurdum ama *Orontes* gemisinde bu isimde biri bulunmadığı bilgisini aldım. Şaşkına dönmüştüm. Bir önceki akşamı düşününce, olan bitenin rüya niteliği taşıdığı geldi aklıma. Belki hepsini hayal etmiştim. Bütün bunlar, arzularımın karşılanması niteliği taşıyordu: Anlayışlı bir kulak beni dinlemiş, dostluk ve iş imkânı sunmuştu. Belki deliriyordum.

Akşamın erken saatlerinde Thames Nehri'nde ilerliyorduk ve ben de gemiden inme hazırlığı içinde üç beş parça öteberimi topluyordum. Moral sarkacım yine karanlık bölgeye doğru salınmıştı, tam anlamıyla bunalım içindeydim. Kederli bir halde, Londra'nın aşina simgelerinden bazılarını seyretmek için güvertede toplanmış yolcu kalabalığına katıldım. Her şey siluet halindeydi, kararmakta olan gökyüzüne karışıyorlardı.

Yanımda bir ses, "Ah, işte buradasın. Seni arıyordum," dedi. Döndüm, Reed'in gülümseyen yüzünü görüp şaşırdım. Astragan yakalı, pahalı, siyah bir palto giymiş, silindir şapka takmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de seni arıyordum." Cevabım otomatik ve mantıksız bir şekilde öfkeliydi.

Reed, kabalığımı duymazdan geldi. "O zaman ikimiz de saklambaç oynuyormuşuz demek. Eh, 'Yolculuklar biter âşıkların kavuşmasıyla,'* ha? Dinle, gemiden benimle birlikte in. Arkadaşım Scoular beni bekliyor. Üçümüz birlikte şöyle bir-iki domuz pirzolası atıştırmak için kulübüme gider, gelecekten bahsederiz. Ne dersin?"

Büyüleyici ve rahat tavrı öfkemi, hüsranımı ve umutsuzluğumu birkaç saniyede dağıtıvermişti. Sırıttım. "Planlarına seve seve uyarım."

"Aferin."

İleride, Big Ben'in melankolik çanlarının şehir boyunca çınlayarak saati bildirdiği duyuluyordu. Çan sesleri, anavatan topraklarına bir kere daha ayak basacak yorgun yolculara hoş geldiniz der gibiydi.

Sürme iskeleler, rıhtımda bekleyen kalabalığın gürültülü tezahüratı eşliğinde indirildi. İnsanlar el sallıyor, bağırıyor, bebekler ile ufak çocuklar havaya kaldırılıyordu; hava, eli kulağındaki kavuşmaların yükselen heyecanıyla çıtırdıyordu adeta. Hevesli, gülümseyen yüzlere bakarken içimde bir kıskançlık sancısı hissettim. Beni bekleyen kucaklamalar, öpücükler ya da sağlam el sıkışmalar yoktu. Beni karşılayıp, memleketine hoş geldin, diyecek kimse yoktu.

Reed kolumu yakalayarak, "Yanımdan ayrılma dostum," dedi. "Bariyerleri kaldırdıklarında feci bir hengâme olacak."

Haklıydı. Geminin kapalı alanından kurtulmak için yanıp tutuşan yolcu kalabalığı öne doğru aktı, iskelelerin oluşturduğu dar yollardan izdiham halinde geçti. Vahşi bir nehir akıntısına kapılıp isteğin hilafına sürüklenmek gibiydi. Reed'le birlikte ileri

* W. Shakespeare, *On İkinci Gece.* –çn

taşındık, sudaki ağaç kalıntıları gibi sağa sola savrulup hırpalandık.

İskele köprüsüne doğru sürüklendiğimiz sırada yol arkadaşım kulağıma, "Kendimi memleketimin vatandaşlarını seven bir kişi olarak görürüm," diye fısıldadı. "Ama onları bu kadar yakın mesafeden sevip sevmediğimi pek bilemiyorum doğrusu."

Beş dakika içinde biraz nefesimiz kesilip üstümüz başımız darmadağınık hale gelmiş olarak kendimizi rıhtım kenarında bulduk.

"Eh, geldik işte Walker. Şu bizim memleket. Pis kokulu, rutubetli havayı iyice çek ciğerlerine. Ne harika, değil mi?"

Gülümsedim. Reed çoğu şeyde eğlenecek, neşelenecek bir taraf buluyordu. Hiçbir şey sakin mizacını sarsamıyor, iyimser hayat görüşüne hiçbir şey gölge düşüremiyordu. Yeni tanıdığımı gittikçe daha fazla seviyor, ona gittikçe daha büyük hayranlık duyuyordum. Dediği gibi, ciğerlerime derin bir nefes çektim. Hava bin bir çeşit buharla ve kokuyla lekelenmiş olsa da Afganistan'ın kuru, tozlu havasından o kadar farklıydı ki, bana güzel geldi.

Yolcular aceleyle yanımızdan geçip gider, hamallar kocaman sandıkları bekleyen arabalara yüklerken, bir süre rıhtımda bekledik. Hava kararmıştı artık, alan bir dizi gaz lambasıyla aydınlatılıyor, lambalar hepimizi yumuşak, sarı bir ışıltıyla yıkıyordu. İkimiz de konuşma ihtiyacı hissetmiyor, zamanımızı yeni gerçekliğimize alışmak için kullanıyorduk. Yapay, kapalı bir ortamda haftalar boyunca sulara batıp çıktıktan sonra İngiltere'ye, memleketimize dönmüştük. Ait olduğumuz yere dönmüştük. Ve yüreğimin derinliklerinde öyle hissediyordum ki, şimdi ne tür bilinmeyen sorunlarla karşılaşmak zorunda olursam olayım, onlarla başka herhangi bir yerdense burada karşılaşmayı bin kere yeğlerdim.

Kalabalık dağılırken, gölgelerin içinden uzun boylu, etkileyici bir figür çıktı, gaz lambalarından birinin altında bir an durakladı yarak bize baktı. Boyu 1,80'in epeyce üzerindeydi, taktığı si-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lindir şapka da uzun boy etkisini artırıyordu. Reeds onu gördü, selam vermek için elini kaldırdı. Bu hareket, yabancıyı yanımıza yaklaşmaya teşvik etti. Adam kedi gibi, yumuşak, zinde devinimlerle hareket ediyor, ayakları ıslak kaldırım taşları üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Bize yaklaştıkça, siyahi bir adam olduğunu seçtim. Dikkat çekecek derecede yakışıklı bir yüzü vardı. Bizden biraz uzakta durdu, gümüş başlı bastonuyla şapkasının kenarına dokunarak Reed'in selamına karşılık verdi.

Reed sırıttı. "Scoular, eski dostum, seni görmek ne güzel." Öne çıktı, adamın elini yakalayıp hararetle sıktı. Gözle görülür bir cevap yoktu ortada, ne karşılık olarak bir gülümseyiş ne sıcak sözcükler. Adamın ifadesi pek değişmemişti bile. Reed'in başının üstünden bana baktı, gözlerinde varlığıma dair bir ilgi belirtisi göründü. Reed bunu fark etti, bütün vücudu tuhaf bir şekilde kaskatı kesildi. Benden yana endişeli bir gülümseme gönderdi.

"Eski dostumla baş başa birkaç kelime etmeme müsaade et Walker."

Başımı salladım. Kendimi, öğretmenlerden biriyle müdür, verilecek cezayı kararlaştırdıkları sırada müdürün odasının önünde bekleyen bir çocuk gibi hissediyordum.

İki adam biraz uzaklaştılar. Reed hararetli bir şekilde hızla konuşmaya başladı. Söylediklerini duyamıyordum ama lakayt yabancıya benimle ilgili ne var ne yoksa anlattığı açıktı. İkisi de arada sırada bana doğru bakıyordu, sanki müzayedeye çıkarılmış bir eşyaydım da iki müstakbel alıcı hakkımda görüşüyorlardı. Belli ki Reed arkadaşlarının beni ne kadar hoş karşılayıp bana ne kadar yardımcı olacağı konusunda abartılı tahminlerde bulunmuştu, şimdi de buz tavırlı Scoular'ı değerim konusunda ikna etmek zorundaydı. Kendimi son derece rahatsız hissettim; oradan gitmek, yürüyüp uzaklaşmak istiyordum. Beni durduran, yürüyüp gidecek hiçbir yerim olmadığını bilmemdi. İşin özü, kapana kısılmıştım.

Reed nutkunu bitirince gergin gergin Scoular'ın cevap ver-

BELONGS TO KAATUS TEAM

mesini bekledi. Beyefendi bir süre ilgisiz bir şekilde durdu, sonra birkaç soru sordu. Artan sessizlikte, sesinin karanlık, ipeksi tonunu gece havasında duydum.

Derken Scoular birdenbire bir leoparın hızıyla hareket etti, ne olduğunu anlamama bile fırsat kalmadan yanımda bitmiş, koyu renk, yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eldivenli elini uzatıyordu. "Doktor Walker, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Lincoln Scoular."

Şaşkın şaşkın elini alıp sıktım. Gülümseme, söndürülen gaz lambası gibi çabucak soldu.

"Bir araba bizi bekliyor. Bir şeyler yiyip içmek için Reed'in kulübüne gideceğiz, ayrıca gece orada kalmanızı ayarlayacağız. Yemek sırasında geleceğinizden bahsederiz. Bu ayarlamaların istekleriniz doğrultusunda olduğuna inanıyorum?"

Başımla onayladım. Gerçekten öyle olup olmadığını kestiremeden, "Öyle," dedim. Gerçekte başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum. Bir kez daha, hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir karardı bu.

Profesör Moriarty iki misafirine birer kadeh konyak verip kocaman çalışma masasının arkasına yerleşti. "Nerede o şimdi?"

Reed konyağı iki eliyle kavrayarak, "Kulübümde. Hiç kuşkusuz horul horul uyuyordur," diye sırıttı. "Bol bol yiyip içmesine dikkat ettik."

Moriarty başını sallayıp diğer ziyaretçisine döndü. "İzlenimler?"

Scoular dudaklarını büktü. "Doğasında çelik ve ateş var, o kadarından eminim. Şu anda morali bozuk ama yeterli zaman verilirse, Anka yeniden doğacaktır."

"Yardımlarımızla, ha Profesör?" Reed yalancı bir şerefe jestiyle kadehini kaldırdı.

Profesör eğlenmişe benzemiyordu. "Teşkilatımıza faydalı

elemanlar bulma konusunda nadiren yanılırsın Reed ama bu defa bu adamdan kesinlikle emin olmak zorundayım. Kafamda onun için özel bir proje var. Doğru kişiyse tabii."

"Bütün biyografik ayrıntıların doğru olduğuna şüphe yok. Kandehar'ın yerel gazetelerinde davasının bütün ayrıntılarını okudum, işe almak için uygun bir aday olabileceğini düşündüm. Buraya dönerken benimle aynı gemide olacağını öğrenince, onunla ilgili her şeyi öğrenmeyi vazife edindim."

Moriarty şimdi gülümsüyordu işte. "Titizliğin takdire şayan ama bulgular her zaman gerçek adamı ortaya çıkarmaz."

İltifatla içi ısınan Reed, "Ah," dedi. "Seyahatte onu yakından gözledim, ayrıca birkaç saati de onunla sohbet ederek geçirdim. İşe alacağımız birinde aradığımız bütün niteliklere sahip. Asalet, cesaret ama mahvolmuş bir hayat ve acılıkla için için kaynayan bir yapı. Hazır. Buna eminim."

Scoular yumuşak bir sesle, "Reed'in haklı olduğuna inanıyorum," diye katıldığını belirtti. "Walker şu anki ruh haliyle, öldürülmekten kurtarılmış bir köpeğe benziyor. Ona herhangi bir şekilde nezaket ve cömertlik gösteren herkese itaat edip sadakatle bağlanmaya hazır."

Moriarty konyağını yudumladı, yudumu dilini yakmaya başlayana kadar ağzında tutup ancak ondan sonra yuttu. "Sözlerinizle heveslendim beyler. Dedikleriniz doğruysa, bu dikkate değer kişinin tam da bu sırada sahilimize vurmuş olması hakikaten büyük şans. Aklımdaki iş için gerekli bütün niteliklere sahipmiş gibi görünüyor."

Reed, "Bu işin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Moriarty sırıttı. "Tabii sorabilirsin. Ama bir cevap beklememelisin. Hiç değilse şimdilik."

Reed endişeyle bakışlarını kaçırıp iri bir yudum konyak içti.

Oda sessizliğe büründü, bozmanın uygunsuz kaçacağını iki misafirin de bildiği bir sessizlikti bu. Profesör düşünüyordu ve ilk o konuşacaktı. Sessizlik odaya güzelce yerleşip şöminedeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kömürlerin çıtırtılarıyla şömine rafındaki saatin yumuşak tıkırtılarını iyice vurgularken Scoular ile Reed ilgisizce oturdular. Profesör sonunda parmaklarını kesintili bir tempoyla masasında tıkırdatmaya başladı, bir süre sonra da nihayet konuştu.

"Mükemmel kurmaylarsınız. Sözlerinize ve yargılarınıza gözüm kapalı güvenirim. Ancak bu defa, bu konuda daha fazla adım atmadan önce kendim hüküm vermeliyim. Reed, yarın öğle vakti kulübüne uğrayacağım. Doktor John H. Walker ile görüşebileceğim özel bir oda ayarla."

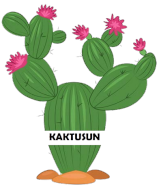
"Yapıldı bilin."

"Çok güzel. Şimdi beyler, sanırım sizi yataklarınızdan ya da bu geç saatte başka neyin peşinde koşmak istiyorsanız ondan daha fazla uzak tutmamalıyım. O nedenle, iyi geceler diliyorum."

İki adam gittikten sonra Moriarty, *Temple Bar* dergisini aldı. O akşam Reed'in getirdiği dergi, 1878 tarihliydi. Profesör sayfaları karıştırıp Reed'in işaretlediği sayfayı buldu. "Kayıp Hançer." John H. Walker'ın kaleme aldığı polisiye bir hikâye. Profesör James Moriarty sandalyesine yerleşip okumaya koyuldu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Beş

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Profesör James Moriarty ile sadece iki kere görüştüm. Bunların ilki, Londra'ya dönüşümün ertesi sabahı, Reed'in kulübündeki küçük, karanlık bir odadaydı.

Bir önceki akşam Reed ve Scoular ile yemek yemiştim. İkisi de nezaket cilalarını korusa da bütün akşamı hayatım, ailem ve bir sürü konudaki görüşlerim hakkında beni sorguya çekerek geçirmişlerdi. Sıkı bir incelemeye tabi tutarak otobiyografimi oluşturuyorlardı aslında. Bence sakıncası yoktu. Kınanma korkusu olmadan yeniden kendim hakkında konuşabilme özgürlüğünü hissetmek hoştu, ayrıca kaliteli her firmanın ya da kuruluşun müstakbel bir çalışanın değerini ölçmek için kendi yöntemini kullandığını biliyordum. Bu işin kafamı karıştıran tek yönü, benim için düşündükleri pozisyonun tam olarak ne olduğuydu. Öte yandan, sabretmeye hazırdım. Zamanımı ya da emeğimi almak için sırada bekleyen kimse yoktu sonuçta.

Ertesi sabah odama getirilen kahvaltı tepsisinde bir mektup buldum. Geceyi kulüpte geçirmiş, ordu hapishanesinde aylar boyunca saman bir şiltede, gemideyken de haftalarca küçücük bir yatakta yattıktan sonra gerçek bir yatağın keyfini sürerek geç saate dek uyumuştum. Saatin onu geçtiğini görünce şaşırdım.

Mektup Reed'dendi.

Sevgili Walker,

Umarım iyi uyumuşsundur. Ben işlerimle ilgilenmek zo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rundayım. Birkaç aydır ülke dışında olduğumdan, ilgilenmem gereken çok şey var. Bir daha ne zaman görüşürüz bilemiyorum. Ancak temsil ettiğim kurumun yöneticisi, öğle vakti kulüpte seni ziyaret edecek. Kuruluşumuzda kazançlı bir pozisyona geçmeni teklif edeceğini düşünüyorum. Randevunuz, ikinci kattaki Kırmızı Oda'da. Dakik olmanı tavsiye ederim.

Bu vesileyle, sana iyi şanslar diliyorum,

İçten selamlar,

A. Reed, Yüzbaşı (Emekli)

Mektubun tonu, yeni arkadaşımı bir daha görmeyeceğimi düşündürüyordu. Sanki bu tuhaf işe alma sürecindeki rolü sona ermişti de artık sahneden çıkma vakti gelmişti. Bütün bunların nereye varacağını hayal bile edemiyordum ama öğle olduğunda önemli ziyaretçimin gelmesiyle çok daha fazla şey öğreneceğimi düşünerek rahatladım.

Kararlaştırılan vakit geldiğinde bir kulüp uşağı beni Kırmızı Oda'ya götürdü. Kızıl mobilyalarla döşenmiş, kitaplarla dolu, küçük bir odaydı bu. Şöminenin iki yanına iki büyük koltuk yerleştirilmişti; şöminedeyse henüz yakılmış olan cılız ateş canlanmak için mücadele ediyordu. Yalnız bırakılınca raflara göz gezdirdim. Sonra bir ses bana hitap etti.

"İlginizi çekecek bir şey bulacağınızdan şüpheliyim doktor. Miadını doldurmuş ciltlerden oluşan ikinci sınıf bir koleksiyon buradaki. Aralarında hiç macera hikâyesi yok."

Hızla döndüm ve sesin, arkası bana dönük koltuklardan birinde oturan somurtkan bir genç adama ait olduğunu gördüm. Adam ayağa kalktı, el sıkıştık.

Dudakları geniş bir gülümsemeyle birbirinden ayrılarak, "Macera hikâyelerine merakınızı biliyorum," diye devam etti. "Dün akşam 'Kayıp Hançerin Esrarı' hikâyenizi okuyarak gayet keyifli bir saat geçirdim."

Biraz şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye kekeledim. "Onu epeyce bir süre önce, pratisyen hekimken yazmıştım. İki hastanın arasındaki uzun süre..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümseme genişledi. "Ben Profesör James Moriarty. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Doktor John H. Walker. Buyurun, oturun."

Söyleneni yaptım.

"Hakkınızda her şeyi biliyorum. Şey, belki biraz abarttım çünkü kim kimin hakkında her şeyi bilebilir ki, değil mi? Zihnin ve ruhun asla kimseye göstermediğimiz karanlık, mahrem köşeleri daima vardır. O yüzden izninizle sözümü düzelteyim. Hakkınızda pek çok şey biliyorum. Öte yandan, siz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Adınızdan ve Alexander Reed ile Lincoln Scoular'ı tanıdığınızdan başka."

Moriarty'nin gözleri neşeyle ışıldadı. "Doğru ama bu bilgi hem çok az hem de faydasız. Tanışıklığımıza dair bilginizi doğrulamaları için bu bahsettiğiniz beyefendileri arayacak olursanız, ikisini de bulamayacağınızdan eminim." Gülümseme kayboldu, gözlere buz gibi bir ifade yerleşti.

Başımı sallayarak, "Kusura bakmayın, anlayamıyorum," dedim.

"Tabii anlamıyorsunuz sevgili doktor. İzin verirseniz size biraz yardım edeyim. Muazzam bir suç teşkilatının başıyım. Gayet verimli bir yapımız var. Soygunlar ve kalpazanlık yapıyor, hatta arada sırada cinayet işliyoruz."

Durakladı, bu irkiltici açıklamaya göstereceğim tepkiyi bekleyerek bir kaşını kaldırdı. Canavarca bir şaka mıydı bu, yoksa adamın aklından zoru mu vardı, kestirememiştim. Yüzümdeki ifade düşüncelerimi açığa vurmuş olmalıydı.

"Söylediğim her şey doğru. Bu büyük, gri şehirde işlenen suçların en az yarısını benim çalışanlarım işliyor. Ben de girişimlerin bu en kârlısının yönetiminden sorumlu idareci gücüm."

"Bu ya bir çeşit tuhaf sınav ya da kötü bir şaka..."

Moriarty başını olumsuz anlamda salladı. "Şaka değil. Yaptığım işe rağmen, doğru söylemenin önemine inanırım. Gerek-

tiğinde. Tutumlu bir şekilde kullanılması gerekse de dürüstlük güzel bir erdemdir. Sizi temin ederim ki sizi kandırmaya yönelik hiçbir niyet beslemiyorum."

Koltuğumdan kalktım, içim öfkeyle kaynıyordu. "Bunun için size teşekkür ederim beyefendi," diye çıkıştım, "ancak bu bilgiyi bana aktarma gereğini neden duydunuz bilmiyorum, dahası bilmek de istemiyorum. Ancak şunu açık seçik belirteyim ki yanlış anlaşılmalara mahal vermeyelim. Beni... faaliyetlerinize katmaya yönelik fikirler besliyorsanız, bunları hemen unutmanızı tavsiye ederim."

Moriarty cevap vermedi; çehresi sakin kaldı ama gözlerinde eğlendiğine dair hafif bir pırıltı seçtim.

"Bunu belirttiğime göre," diye devam ettim sözlerime, "artık bu mülakatı sürdürmenin bir anlamı yok, o nedenle müsaade ederseniz..."

Kapıya yöneldim.

"Olduğunuz yerde kalın doktor." Sesi kırbaç şaklaması gibi sert ve nazikti. "Benimle ve görgü kurallarına gayet uygun biçimde 'faaliyetleriniz' dediğiniz şeyle ilgili edindiğiniz bilgilerin, sizi çok ayrıcalıklı ve korkarım tehlikeli bir konuma getirdiğini takdir edersiniz. İsimsizliğime ve güvenliğime bir tehdit oluşturuyorsunuz artık. Sizi temin ederim ki doktor, bu odadan şimdi çıkarsanız, bir saate kadar ölmüş olursunuz. Thames'de sürüklenen bir ceset daha."

"Ne?" Bu sözler karşısında kanım donmuştu. Nasıl bir kâbusumsu maskaralığa bulaştıysam, Moriarty'nin hali tavrı, söylediği her kelimenin doğru olduğuna beni ikna etmişti.

"İnanın bana. Boş tehdit savurmuyorum. Şimdi, lütfen oturun doktor ve o kadar da hiddetlenmiş görünmemeye çalışın. Hikâyenin tamamını dinlememe hatasını işlediniz. Böyle bir hatayı ne bir doktordan beklerdim ne de bir yazardan."

Kapana kısıldığımı hissediyordum, açıklayamayacağım bir şeytani merak ağına yakalanmıştım. Korkudan uyuşmuş halde,

BELONGS TO KAATIG TEAM

kafam karmakarışık, koltuğa çöktüm. Kendimi neyin içine sokmuştum böyle? Bu adamda, söylediği her şeyin doğru olduğuna, hayatımı gerçekten elinde tuttuğuna beni ikna eden bir şey vardı; varlığı, etrafını sarıyor gibi görünen tuhaf aura...

"Mesleğimin sırlarını her önüme gelene anlatmam ama elbette bir açıdan bakınca siz de herhangi bir yabancı değilsiniz. Meslektaşlarım Yüzbaşı Reed ve Bay Scoular sayesinde, hakkınızda pek çok şey öğrendim."

Şaşkına dönmüş zihnim, Reed'in adı geçene kadar onunla karşımdaki yaratık arasındaki bağlantıyı kurmamıştı ama birdenbire kafamdaki bir sürü küçük parça uçuşarak bir araya geldi ve çok huzursuz edici bir resim oluşturdu. Reed ve tayın paraları. Hırsız daima hırsızdı ve hırsızlarla yarenlik ederdi. Suça sapacak ve onun kirli ekibine katılacak kadar umutsuz ve zehir dolu olduğumu düşünmüştü üstelik. İçimde yeniden öfke yükseldi. Reed orada olsaydı, rezil herifi yere sererdim.

Moriarty düşünce akışımı keserek, "İçiniz rahat olsun doktor," diye devam etti sözlerine, "elinize bir levye tutuşturup kafanıza siyah bir maske geçirerek sizden bir soygun yapmanızı istemek gibi bir niyetim kesinlikle yok. Sizin için çok daha incelikli ve temel olarak kanunlara uygun bir şey düşünüyorum. Yeteneklerinize, zorla kasa açmaktan daha uygun bir şey." Güldü.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Moriarty beni susturmak için eldivenli elini kaldırdı.

"Hikâyenin tamamı Walker, başka düşüncesizce yorumlar yapmadan önce hikâyenin tamamını dinleyin. Müsaade edin de bütün ayrıntıları anlatayım, ondan sonra meseleyi beyefendice bir şekilde tartışabiliriz."

Ambrose Jones susamıştı. Susarım tabii, diye düşündü; bütün sabah şehir kazan o kepçe, kira toplamak için sahibi olduğu çeşitli kurumları dolaşmıştı. Jones onları "kurumlar" diye düşün-

BELONGS TO KAATIG TEAM

se de aslında çoğu şehrin Houndsditch, Whitechapel ve Bethnal Green gibi en yoksul bölgelerindeki derme çatma pansiyonlardı. Sıçanlar, fareler ve başka haşarat, bu rutubetli ve iç karartıcı pansiyonlarda yaşayan ailelerle aynı yaşam alanını paylaşırdı. Ambrose Jones, sefil kiracılarının yanı sıra sıçanlarla farelerden de kira alamamasının pek yazık olduğunu düşünürdü.

Metropolün tam göbeğinde, makul durumda tek bir mülk vardı. Jones burada yaşıyordu; üstteki iki katı da kendi deyişiyle "genç beyefendilere" kiraya vermişti. En son oraya uğrayacaktı ki saatine bakıp vaktin öğleyi henüz geçtiğini görerek, iyi bir sabah geçirmiş olduğuna göre (kirasını ödemeyen olmamıştı ve sadece bir tahliye ettirme tehdidi vardı) kendisine en sevdiği handa, Holborn'daki Serçe Yuvası'nda siyah birayla atıştırmalık bir şeyler ısmarlamaya karar verdi. Han, işlek bir yolun yan tarafındaki bir ara sokaktaydı. Jones sokağa döndüğünde bir fayton kaldırıma doğru yaklaştı, yolcu Jones'la konuşmak için eğildi. Yapılı, kaslı bir adamdı ve Jones'un görebildiği kadarıyla St. Paul Katedrali'nin oralarda karınca misali dolaşıp duran bir sürü işadamı gibi giyinmişti.

"Affedersiniz beyefendi," dedi yabancı. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Jones'un kartal gözleri, adamın elinde bir altın olduğunu fark etti. Sırıtıp yağlı fötr şapkasını kaldırarak bir adım ileri çıktı. "Elimden gelecek bir şeyse seve seve beyefendi."

İriyarı adam sırıtışa cevaben sırıttı, faytonun kapısını açtı. Sesini alçaltarak, "Epey hassas bir soru soracağım," dedi. Jones'a yaklaşmasını işaret etti, açgözlü ev sahibi de uysal uysal itaat etti. Faytonda bir yolcu vardı, çehresi gölgelerle örtülmüştü.

Jones, "Soru neymiş?" diye sordu.

Yabancı, daha ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan kolunu uzattığı gibi Jones'u gırtlağından yakalayıp öne çekti. Ustaca bir hareketti çünkü ev sahibini gafil avlamakla kalmamış, soluk borusunun üstündeki baskıyla bağırmasını da engellemişti.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Saldırgan, "Gel şöyle bakalım," diyerek bir daha çekti, Jones'u yerden kaldırıp faytona aldı.

Kapı kapandı, güneşlik indirildi, fayton yola çıktı. Jones aracın zemininde serilmiş yatıyor, nefes almaya çalışırken bir taraftan da dünyasının sonunun gelip gelmediğini merak ediyordu. Para kemerine doldurulmuş paraların, o sabahki tahsilatlarının farkındaydı ama ilk defa, kötü yoldan kazanılmış paralarını kaybetme meselesinden ziyade bu kabadayıların elinde can verme olasılığını düşünüyordu.

"Parayı alın," dedi kurbağa gibi bir sesle. "Ama bana zarar vermeyin. Lütfen bana zarar vermeyin."

Karanlığın içinden bir ses, "Paranızın peşinde değiliz Bay Jones," dedi. Saldırganın sesi değildi bu. Tuhaf, karanlık bir tını taşıyordu ve biraz yabancı aksanlı geliyordu kulağa.

Bu açıklama Jones'u rahatlatmak yerine paniğe kapılmasına yol açtı. Parasını istemiyorlarsa, onu öldüreceklerdi demek. Ayağa kalkmaya çalıştı, bir yandan da avazı çıktığı kadar, "İmdat! Cinayet var!" diye bağırıyordu.

Başının yan tarafına bir şey indiğini hissetti. Tabanca kabzası gibi ağır bir şey şakağıyla buluştu, ağzından dökülecek diğer imdat çağrıları boğazında kaldı ve Jones nefes nefese, sersemlemiş bir halde yeniden yere devrildi.

Adamlardan biri sigara yakarken faytonun içinde kısa süreli bir alev parladı; Jones, gözleri bulanık olsa da kendisini kaçıranları gördü. Ona ilk yaklaşan, elindeki tabancaya bakılırsa biraz önce kafasına vurmuş olan iriyarı adamdı; sigarasıyla faytonun bir köşesine çekilmiş olan diğeriyse, yakışıklı bir siyahtı.

"Rahatlayın Bay Jones, size bir zarar vermeyeceğiz."

"Hadi oradan, vermeyeceklermiş! Daha bir dakika önce beynimi patlatıyordun neredeyse."

"Sizi kontrol altında tutmak içindi, hepsi o. Sizden bir iyilik isteyeceğiz, karşılığını ödemeye de hazırız."

Para lafı geçince, Ambrose Jones'un nabzı daha da hızlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyilik mi? Ne iyiliği? Niye Montague Caddesi'ndeki ofisime gelmediniz o zaman? Madem yalnızca bir iyilik isteyecektiniz, beni niye kaçırdınız?"

Ses karanlığın içinde, "Kendimize göre yöntemlerimiz var," diye mırladı. "Bu sayede, teklifimizi kabul etmezseniz neyle karşılaşacağınızı bileceksiniz."

"Neyle karşılaşacağımı mı?"

"Bence ne demek istediğimizi anladınız."

Jones, alnına sertçe bastırılan soğuk silahın namlusunu hissetti. Ağzı korkudan öyle bir kurumuştu ki cevabını zar zor verebildi.

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Bir kiracınızla ilgili. Montague Caddesi'ndeki kiracılardan biri."

"Kiracı mı?"

"Evet. Sherlock Holmes adında biri."

BELONGS TO KAATIG TEAM

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

"Ben çabuk sıkılırım Doktor Walker. Anlayacağınız yaptığım işte çok başarılıyım; başarı da belli bir güvenliği de beraberinde getiriyor, buysa sıkıcı bir şey. Varoluşun donuk tekdüzeliğinden nefret ederim. Bazen, sırf üstesinden gelmenin güçlükleriyle uğraşmak için başarısızlığın heyecanına ve hüsranına özlem duyuyorum. Benim zihinsel yetkinliğimde bir adam, sürekli böyle mücadelelere, uğraşabileceği, gayret sarf edeceği bir şeylere ihtiyaç duyar. Bana tehlike verin, risk verin, bulmacalar verin, işte o zaman kendimi bulurum."

Profesör Moriarty koltuğunda arkaya yaslanıp ateşe baktı. Benimle konuşuyordu ama yüz ifadesi ve hali tavrı aslında varlığımı, bir süredir içinde birikmiş düşünceleri dile getirmenin bir bahanesi olarak kullanıyordu sadece. Bana söylediklerinin çoğu bir nevi itiraftı ve itirafta bulunmak için de varlığını elinizin altında tuttuğunuz bir yabancıdan daha iyisi bulunur muydu? Tuhaf bir biçimde bu adama acımaya başlamıştım. Kendisine ait benzersiz ve arındırılmış bir fildişi kulenin tepesinde kilitli olduğuna inanıyordu.

"Lütfen zihinsel yetkinliğimden bahsederken kibirlilik ettiğimi düşünmeyin. Daha önce de söylediğim gibi, koşullar uygun olduğu takdirde doğruların savunucusuyumdur. Rafine bir zekâmın olduğunu söylemek böbürlenmek ya da şişinmek değil,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir gerçeğin dile getirilmesidir. Alçakgönüllülüğü erdem sayanlardan değilim."

Tekrar durakladı, gözleri kısıldı, odaklandı ve rüyadaymış ifadesinden arındı. Profesör cebinden bir sigara tabakası çıkarıp bana ikram etti. Başımı sallayarak teklifi geri çevirdim.

"Yazık. Özel bir Ukrayna karışımı bu sigaralar. İçimleri mükemmel." Sigarayı yakıp derin bir nefes çekti, sonra gri dokunaçların yavaş yavaş ağzından dışarı süzülmesine izin verdi.

Uzunca bir süre sonra, "Anlayacağın Walker," dedi, "hayatım uyaranlara, o tehlike duygusuna, o emsalsiz eğlenceye yönelik sürekli bir arayış. Delirmemi engelleyecek bir şey arıyorum. Ne de olsa delilik dehanın kardeşidir. İnsanı cüret etmeye, daha sonra da yapmaya yönelten, o sonuçlardan korkmama hali. Hiç kuşkusuz bu da dehamın bir parçası."

Moriarty sigarasından bir nefes daha çekip kendi kendine sır gibi gülümsedi. "Delirmemi engelleyecek bir şey," diye yineledi. "Biliyor musunuz, sanırım bu teşviki buldum. Sherlock Holmes isimli genç adamı tanımazsınız herhalde?"

Yine başımı salladım.

"Hayır, tabii tanımazsınız. Çok az kişi tanıyor kendisini. Henüz. Ama tanıyacaklarına eminim. Sizin yardımınızla."

Sözcükleri papağan gibi tekrarladım. "Benim yardımımla mı?"

"Hikâyenin tamamı lütfen, Walker. Sorular daha sonra. Sherlock Holmes, bir özel dedektif. Ayrıca parlak zekâlı bir adam. Bugün Londra'da kanun ve düzen tarafında mücadele eden en zeki kişi o. Zihinsel yetkinliği, benimki kadar yüksek. İkiziz biz, o ve ben, bir su havzasının iki ucunda karşılıklı yükselen devasa heykeller gibi duruyoruz. O suç vakalarını çözüyor, bense suç işliyorum. Kendisi benden genç; beş yaş kadar var aramızda; o yüzden şimdilik ondan ilerideyim ama onun da büyüklüğünün vakti gelecek. Bu bana hem zevk veriyor hem de beni endişelendiriyor. Büyük bir beceriyle tasarlanıp kurnazca uygulanan

faaliyetlerini düşünmek bir zevk ama bunlar aynı zamanda bana sorun çıkarıyor. Daha şimdiden birkaç planıma 'müdahale edip' başarısızlığa uğramalarına neden oldu. Bu ikilem beni büyülüyor. Etime batmış bu dikeni kolayca çıkarıp atabilirim tabii. Tek bir kelimem yeter, Sherlock Holmes kısa süre sonra ölümlü kabuğundan sıyrılır. Ancak bunu yapmak çok kolay olsa da, o zaman meydan okuma ve sorun da ortadan kalkar, oysa bu ikisi öyle canlandırıcı ki. Güzel bir ikilem, sen ne dersin Walker? Bu durumu uzun uzun düşündüm. Benimle ve Bay Sherlock Holmes'le ilgili lezzetli bir orta yol bulacağımdan emindim. Bu arada, kendisinin benim varlığımdan ya da oynadığım rolden hiç haberi olmadığına da eminim. En azından şimdilik bir şey bilmiyor.

"Neyse, bana hem Bay Holmes'ün yeteneklerinin gelişip kariyerinin ilerleme kaydettiğini görme zevkini verecek hem de kendisinin bana ve teşkilatıma yönelttiği gerçek tehdidi azaltacak bir deney yapmaya karar verdim. Sizin gibi bir yazarın takdir edeceği bir tabir kullanmam gerekirse, onu mercek altına alma niyetindeyim. İşte siz de burada sahneye çıkıyorsunuz. Basit bir şekilde ifade edersem, Holmes'ün kampındaki casusum olacaksınız. Onunla arkadaşlık kuracak, pansiyonunu paylaşacak, iş arkadaşı olacak, sonra da faaliyetlerini bana bildireceksiniz. Parlak çalışmalarının hikâyeleriyle beni eğlendirecek, aynı zamanda bölgeme fazla yakın yerleri koklamaya başlarsa beni uyaracaksınız."

"Delisiniz siz!" diye bağırdım. "Saçma sapan bir plan bu."

Moriarty kaşlarını çattı, patlayışıma cevap verdiğinde sesi öfke doluydu. "Ahlaki niteliklerim hakkında nasıl bir görüş beslerseniz besleyin, planlarımın titizliğini, entrikalarımın verimliliğini ve görüşlerimin güvenilirliğini şu ana dek anlamışsınızdır diye ummuştum. Başka türlüsü olsaydı beyefendi, şu anda burada benimle kapana kısılmış durumda olmazdınız. Afganistan'da itibarınızı kaybettiğinizi duyduğumdan beri gözlediğim ve bek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lediğim adam. Çalışanlarım aracılığıyla ağıma çektiğim adam. Tamamen merhametime kalmış olan adam. Buna saçma sapan mı diyorsunuz?"

Konuşurken öne eğilmiş, yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. Kükreyen sesi odayı dolduruyordu. İlk defa olmayarak, karşısında nutkum tutuldu.

"Planım gözü pek, tehlikeli, emsalsiz," dedikten sonra sesini sert bir fısıltı haline getirerek, "ama saçma sapan değil," diye devam etti. "Biz burada konuşurken bile, düşündüğüm her şeyi hayata geçirmek için gerekli ayarlamalar yapılıyor."

"Böyle bir şeyin yürümesine imkân var mı? Bu adam söylediğiniz kadar zekiyse, numarayı fark edecektir."

"Ah, evet, bu da eğlencenin, zevkin bir parçası. Her zaman bir tehlike vardır. 'Her zaman bir tehlike olmadan' hayatın tadı çıkar mı? Ama bu tehlikeyi asgariye indirmek sizin işiniz olacak. Benimle işbirliğiniz hariç her konuda Holmes'ün gerçek dostu olacaksınız. Suçun benimle hiçbir ilgisi bulunmadığında, işleyeni adalete teslim edebilmesi için Holmes'e elinizden gelen bütün yardımı sunacaksınız. Suçun teşkilatımla ilgisi olması halinde, Holmes'ün kaydettiği ilerlemeyi bana bildirecek ve onun yolunu tıkamak için elinizden geleni yapacaksınız. Bunu bir düşünün sevgili Watson, ah, adınız Watson olacak, gerçek adınıza yakın ama vazife başında sarhoş olan rezile kadar izinin sürülmesi imkânsız, ha? Reed'in fikriydi. Bunu şahane bir maskaralık olarak düşün Watson."

"Ya reddedersem?"

"Thames senenin bu zamanında çok soğuktur."

Gözlerim korku ve hayal kırıklığıyla sislenirken yumuşak bir sesle, "Anlıyorum," dedim; adamın üstüne atılıp beynini patlatmak istiyordum ama böyle bir davranışın ne kadar beyhude olacağının gayet iyi farkındaydım.

"Sevgili Watson, bu iş için rasgele seçilmediniz. Hepsi birbirinden eşsiz halis niteliklerniz var. Tabii hizmetleriniz için cö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mertçe ödüllendirileceksiniz. Yemeğinizin ya da gece kaldığınız odanın parasını ödeyebileceğinizden emin olmak için bozukluklarınızı saymanıza bir daha asla gerek olmayacak. Hayatınızda ilk defa, iki yakanız bir araya gelecek."

"Planlarınızı bu Sherlock Holmes denen adama ya da polise anlatmamı engelleyecek bir şey var mı?"

"Polisin size inanacağından kuşkuluyum. Neredeyse kendi teşkilatları kadar büyük bir suç teşkilatını kafalarında canlandıracak zihinsel yetiden yoksunlar. Holmes'e gelince, eh, öğrendiği anda morgda size katılır. Hayatı sizin ellerinizde artık."

"Seni puşt!"

"Muhtemelen öyleyim Doktor Watson ama çok akıllı ve güçlü bir puştum aynı zamanda. Eminim siz de bunu kabul ediyorsunuzdur."

"Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi geçmişte Profesör için ufak tefek işler yaptım elbette. Bunları figüranlık gibi düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu defaki önemli bir rol gibi."

Reed sıcak, dost canlısı gülümsemelerinden birini parlatarak, "En önemlilerinden Kitty ve de uzun sürecek gibi görünüyor," diye onayladı onu.

Kitty Hudson gülümsemeye karşılık verdi. "Ah, ben de sahnelere veda ettiğimi düşünüyordum. Nasıl diyeyim, son sahneye çıkışımın üstünden beş seneden fazla geçmiştir. Sıska, dul kadınları istemiyorlar, hele de elli yaşını geçtilerse."

"Eh, Profesör'ün sana seçtiği rol için biçilmiş kaftansın, üstelik seçme de yok."

"Muhteşem." Kitty Hudson, duygularını iyice vurgulamak için gözlerini kapattı. Tiyatro onu çocukluğundan beri büyülerdi: bütün o süreç, giyinip kuşanıp bir performans sergilemek, başka biri olmak. Bir kaçış yoluydu bu, sıkıcı gerçekliği geride bırakmaktı. Kitty genç kızken memleketi Edinburgh'daki müzik-

BELONGS TO KAATIES TEAM

holün korosuna katılmış, sonra da ülkenin dört bir yanındaki küçük taşra tiyatrolarında skeçler ve melodramlar sergileyen gezici kumpanya Harry Saville ile Cümbüş'ün üyeliğine terfi etmişti. Yakışıklı, irikıyım denizci Frank Hudson ile Liverpool'da gösteri yaptıkları sırada tanışmıştı; Hudson, Liverpool-Dublin Buharlı Gemi İşletmesi'nde kamarottu. Aşkın ve evliliğin büyüsü kadını bir süre sahnelerden uzak tutmuştu ama bebeği ölü doğduktan, Frank de içmeye ve kendisini dövmeye başladıktan sonra, Kitty bir kere daha yerdeki ışıkların arkasındaki hayal dünyasına kaçmıştı. Liverpool'u ve Frank Hudson'ı terk etmiş, sonunda Craven Sokağı Sahnesi'nde *Lambeth Serserisi* oyununda, komik Stanley Dawkins'in ciddi eşlikçisi olarak bulmuştu kendini. Bayağı başarılıydı. Güldürü konusunda doğuştan yetenekliydi, kısa sürede düzenli müşterilerin gözdesi haline gelmişti. Dawkins, keyfi yerindeyse Kitty'nin solo sahne almasına izin verir, kadın da "Bir Hayat Kıvılcımı Arıyorum" diye tuhaf bir şarkı söylerdi.

Aşk ve trajedinin onu yeniden bulması, Kitty'nin şimdi hayatının en güzel günleri diye andığı Craven Sokağı Sahnesi zamanlarında olmuştu. Rejisör yardımcısı Ted Baldwin'le aralarında bir ilişki kurulmuştu. Ted hassas, duygulu bir adamdı, kaba saba kocasının tam zıddıydı. Birlikte yaşamaya başladılar. Kitty o zamanlar, "Küçük bahçemizde her şey pek güzel," derdi. Derken bir gece bir grup sarhoş serseri, Ted'i pusuya düşürdü, üstündeki üç kuruş parayı çalıp adamı kafatası çatlamış halde bıraktı. Ted iki gün sonra öldü.

Kitty bir süre teselli bulamadı, sonunda Craven'dan ayrıldı. Tiyatro nazik ve sevgi dolu Ted'ini çok fazla hatırlatıyordu ona. Yıllar boyunca sürüklendi durdu, sırf başını sokacak bir yer bulabilmek için ne iş olsa yaptı. Tiyatro işi bulamadığında ufak tefek suçlara saptı, Profesör'ün ilgi alanına da o zaman girdi. Moriarty, Kitty'yi özelikle gözcü ya da kurbanın soyulmakta olan mekâna dönüşünü engelleyen biri olarak pek çok rolde kullandı. Kadın, kurbanın engellendiğini anlamasına izin vermeme konu-

BELONGS TO KAATIG TEAM

sunda çok yetenekliydi. Kitty bu işlerden zevk alıyordu çünkü her biri ona "uygun rollerdi." Kadın bu faaliyetleri hiçbir zaman yasadışı olarak görmemişti. İşte şimdi de buradaydı, Yüzbaşı Reed eşliğinde bir faytonun içinde Londra sokaklarında tıngır mıngır ilerliyordu. En önemli rolü, şimdiye kadarki en büyük rolü için teklif alacaktı.

Fayton, konutlarla dolu şık bir semtteki üç katlı, teraslı evin önüne yanaşırken, "Muhteşem," diye tekrarladı Kitty.

"İşte geldik Kitty. Hadi, yeni evine bir bakalım." Reed faytondan atlayıp Kitty'nin inmesine yardımcı oldu. Kitty, Reed'i severdi çünkü adam ona her zaman bir hanımefendi gibi, dul bir düşes ya da ona benzer bir şeymiş gibi davranırdı. Kitty'ye göre, kadın gerçek bir hanımefendi de olsa, balıkçı da olsa, bir beyefendinin yapması gereken buydu. Reed frak ceketinin cebinden bir deste anahtar çıkarıp kapıya yaklaştı. Kitty başını kaldırıp binaya baktı. Enfes bir şeydi. Kitty hayatında böyle güzel yer görmemişti. Adrese bile bayılmıştı. Baker Sokağı, 221B.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Yedi

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

"Bu çılgınca planınızın işleyebileceğine nasıl inandığınızı anlayamıyorum. Kendimi teşkilatın kollarına büyük bir hevesle atsam bile, aktör değilim ki ben. Hileyi gözlerden gizleyemem. Bu Sherlock Holmes dediğiniz kadar büyük bir dedektifse, sahtekârlığımı hemencecik anlayacaktır. Davranışlarımla kendi kendimi ele veririm."

Profesör Moriarty'ye söylediğim her kelimeyi zaten inanarak söylüyordum, ama planının uygulanamazlığına onu ikna etmek suretiyle bu çılgınca tiyatroyu uygulamaktan vazgeçmesini sağlamak amacıyla herbirini iyice vurguluyordum. Bu sayede başımı ipten kurtarıp bu odadan özgür bir adam olarak çıkacaktım. Ne var ki, Profesör'ün aldırışsız ifadesinden, söylediklerimin hiç umursanmadığını seçtim. Kendine güveni bir an olsun sarsılmamıştı.

Rahat bir tavırla, "İyi de sevgili doktor, sahtekârlık yapmayacaksınız ki," dedi. "İsminizdeki ufak değişiklikle yakın geçmişinize getirilecek küçük bir düzenleme haricinde, şu anda karşımda oturan adam olacaksınız yine. Afganistan'dan yeni dönmüş, kalacak ucuz bir yer arayan yoksul bir emekli ordu cerrahı."

"Yakın geçmişime ne düzenlemesi yapılacakmış?"

"Meyvend Savaşı'nda ordudan ihraç edilmediniz de, kötü bir biçimde yaralandınız. Nekahet döneminde karahummaya, yani Afgan sömürgelerimizin lanetine yakalandınız. Bunun sonucun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da da ordudan malulen emekli edilip memleketiniz İngiltere'ye geri gönderildiniz."

"Delice bu."

"Gerçek. Bu yönde küçük bir haber başlığı bu sabah *The Times*'ın da aralarında bulunduğu birkaç Londra gazetesinde çıktı. Eh, her İngiliz'in bildiği gibi, *The Times*'ta çıkan her şey kesinkes doğrudur. Sherlock Holmes de gazetelerin hevesli bir okuyucusu."

"İyi de bu yalan."

Moriarty omuzlarını silkti. "Gerçeğe biraz renk kattık. Afganistan'da haksız muamele gördüğünüzü düşünüyorsunuz, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Eh, ben de zararı telafi ettim."

Başımı ellerimin arasına alarak inledim. "Ah, Tanrım, keşke uyanabilsem! Ne korkunç bir rüya bu böyle!"

"Rüya değil Watson, senin için bir tür kurtuluş. Mükemmel bir fırsat. Gözünü açmanın ve bu düzenlemenin sana sunduğu olasılıkların uçsuz bucaksızlığını görmenin vaktidir. Elbette bir de yazarlığın, macera hikâyelerin var. Londra'nın, araştırmalarında en parlak dedektifine eşlik etmek, macera masalları kaleme almak için ne engin bir mecra. Vakalarını kayıt altına alarak onu meşhur etmekle kalmayacak, kendine de bir isim yaratacaksın."

Ters ters, "Kendi ismimi değil," diye belirttim.

"Önemsiz bir mesele. Kılı kırk yarıyorsun. Sanırım beynin ayrıntılarla fazlasıyla dolu; bu teşkilatın yeniliği ve cüreti düşüncelerini köreltiyor. Her şeyi etraflıca düşünmek için zamana ihtiyacın olacak."

"Ne için? Seçeneğim yok ki."

Moriarty sırıttı. "Seçeneğiniz var. Ama çok kısıtlı olduğunu kabul ediyorum."

"Bu adamla nasıl tanışacağım? Onunla aynı yerde kalacağımı söylüyorsunuz, ya bunu kabul etmezse? Çok fazla belirsizlik var."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Sen bunlarla kafanı yorma. Her şey planlanıp ayarlandı. Hiçbir şeyin şansa bırakılmadığı konusunda seni temin ederim. Benim tarzım böyledir."

Ne yapacaktım? O anki korkmuş halimde bile şimdilik durumu kabullenip Profesör'le birlikte hareket etmem gerektiğinin farkındaydım, yoksa bir başka gün doğumunu görme ihtimalim pek yoktu. O an için hayatta kalırsam, belki ondan sonra kaçışımı planlayabilirdim. Belki yeni efendime bir darbe düzenlemek için şu Sherlock Holmes denen adamdan yardım alabilirdim? Ayrıca Moriarty'yi bu oyuna büyük bir gönülsüzlükle girmediğime de ikna etmem gerekiyordu, yoksa onu bana güvenebileceği konusunda kandırıp bakışlarını üstümden çekmesini sağlamam çok zor olacaktı.

Öne doğru eğilerek, "Bir ödülden bahsettiniz," dedim.

"Bahsettim, evet. Watson adına açılacak yeni banka hesabınıza her ayın ilk günü gayet yüklü bir meblağ ödenecek."

"Gayet yüklü derken?"

"Her ay yüz pound."

Bunu duyunca gerçekten de şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Yoksul düşmüş halimde benim için bu bir servetti. Bir an boş bulunarak yeni elde edilmiş zenginliğimin içinde yıkandım, ta ki içimdeki küçük bir ses paranın nereden geldiğini bana hatırlatana dek.

"Güvendiğim çalışanlarıma çok iyi ücret öderim Watson. Yeni pozisyonunda en önemli ve en çok güvenilenlerden biri olacaksın." Uyarı amacıyla parmağını kaldırdı. "O yüzden, güvenimi hak etmelisin."

"Ben... elimden geleni yaparım." Kelimeler boğazıma takılıp kalıyor, ezici bir huzursuzluk duygusunun bütün duyularımı ele geçirdiğini hissediyordum.

"Elinden gelenin yeterli olacağına eminim. Karakter yargılarımda nadiren yanılırım. Öyleyse anlaştık?"

Bütün gayretimi sarf ederek yüzüme bir gülümseme kondur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı başarabildim. Ölü bir gülümseme. "Evet," dedim. "Anlaştık."

Profesör elimi yakalayarak, "Mükemmel!" diye bağırdı.

* * *

Sherlock Holmes akşamın ilk saatlerinde Montague Caddesi'ndeki pansiyonuna dönüyordu. Zihninde sayılar, formüller dönüp duruyordu. Günü, St. Bart Hastanesi'ndeki laboratuvarlardan birinde çalışarak geçirmişti; çok hafif bile olsa kan lekesinin varlığını gösterecek bir çözelti yapmaya uğraşıyordu. Sadece hemoglobinle çökelen bir reaksiyon maddesi yapmak istiyordu, böylece insan kanı döküldüğüne dair tartışmasız kanıt elde edebilecekti. Eski gayakum testi yetersizdi, bu yüzden suç vakalarında ona güvenmek mümkün değildi. Kan lekeleri ne kadar eski olursa olsun işe yarayacak, şaşmaz bir test yöntemi yaratabilirse, adli tıpta uzun yıllardır yapılmış en önemli keşif olacaktı bu; Holmes'ün suç tespit dünyasındaki şöhretini de kesinlikle artıracaktı. Bir önceki sene Frankfurt'taki Von Bischoff davasını okumuştu; böyle bir testin yapılması o zaman mümkün olsaydı adamın darağacını boylayacağından emindi. Mevcut koşullardaysa serbest kalmıştı.

Holmes sona yaklaştığına inanıyordu. Birkaç gün daha çalışması, çeşitli tozlarla kristallerin değişik miktar ve bileşimlerini denemesi gerekiyordu. Hedefine varacağına güveni tamdı ama her zamanki gibi sabırsızdı. Odasına çıkmak için merdivenden tırmanırken, bu fikirler beyninde kaynaşıp duruyordu.

Oturma odasına girince yerde, belli ki kapının altından içeri atılmış bir zarf gördü. Zarfın üstüne kargacık burgacık, örümceğimsi harflerle adı yazılmıştı. Holmes, ev sahibi Ambrose Jones'un yazısını tanıdı. Paltosunu çıkarıp gaz lambalarını yaktıktan sonra bir sandalyeye oturup zarfı yırtarak açtı. İçindeki not kısa ve özdü.

Sevgili Bay Holmes,
Lütfen bugünden itibaren yedi gün içinde odanızı boşaltın.

Ambrose Jones

Holmes çenesini ovuşturup kaşlarını çattı. Bu da neydi böyle?

Ambrose Jones akşam yemeği için biraz çorba ısıtıyordu ki kapısı çalındı. Adam çorbayı gazlı ocağın gözünden aldı, biraz sinirli bir tavırla eski püskü sabahlığını üstüne geçirip kapıya gitti, birkaç santim araladı. Koridorda Sherlock Holmes duruyordu. Elinde Jones'un yazdığı not vardı.

"Evet?" dedi ev sahibi aksi aksi.

"Bu notla ilgili..."

"Ne olmuş nota? Okuma yazman yok mu?"

"Aslına bakarsanız var, rezil elyazınıza rağmen yazanları okuyabildim. Kelimeler ve mesaj gayet açık. HB bir kurşunkalem kullanmışsınız; sadece birkaç kelime yazdığınıza göre, bunu yazarken alışkanlığınız üzere atlı arabada yolculuk ediyormuşsunuz, yazınızın aracın hareketinden ötürü fazla sallantılı olmasını engellemek için kelimeleri duraklar sırasında çiziktirmişsiniz."

"Beni görmüşsün!"

Holmes başını olumsuz anlamda salladı. "Çıkarım yaptım."

Jones, "çıkarım"ın ne demek olduğunu pek bilemiyordu, o yüzden cevabı öfkeli ama tuhaf biçimde tarafsız bir, "Hah!" oldu.

Kapıyı kapatmaya yeltendi ama Holmes elini dayayıp sıkıca bastırdı.

"Ee, derdin ne?" diye çıkıştı Jones.

"Beni neden çıkardığınızı öğrenmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla size hiç sorun yaratmadım, kiramı da hep vaktinde ödedim."

"Sorularının hiçbirine cevap vermek zorunda değilim. Kira-

cımsın, ben de bir hafta önceden haber vermek koşuluyla seni dışarı atma hakkına sahibim. İşte tam olarak bunu yapıyorum, Bay Çıkarımcı."

Holmes, Jones'un fena halde öfkeli olduğunu görüyordu ama öfkenin daha güçlü bir başka duyguyu örten ince bir tabaka olduğunun da farkındaydı. Korkuydu bu duygu.

"Çok ani oldu Bay Jones. Belki bunu yapmaya zorlanıyorsunuzdur."

Jones'un yüzü hiddetle kızardı. "Mülkümle ne yapacağıma dair sana hesap vermek zorunda değilim. Ne sana ne de kimseye. Çıkmanı istiyorum. O odalara daha fazla kira ödeyebilecek ve ödeyecek olanlar var."

"Gerçekten mi? Kimmiş onlar?"

Jones bir adım gerileyip kapıyı ardına kadar açtı, aynı anda da sabahlığının cebinden büyükçe bir çakı çıkardı. Çakıyı Holmes'ün yüzüne doğru salladı, bıçak gaz lambasının loş ışığında pırıldadı.

"Bana bak, voltanı alman söylendi sana Holmes. Sabrımı daha fazla zorlama, yoksa..."

Holmes gülümsedi. "Yoksa?"

Jones bıçağı Holmes'ün yüzüne iyice yaklaştırdı. "Yoksa bir dahaki pansiyonun tahtalıköyde olur."

Holmes kolunu bir anda yılan gibi uzatıp Jones'un bileğini güçlü bir şekilde kavradı ve iyice sıktı. Jones keskin bir acı çığlığı kopardı, bıçağı düşürüp bileğini tutarak geriye doğru sendeledi.

Holmes bıçağı yerden alarak dümdüz bir sesle, "Çıkacağım," dedi. "Yedi gün içinde. Ancak benden kurtulduğuna o kadar emin olma. O arada, bu bıçağı da görüşmemizin bir hatırası olarak saklayacağım." Bu sözleri söyledikten sonra döndü, odasına çıktı.

Jones kapıyı kapatıp tahtaya yaslandı. Yüzü ter içinde kalmıştı, bütün bedeni titriyordu. Sonunda sendeleyerek bir dolaba doğru gitti, dolaptan bir cin şişesi çıkarıp uzun, güzel bir yudum aldı. Gözü, şişelerin arasına sıkıştırılmış küçük branda torbaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilişti. Cinden bir yudum daha içtikten sonra torbayı alıp içindekileri inceledi. On iki altın. Gülümsedi. Biraz önce yaşadığı sevimsiz olaya karşın, bugün kazancı hiç de fena değildi.

* * *

Gürleyen mart rüzgârıyla hırpalanan Henry Stamford, St. Bart's Hastanesi'nin basamaklarını güçbela tırmandı. Gözleri acıyor, başı zonkluyordu. Geç saatlere kadar süren bir başka kâğıt oyunu gecesinin yadigârları. Sabahların parlak ışığında, neden böyle budalaca bir uğraşa saplanıp kaldığını merak ederdi hep. Nadiren kazanıyordu ve yorgunluğu işini etkilemeye başlamıştı. Bir gece öncesi felaketle sonuçlanmıştı. Yirmi pounddan fazla kaybetmişti Stamford ve bu, düşük mevkideki bir cerrahın kaybetmeyi pek kaldıramayacağı bir miktardı. Bir sonraki maaş gününe kadar nasıl yaşayacağını düşünmeye korkuyordu.

Zonklama artarken bir kez daha yüzünü buruşturdu. Koğuşlara çıkmadan önce kendisine sakinleştirici bir karışım hazırlaması gerekecekti. Büyük hastanenin kapılarına varmak üzereyken uzun boylu, siyahi bir adam gölgelerin içinden çıkarak ona yaklaştı.

Yumuşak bir şekilde, "Sizinle iki kelime konuşabilir miyim Bay Stamford?" dedi. Sesi ipeksi ve ikna ediciydi. "İki tarafın da yararına olabilir."

Stamford adamın eldivenli elinde beyaz bir banknot tuttuğunu fark etti.

Birkaç saat sonra, artık yirmi pound daha zengin olan Stamford, hastanenin alt kat koridorlarından geçerek otopsi odasına gidiyordu. Sherlock Holmes'ü arıyordu. Dedektifi üstünkörü tanıyordu, daha önce hastanede görmüş, birkaç defa gelişigüzel bir-iki laf etmişti. Adam hakkında ne düşüneceğini pek bilemi-

yordu. Holmes hastane kadrosunda değildi ama hastanenin olanaklarını ve aletlerini kullanabiliyordu. Muhtemelen lisansüstü çalışmalarla meşguldü. Stamford, Holmes'ün anatomide çok bilgili olduğunu ve birinci sınıf bir kimyager gibi göründüğünü öğrenmişti ama çalışmalarının amacı hakkında zerrece fikri yoktu. Holmes'ün soğuk nevalenin teki olduğunu düşünüyordu; adam deneylerine o kadar aşırı bir tarafsızlıkla yaklaşıyordu ki, bu tür işlerdeki insan faktörünü hesaba katmayı unutuyordu. Adam kariyer olarak tıbbı seçmeyi düşünüyorsa, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, diye düşündü Stamford. Sırf bilimsel veri elde etmek için son serumumuzu herhangi bir hasta üzerinde denemesi işten bile olmaz, kobay rolünü üstlenen zavallı herifin üzerinde ne gibi etkiler ortaya çıkacağına da hiç aldırmazdı. Stamford bunu düşününce çarpık bir şekilde gülümsedi. Şunu kabule mecburdu, Holmes'ün hakkını teslim etmek gerekirdi ki deneyin bulgularına faydası dokunacağını düşünüyorsa adam muhtemelen serumu kendisi üzerinde uygulardı.

Stamford otopsi odasına yaklaşınca, içeriden tuhaf sesler geldiğini işitti. Kapının yanında durup dinledi. Ellerin şiddetle çırpılması gibi bir ses duyuluyor, onun ardından da boğuk bir gayret çığlığı yükseliyordu.

Stamford kapıyı ardına kadar açınca, karşısında son derece tuhaf bir manzara buldu. Çıplak bir kadavra masada yatıyor, ceketini çıkarıp gömlek kollarını sıvamış Sherlock Holmes de bir bastonla kadavrayı dövüyordu.

"Bu da nesi!" diye haykırdı Stamford. "Çıldırdın mı?"

Sherlock Holmes durakladı. Sopasını havaya kaldırmış olarak Stamford'a döndü. Yüzü kızarmış ve ter içinde kalmıştı.

"Stamford," dedi, "seni duymamışım." Bastonu cesedin yanına, masaya bıraktı ve gömleğinin koluyla alnını kuruladı.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

Holmes güldü. "Hiç de değil. Tamam, öyle göründüğünü kabul ediyorum ama seni temin ederim ki bilimsel bir deney yapıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilimsel deney mi? Bir cesedi bastonla döverek mi?"

Holmes başıyla onayladı. "Ölümden ne kadar sonra bere oluşabileceğini anlamaya çalışıyorum. Böyle bir bilgi cinayet vakalarında kritik önem taşıyabilir." Cesedin göğsüne bir şaplak indirdi. "Buradaki dostumuz da çalışmalarımda bana yardımcı olmaya itiraz etmedi."

Stamford başını salladı. "Eh, son derece tuhaf bir durum."

"Gerçek nadiren basit bir şekilde ya da normal yollardan gelir. Faaliyetlerimle seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Şey, biraz sarsıldığımı kabul ediyorum ama açıklamasını yaptığına göre..."

"Yine de kaçığın teki olduğumu düşünüyorsun."

İkisi de güldü, aralarındaki hava yumuşadı.

"Odayı kullanmak mı istiyordun Stamford?"

"Hayır. Aslında seni arıyordum."

"Beni mi arıyordun?"

"Evet. Kendine kalacak yer aradığını duydum da."

"Bunu da nereden biliyorsun?"

"Arşiv memurlarından biri söyledi galiba. Arıyor musun?"

"Ah evet, arıyorum. Şimdi kaldığım yerden hafta sonuna kadar çıkmam gerek."

"Ah, şey, sana yardımım dokunabilir. Baker Sokağı'nda gayet güzel bir dairenin kiralık olduğu çalındı kulağıma."

"Daire mi? Zavallı cüzdanım için epeyce pahalı kaçar."

"Yine de bir bakmaya değer, ha? Özellikle de çaresiz duruma düşmek üzereysen."

"Çaresiz? Evet, sanırım öyleyim. Aslında şimdi burada olacağıma sokakları arşınlayıp başımı sokacak bir yer aramalıydım ama bereler üzerindeki hipotezimi denemeye çok hevesliydim."

"Eh, madem öyle, Baker Caddesi'ne bir uğra bakalım, belki bütün dertlerin çözülür. Al, adresi bir kâğıda yazmıştım. Baker Sokağı 221B. En sahibesinin adı Bayan Hudson."

Sekiz

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Profesör James Moriarty ile Kırmızı Oda'da yaptığım görüşmenin hemen ardından olanlara dair hafızam biraz sisliydi. Unuttuğumdan değil, daha ziyade zihnimin o sırada azgın bir girdap şeklinde dönüyor olup ayrıntıları pek fark edememesinden ötürüydü. Sanki gerçeklikten karanlık, gerçeküstü bir rüyaya geçmiştim de uyanmayı başaramıyordum.

Hatırladığım kadarıyla bana biraz para verildi, Strand'de özel bir otele yerleştirildim. Çağrılmayı beklemem söylenmişti. Profesör Moriarty'yi yalnızca bir kez daha, bundan yıllar sonra görecektim ama gölgesi artık hayatıma düşmüştü ve sonsuza dek orada kalmaya yazgılıydı.

Bundan sonraki iki gün boyunca Londra'da uzun yürüyüşlere çıktım, büyük şehre bir kez daha aşina oldum. Yeniden Britanya topraklarında olmaktan ve isimsizce, fark edilmeden sokaklarda dolaşabilmekten memnundum. İngiltere'nin manzaralarını ve seslerini ne kadar özlediğimi daha önce fark edememiştim. Atlı arabaların takırtıları, Covent Garden civarındaki Cockneyli işportacıların melemeleri, Strand'de sıkış tıkış ilerleyen kalabalıklar. Bütün bunların kül rengi curcunasıyla ve küçük bir kafeden bir fincan çay almak ya da Trafalgar Meydanı'nda çocukların güvercinleri beslemesini seyretmek gibi basit zevklerle büyülenmiş durumdaydım. Akşam Wilton Müzikholü'ne gidip gösterinin sıcak, cafcaflı ışıltısında kendi-

mi kaybettim; sahne yöneticisi tanıdık bir şarkının korosuna katılmamız için teşvikte bulununca da avazım çıktığı kadar şarkı söyledim.

Talimatlarımı, Moriarty ile görüştükten üç gün sonra aldım. O sırada gerçekten eğlenmeye başlamıştım. Karanlık sırrımı zihnimin arka taraflarına itmiştim; sanırım bir çeşit çocukça umutla sorunu görmezden gelirsem ortadan kaybolacağını umuyordum. Ancak elbette öyle olmadı.

St. James Park'ta uzun bir yürüyüşten döndüğümde, komodinin üstünde beni bekleyen bir zarf buldum. John H. Watson adınaydı. Yeni bendim bu. Otel kayıtlarındaki isim. Yeni banka cüzdanımdaki isim. Moriarty'nin bana hitap ederken kullanacağı isim. Akıl sağlığımı korumak ve hayatta kalabilmek için bu kişi olmak zorundaydım. Zarfı yırtarak açarken, John Walker'a son bir defa veda ettim.

Zarfın içindeki mesaj sadeydi. *"Bu otel sadece geçici. Kalıcı bir yer bulman gerektiğini unutma. Yardım geliyor. Yarın öğle yemeği vaktinde Criterion Bar'da bir şeyler iç. M."*

"Odalar nasıldı?"

Sherlock Holmes, Bart's Hastanesi'nin mağarayı andıran personel kantininde oturmuş, *The Times*'ı didik didik okuyarak kahvaltısını bitirmekte olduğu sırada bu ses düşüncelerini böldü. Dedektif başını kaldırınca, Henry Stamford'un hevesli suratının tepesinde dikildiğini gördü. Adamın geniş, tombul çehresiyle karmakarışık kıvırcık saçların oluşturduğu yığının altından bakan kocaman, boş ifadeli, mavi gözleri vardı.

Holmes cevap vermeye vakit bulamadan Stamford bir sandalye çekip masada ona katıldı.

"Herhalde Bayan Hudson'ın Baker Sokağı'ndaki yerini görmeye gitmişsindir?"

Holmes gülümseyip gazeteyi katladı. "Evet gittim, teşekkür

ederim. Hakikaten pek çok açıdan ideal bir yer ama ne yazık ki tutamayacağım."

"Ah, ne yazık. Sorun nedir?"

"Odalar bir kişi için fazla büyük. Kitaplarıma ve kimya aletlerime rağmen orada biraz boşluğa düşerim. Bununla kolayca başa çıkabilirdim aslında ama korkarım Bayan Hudson iki kiracı arıyor; bu gerçek istediği kiradan da belli."

"Çok yüksek."

"Bu adamın cebi için öyle."

"O zaman kiranın yarısını ödeyecek birini bulman lazım."

Holmes'ün kaşları hafifçe çatıldı. Bu olasılık aklına gelmemişti.

"Odaları paylaşalım diyorsun yani?"

"Evet. Bana ideal bir durum gibi göründü. Kirayı paylaşırsınız, ayrıca ihtiyaç duyman halinde arkadaşın da olur."

"İlla arkadaşım olsun diye tutturan tiplerden değilim. Tek başıma kalmaktan hoşlanırım. Ayrıca sıra dışı alışkanlıklarıma ve dağınıklığıma katlanmak için epey dirençli olmak lazım."

Stamford güldü, sanki gereğinden fazla içten bir kahkahaydı bu. "Yani bekârsın! Yüce Tanrım, 'sıra dışı' diye tanımladığın alışkanlıkları bulunmayan ve aşırı derecede dağınık olmayan herhangi bir bekâr bulmakta fena halde zorlanır insan doğrusu."

Holmes, Stamford'a zayıf, küçük gören bir gülümsemeyle baktı. "Haklı olabilirsin."

"Hem de nasıl haklıyım. Odaları seninle paylaşacak doğru dürüst birine ihtiyacın var, o zaman Bayan Hudson'ın evi senindir. Hay aksi, Chiswick'teki yerimde alışılmadık derecede rahat olmasaydım ben katılırdım sana."

Holmes, küçük lütufları için muğlak bir ilahi güce şükretti. Stamford'u pek az tanıyordu ama tanıdığı kadarıyla aynı evi paylaşmak isteyeceği son kişi olduğuna emindi. Adamın yola gelmez bir kumarbaz olduğu Holmes'ün gözünde gayet açıktı. Giysileri, gelirindeki dalgalanmaları açık seçik ortaya koyuyor-

du: Fena halde tamire ihtiyaç duyan pabuçlarla taban tabana zıt pahalı bir ceket. Ayrıca yenmiş tırnaklarla gözlerin altındaki koyu renk gölgeler, uykusuz geceleri ve umutsuzluğu ele veriyordu. Öte yandan, Stamford haklıydı. Holmes, Baker Sokağı'ndaki pek hoş daireyi paylaşacak nispeten makul birini bulabilirse, sorunlarının en acili çözülmüş olacaktı. Bu gerçeği Stamford'a karşı da kabul etti.

"Yanına taşınmayı isteyebilecek bir arkadaşın var mı?" diye sordu Stamford.

Holmes başını olumsuz anlamda salladı. Gerçeği söylemek zorunda kalsaydı, hiç arkadaşı olmadığını itirafa mecbur olacaktı. Duygusal, mantık dışı davranışlar barındıran arkadaşlık bilimsellikten son derece uzaktı, Holmes ondan kaçınırdı. Ancak şu da doğruydu ki Sherlock Holmes zaman zaman konuşacak, deneylerini ya da araştırmalarını tartışacak, düşüncelerini, teorilerini ve inançlarını paylaşacak birine ihtiyaç duyuyordu.

"Eh, gözümü açık tutarım. Hiç belli olmaz."

Holmes alçak sesle, "Öyle," diyerek sohbetin sona erdiğini ima etmek için gazetesini yeniden eline aldı.

Stamford'un daha fazla dürtülmeye ihtiyacı yoktu. Adam gülümseyerek ayağa kalktı, "*Nil desperandum* Holmes, eski dostum!" diye bağırdı, dönüp çıkışa doğru gitti.

Stamford gözden kaybolurken Holmes gazetesini yeniden indirip boşluğa bakmaya başladı; keskin, delici gözleri düşünceler içinde kaybolmuştu.

Piccadilly'de bulunan Criterion Bar, Henry Stamford aynı öğleden sonra içeri girdiği sırada gürültüden nabız gibi atıyordu. Stamford niyetlendiğinden daha geç varmıştı bara; faytonu Oxford Circus civarındaki yoğun trafiğe takılıp kalmış, o da yolun geri kalanını yürümeye karar vermişti. Kapının yanında durdu, alnını kurulayıp nefesini toparlamaya çalışırken sigara dumanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın arasından bara doğru baktı. Görmeye geldiği adamın yerini tespit etmesi uzun sürmedi.

Tembel tembel bara dayanan adamlardan birine yaklaşarak candan bir tavırla, "Merhaba doktor!" diye bağırdı.

Hitap ettiği adam ona bakmak için döndü hemen. Önce şaşırmış göründü, sonra Stamford'u tanıdı.

"Şu işe bak, sensin ha Stamford?"

"Gerçekten de benim doktor..."

Adam hemen, "Watson," diye araya girdi. "John Watson." İki adam el sıkıştılar. "Seni görmeyeli dört sene olmuştur sanırım. Bart's'ta pansuman yapardın o günlerde."

"Hâlâ oradayım. Stajyer doktorum artık."

"Tebrik ederim. Sana bir içki ısmarlayayım. Bu kocaman metropolün ıssızlığında dost bir yüz görmek öyle güzel ki."

"Bir kadeh Bordo şarabı iyi olur."

Watson barmenlerden birinin dikkatini çekerken, Stamford eski tanıdığını iyice bir inceledi. Doktor kesinlikle eskiden olduğundan daha zayıftı, ayrıca güneşten yanmış olmasına rağmen yüzü bitkin ve sağlıksız görünüyordu. Çok daha yaşlı duruyordu artık; siyah, fırça gibi saçlarının şakaklarında gri teller şimdiden göze çarpıyordu. Stamford geçmiş günlerin Walker'ını (o zaman Walker'dı, Watson değil) düşündü: Gülümsemesi neşeli, adımları canlı, dinç bir adamdı hatırladığı. Ona bir kadeh kırmızı şarap uzatan bu adam, geçmiş benliğinin solgun bir hayaletiydi.

Stamford kadehini kaldırdı. "Geleceğe."

Watson mahcup mahcup başını salladı, şerefe dileğini tekrarlayıp kadehini başına dikti. "Baksana Stamford, burası doğru dürüst sohbet edilemeyecek kadar kalabalık ve gürültülü. Gel de Holborn'da yemek yiyelim. Ben ısmarlıyorum. Ne dersin?"

"Ah, hiç müsait..."

"Hadi hadi. Bart's'taki eski güzel günlerden bahsetmek benim için büyük zevk olacak. Uzun süredir gördüğüm tek içtenlikli dost surat seninki."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Şey, doğrusunu söylemek gerekirse benim için de iyi olur. Bir saniye bekle de şu pek bir şeye benzemeyen şaraptan kurtulayım, ondan sonra Holborn."

Bir faytona güzelce yerleşmelerinin ardından Stamford, Watson'ın koluna dokundu. "Umarım dan dun konuştuğumu düşünmezsin eski dostum ama hastalık geçirmiş gibi görünüyorsun. Değnek gibi zayıfsın, pestilin çıkmışa benziyorsun. Ne yaptın kendine böyle?"

"Yemekte anlatırım."

Stamford, Watson'ın Afganistan deneyimlerinin düzeltilmiş hikâyesini dinledi. Watson, Meyvend savaşıyla ilgili ayrıntıların iyice derinlerine daldı ama yaralanması ve sonrasında karahummaya yakalanıp İngiltere'ye gönderilmesini hızlıca ve kısaca geçti. Gerçeği gizleme konusunda yeteneksiz olduğuna inanmasına karşın, bir kere anlatmaya başlayınca hikâyeci rolüne ısındı ve ilgi çekici bir anlatı yaratmak için gerçeği bir tutam kurguyla tatlandırma işinden hoşlandığını fark etti.

Stamford arkadaşının talihsizliklerini dinledikten sonra, "Vah vah," dedi. "Hasta gibi görünmene şaşmamalı. Neyse, artık hepsini arkanda bıraktın. Ee, anlat bakalım, şimdilerde neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yapmıyorum. Günde on bir şilin altı penilik ordu emekli maaşı insanı biraz kısıtlıyor. Şu andaki en önemli işim, oturacak bir yer bulmak. Uygun bir fiyata uygun odalar bulmak sorununu çözmeye çalışıyorum."

Stamford bir tiyatro oyununda yer alıp da sahneye sırasının geldiği uyarısını almış gibi hissetti kendisini. Coşkuyla, "Aman ne tesadüf!" dedi. "Bugün bana aynı şeyi söyleyen ikinci kişisin."

"İlki kimdi peki?"

"Hastanenin kimya laboratuvarında çalışan bir adam. Tutmak istediği güzel odaların kirasını onunla paylaşacak kimseyi bulamadığı, kira da tek başına karşılayamayacağı kadar yüksek

olduğu için söylenip duruyordu bu sabah. Sherlock Holmes diye bir adam."

Watson bu ismi duyunca ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hâlâ bir gösterinin parçası olduğunu, büyük bir hünerle ve merhametsizce hedefe doğru götürüldüğünü hemen hatırladı. Sherlock Holmes adı geçene dek, Stamford'un da oyunun içinde olduğu aklına gelmemişti. Watson, tesadüfen karşılaşmalarının ayarlanmış bir randevu değil, gerçek olduğuna inanacak kadar saflık etmişti. Stamford'un büyük düzenin ne kadarını bildiğini merak etti, çok azını bildiği sonucuna vardı. Sadece olayları hızlandıran bir aracı rolü üstlenmiş bir piyondu Stamford. Yine de bu rolü oynaması için ona para ödenmişti mutlaka. Görünüşe göre, kimseye tam anlamıyla güvenmek mümkün değildi. Watson içini çekerek oyuna katıldı.

"Vay canına!" diye bağırdı. "Odaları ve masrafları paylaşacak birini arıyorsa, tam adamını buldu demektir. Ev arkadaşıyla yaşamayı yalnız yaşamaya yeğlerim."

"Sherlock Holmes'ü tanımıyor musun?"

Watson başını olumsuz anlamda salladı. "Aleyhinde bir şeyler mi var?"

"Bildiğim kadarıyla doğru düzgün bir adam. Yalnız biraz tuhaf fikirleri vardır. Bazı bilim dallarına coşkulu bir merak duyar."

"Tıp öğrencisi herhalde?"

"Hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse, mesleğini bilmiyorum. Anatomi konusunda çok bilgili, ayrıca birinci sınıf bir kimyager ama bildiğim kadarıyla hiçbir zaman düzenli olarak tıp derslerine devam etmedi. Çalışmaları gayet gelişigüzel ve egzantrik ama profesörlerin ağzını açık bırakacak derecede acayip bilgiler edinmiş."

"Ne iş yaptığını sormadın mı hiç?"

"Hayır, ağzından laf almak kolay değildir ama hayalleri onu ele geçirdi mi konuşkanlığı tutar."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Çok ilginç biri gibi geliyor kulağa. Biriyle birlikte oturacaksam, mankafanın tekindense ilginç birini tercih ederim. Bu arkadaşınla nasıl görüşebilirim?"

"Şu anda laboratuvardadır mutlaka. Ya haftalarca uğramaz ya da sabahın köründen geceye kadar çalışır. İstersen öğle yemeğinden sonra beraber gideriz."

"Harika," diye sırıttı Watson.

* * *

İki adam Holburn'daki yemeklerinin ardından bir fayton çağırıp Bart's Hastanesi'ne gittiler. Öğle yemeğinde içtiği şarabın ateşine kapılan Stamford, Watson'a Sherlock Holmes hakkında daha fazla şey anlatma ihtiyacıyla dolmuştu birden. Bu dertli, epeyce de bitkin doktora karşı duygusal bir bağlılık hissediyordu; ona Holmes hakkında yeteri kadar uyarıda bulunmasının, iki adamın buluşmasını ayarlama işini kendisine veren siyah adama ihanet olmayacağını düşünüyordu. Adamların birbirlerinden hoşlanmasını sağlaması söylenmemişti Stamford'a, sadece Baker Sokağı'ndaki odalarla ilgili olarak buluşmalarını ayarlaması istenmişti.

Stamford faytonda arkasına yaslanarak, "Onunla anlaşamazsan beni suçlu görme," dedi. "Bu Holmes denen karakterle yani. Hakkında, ara sıra hastanede karşılaştığımızda öğrendiklerimizden fazlasını bilmiyorum. Unutma, bu buluşmayı sen istedin, dolayısıyla beni sorumlu tutma."

"Anlaşamazsak, herkes kendi yoluna gider. Ama söylesene Stamford, bana öyle geliyor ki bu meseleden sıyrılıp çıkmak istemenin bir sebebi var. Adamın mizacı çok mu korkunç, nedir? Bu konuda samimiyetsiz davranma."

"İfade edilemeyecek bir şeyi ifade etmek pek kolay değil." Stamford'un dili biraz dolanıyordu artık, göz kapakları da düzensizce kırpışıyordu. Hafifçe güldü, sonra sözlerine devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Holmes benim zevkime göre biraz fazla bilimsel, hepsi bu. Soğukkanlı... Kertenkele gibi. Bir arkadaşına en son bitkisel alkaloitten birkaç yudum içirdiğini kafamda kolayca canlandırabiliyorum. Bunu kötü niyetle yapmaz, anlıyorsun değil mi, hayır, yalnızca etkiler hakkında doğru fikir edinebilmek için kapıldığı araştırma ruhu yüzünden yapar. Öte yandan, hakkını yemeyeyim, maddeyi kendisi de aynı rahatlıkla deneyebilir."

"Tam ve açık bilgiye yönelik bir tutkusu varmış gibi görünüyor."

"Doğru Watson ama..." Stamford öne eğildi, Watson yüzüne doğru sokulurken, "Ama aşırıya kaçabilir," dedi. Sesini fısıltı düzeyine indirmişti. "Otopsi odasındaki cesetleri bastonuyla dövmeye kalkışınca, bilgiye açlığı epey tuhaf bir yola sapmış oluyor."

"Cesetleri mi dövdü?"

"Evet. İddiasına göre, ölümden sonra ne kadar süreyle berelenme olabildiğini tespit etmek içinmiş. Kendi gözümle gördüm."

"Çok tuhaf."

"Yine de kendi kararını kendin vermelisin Watson. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Ah, geldik işte. Şu bizim emektar Bart's."

Stamford, Watson'u büyük hastanenin labirent geçitlerinden geçirerek Holmes'ün çalıştığına emin olduğu kimyasal laboratuvara götürdü. Burası Watson için tanıdık bir mekândı, adamın rehberliğe ihtiyacı yoktu aslında ama yine de vazifeşinas biçimde yol arkadaşının birkaç adım gerisinden yürüyordu.

Sonunda beyaz duvarları uzayıp giden, kapıları boz renkli uzun bir koridora geldiler. Koridorun uzak ucundan ayrılan alçak kemerli geçit, kimya laboratuvarına açılıyordu. Fiyakalı bir odaydı burası, her tarafa dizilmiş, oraya buraya saçılmış sayısız

şişe, her birinin içinde de gökkuşağının renklerinden birini taşıyan rengârenk sıvılar vardı. Şuraya buraya alçak, geniş masalar yerleştirilmişti, üstleri imbikler, test tüpleri ve titreşen mavi alevleriyle küçük Bunsen lambalarıyla doluydu.

Odada yalnızca bir kişi vardı. Yaptığı işe kendini kaptırmış bir halde sıralardan birinin üstüne eğilmiş uzun boylu genç bir adamdı bu. Gelenlerin ayak seslerini duyunca etrafına bakındı, Stamford'u tanıyınca bir sevinç çığlığıyla yerinden fırladı.

"Buldum!" diye bağırdı. Tiz, keskin sesi odayı doldurmuştu. Elinde bir test tüpüyle bize doğru koştu. "Buldum, Stamford. Başka hiçbir şeyle değil, sadece hemoglobinle çökelen bir reaksiyon maddesi buldum."

Bu haber karşısında hiç istifini bozmayan Stamford, ziyaretinin amacını açıklamaya girişti. Bir adım geri çekilip kollarını bize doğru uzattı.

Komik bir resmiyetle, "Baylar," dedi. "Doktor Watson, Bay Sherlock Holmes."

Şehrin başka tarafında bir yerlerde Profesör James Moriarty bir satranç tahtasına bakarak oturuyordu. Gülümseyerek uzandı, taşlardan birini kaldırarak hamlesini yaptı.

"Kale atı alır," dedi. "Oyun benim."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Dokuz

"Doktor Watson, Bay Sherlock Holmes."

İşte böylece sonunda Sherlock Holmes'le, artık kaderimin birlikte örüldüğü adamla yüz yüzeydim. Çok uzun boylu, 1,80'den biraz uzun ve fena halde zayıftı. Siyah saçları yüzünden geriye taranmıştı; çıkık elmacıkkemikli ve ince, kanca gibi burnunun iki yanında parıldayan son derece şaşırtıcı gri gözlü yüzü de solgun ve sıskaydı.

Bana kısaca, neredeyse aklı başka yerde bir havayla baktı. Sanki benim hiçbir önemim yok da Holmes kimyasal keşfini açıklamak için sabırsızlanıyor, diye düşündüm. Sonra elimi aldı, ince yapısıyla çelişen bir güçle sıkıca kavrayıp sıktı.

"Nasılsınız?" dedi candan bir tavırla. "Görüyorum ki Afganistan'da bulunmuşsunuz."

Buz kestim. Oyun başlamadan bitmiş miydi yoksa?

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordum nefesim kesilerek.

Holmes kıkırdadı. "Tabii ki hayır. Görünüşünüzden çıkardım. Gerçi bunun bir önemi yok. Şimdi mesele hemoglobin. Keşfimin önemini anlıyorsunuz elbette?"

Aklım, sorusunu tam anlamıyla kavrayamadı. Bu adamın Afganistan'da bulunduğumu nereden bildiği konusunda çok endişeliydim. Biri ona söylemişti mutlaka ama kim? Stamford'a baktım ama solgun yüzünde hiçbir ipucu yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Holmes, "Hadi ama," diyordu. "Tıp adamları olarak bu reaksiyon maddesinin taşıdığı potansiyeli görebilmeniz lazım."

Diken üstünde bir tavırla, "Şey," dedim, "kimyasal olarak ilginç kuşkusuz ama pratik kullanımına gelirsek..."

Holmes'ün yüzündeki ifade, sorusuna tam da istediği yanıtı vermiş olduğumu anlattı bana. Cevabım ona keşfinin potansiyelini ayrıntılarıyla açıklama imkânı vermişti.

Coşkuyla, "Ne diyorsunuz!" diye bağırdı. "Adli tıp alanında yıllardır yapılmış en kullanışlı keşif bu! Kan lekeleri için kesinlikle şaşmayacak bir test olanağı sağlıyor. Gelin buraya, hemen!" Hevesi arasında ceketimin kolunu yakaladığı gibi beni çalıştığı masaya doğru sürükledi. "Biraz taze kan bulalım," dedi, uzun bir çuvaldızı gözünü bile kırpmadan parmağına batırıp bunun sonucunda çıkan kan damlasını kimyasal bir pipete akıttı. "Şimdi, dikkat edin, bu az miktardaki kanı bir litre suya ekliyorum. Kan oranı milyonda birden fazla değildir. Ancak karakteristik reaksiyonu alacağımızdan hiç şüphem yok."

Konuşurken kaba beyaz renkli birkaç kristal çekti, sonra şeffaf bir sıvıdan birkaç damla ekledi. Etki anında görüldü. Sıvı derhal donuk bir kızıl-kahveye büründü, cam kavanozun dibinde kahverengimsi bir toz çökeldi.

Holmes'ün sevinçten yüzü kızarmıştı. "İşte! Buna ne diyorsunuz beyler?" diye bağırdı zaferle.

"Çok hassas bir teste benziyor," diye belirttim. "Ama etkili."

"Etkili mi? Güzel bu! Güzel! Eski gayakum reçine testi çok yetersiz ve güvenilmez. Kan zerreciklerini mikroskopla incelemek de öyle. Lekeler birkaç saatlikse, bu ikinci yöntem işe yaramaz hale geliyor. Bakın, bu test kan lekesi eski de olsa, yeni de olsa işliyor gibi görünüyor. Keşfim daha önce bulunsaydı, şu anda elini kolunu sallayarak gezen yüzlerce kişi suçlarının cezasını uzun süre önce çekmiş olurdu."

Coşkusuyla biraz serseme dönmüş halde, "Evet, anlıyorum," diye mırıldandım.

"Öyle mi Watson? Bir sürü suç vakası bu noktaya takılıp kalıyor, o kadarını söyleyeyim. Adamın birinden, suçun işlenmesinden belki aylar sonra şüpheleniliyor. Çamaşırları ya da giysileri inceleniyor, üstlerinde kahverengimsi lekeler bulunuyor. Bu lekeler kan lekesi mi, çamur lekesi mi, pas ya da meyve lekesi mi, yoksa ne lekesi? Pek çok suç inceleme uzmanı bu soru karşısında şaşkına dönmüştür. Niye mi? Kanın varlığını gösterebilecek güvenilir bir test yoktu da ondan. Artık Sherlock Holmes testimiz var, bundan sonra zorluk yaşanmayacak."

Konuşurken gözleri ışıldıyordu; elini kalbinin üstüne koyup hayalinin yaratıverdiği alkışlayan bir kalabalığı selamlar gibi selam verdi.

Adamın küstahlığından ve coşkusundan elimde olmadan etkilenmiştim; keşfinden duyduğu zevki onunla paylaştığımı fark ettim. "Tebrik ederim," dedim.

"Bu testin paha biçilmez olacağı vakaları düşünüyorum da... Geçen yıl Frankfurt'ta Von Bischoff vardı. Sonra Bradfordlu duvarcı, kötü şöhretli Müller, Montpellierli Lefevre, New Orleanslı Samson var. Ah, bu testin kararı belirleyeceği bir sürü vaka sayabilirim."

Stamford umursamaz bir tavırla, "Ayaklı suç takvimi gibisin," dedi gülerek. "Bu konuda bir makale yazsana. Başlığını da 'Geçmişten Polis Haberleri' koyarsın."

Sherlock Holmes, "Çok da ilginç bir okuma parçası olurdu," diye cevap verip parmağındaki yaraya küçük bir flaster yapıştırdı; gülümseyerek bana dönüp, "Dikkatli olmak zorundayım çünkü zehirlerle epey uğraşıyorum," diye açıkladı. Konuşurken elini uzatmıştı, bu elin benzer küçük flaster parçalarıyla beneklenmiş ve güçlü asitlerden renginin kaçmış olduğunu gördüm. Holmes'ün kolları dirseklerine kadar sıvalıydı, beyaz kollarının iç taraflarının iğne delikleriyle ve küçük yaralarla dolu olduğunu da fark ettim. Bu izler, bir şırınga iğnesinin açık kanıtlarıydı. Canlı çehreye, ateşli gözlere yeniden baktım ve Holmes'ün coşkusunun hiç değilse bir kısmının suni uyarıcılardan kaynaklandığını anladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç bacaklı yüksek bir tabureye tüneyip bir diğerini ayağıyla bana iten Stamford, "Buraya bir amaçla geldik," dedi. "Bu sabah söylediğim gibi, yaşayacak bir yer bulma konusunda gözümü açık tutuyordum."

Sherlock Holmes bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Arkadaşım Watson'ın yaşayacak bir yere ihtiyacı var, kendisi paylaşma fikrine de son derece sıcak bakıyor, o nedenle ikinizi bir araya getireyim dedim."

Sherlock Holmes, onunla ev arkadaşı olma fikrini pek beğenmişe benziyordu, bu da beni şaşırttı. Belki Afganistan'dan yeni döndüğümü ona söylemiş olan her şeyi gören gözü, böyle bir durum karşısında rahat davranabilmesine yetecek kadar bilgi toplamıştı hakkımda.

Ellerini yıkarken, "Baker Sokağı'ndaki birkaç odada gözüm var," dedi. "Bize pek güzel uyacak bir yer. Güçlü tütün kokusuna bir itirazınız yoktur umarım."

"Ben de çok içerim," diye cevap verdim.

Holmes onaylar bir ifadeyle başını salladı. "Güzel. Etrafta genellikle kimyasal maddeler bulundurur, sık sık deney yaparım. Bundan rahatsız olur musunuz?"

"Hiç olmam."

"Bir düşüneyim... Başka ne kusurlarım var..."

Holmes, kapıldığı huysuzluk ve somurtkanlık nöbetlerini itiraf ederken onu pek duymadım bile çünkü bunun gerçekten de olacağını fark etmenin heyecanıyla titriyordum. Her şey Moriarty'nin planladığı ve vaat ettiği gibi yürüyordu. Tuhaf heveslere sahip, delici gözlü, parlak zekâlı bu genç adamla ev arkadaşı olacak, casusluk hayatıma başlayacaktım. Bu gerçeğin muazzamlığı neredeyse nefesimi kesiyordu.

Holmes, "Senin itiraf edecek neyin var Watson?" diyordu. "İki kişinin birlikte yaşamaya başlamadan önce birbirleri hakkındaki en kötü şeyleri bilmesi gerekir."

Bu çapraz sorguya güldüm. Gerçek durumun bir farsıydı adeta bunlar. Ayrıca Holmes'ün sözüm ona kusurlarının listesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayıp dökerken, uyuşturucu kullandığını, muhtemelen bağımlı olduğunu belirtmediğini fark etmiştim.

"Epey yumuşak başlıyımdır diyebilirim," diye cevap verdim. "Gürültü patırtıya itirazım var çünkü sinirlerim hâlâ biraz zayıf. Acayip saatlerde uyanırım, ayrıca inanılmaz derecede tembelimdir. Sağlığım yerindeyken bambaşka kusurlarım da vardır ama şimdilik en önemlileri bunlar."

Holmes biraz endişeyle, "Keman çalınmasını da gürültü patırtı sınıfına dahil ediyor musun?" diye sordu.

"Çalana bağlı," diye cevap verdim. "İyi çalınan keman, tanrılara layık bir ziyafettir ama kötü çalınıyorsa..."

Holmes kibirli bir tavırla, "Hah, sorun yok o zaman," diye mırıldandı. "Bana kalırsa sevgili doktor, meseleyi çözülmüş kabul edebiliriz. Odalar sizin için uygun olursa tabii."

Fazla hevesli görünmemem gerektiğini fark ettim. Bu andan itibaren her hareketimde tedbirli ve ihtiyatlı olmalıydım. "Ne zaman görebiliriz?"

"Yarın öğle vakti beni burada bulun, beraber gidip her şeyi ayarlarız."

Elini sıkarak, "Anlaştık. Tam öğle vakti," dedim.

Stamford ile ben, Holmes'ü büyük bir deftere notlar karalarken bırakarak oradan ayrıldık. Hastaneden çıkınca, bir süre otelimin istikametinde beraber yürüdük.

Birdenbire durup Stamford'a dönerek, "Bu arada," dedim, "ona Afganistan'dan yeni döndüğümü söylemedin, değil mi?"

"Elbette hayır. Nasıl söyleyebilirdim?"

"O zaman nereden biliyordu?"

Yol arkadaşım gizemli bir şekilde gülümsedi. "Ona has küçük bir tuhaflık işte," dedi. "Bir sürü kişi, böyle şeyleri nasıl bulup çıkardığını öğrenmek istemiştir."

"Ah, bir muamma söz konusu, öyle mi?"

"Meseleyi çözmek istiyorsan Watson, adamı incelemelisin. Kendisinin kördüğüme dönmüş bir sorun olduğunu göreceksin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun senin hakkında, senin onun hakkında öğreneceğinden fazlasını öğreneceğine bahse girerim."

"Öyle olmamasını içtenlikle umuyorum. Kirli çamaşırlarımın dolapta güzelce kilitli durmasını yeğlerim." Şaka yapar gibi konuşmuştum ama fena halde ciddiydim.

Stamford'la Piccadilly'de birbirimizden ayrıldık. Gezine gezine otelime yürüdüm, hakkında daha fazla bir şeyler öğrenebilmek için umutsuz bir çaba içinde Holmes'le olan ilk karşılaşmamı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Pek verimli bir çalışma olduğunu söyleyemeyecektim.

Ertesi gün kararlaştırıldığı gibi Sherlock Holmes'le buluştuk ve odaları inceledik. İkimiz için de formalite icabı yapılan bir şeydi bu. Holmes anlaşmamızı mühürlemek için can atıyordu, benim de zaten seçme hakkım yoktu.

Öte yandan, Baker Sokağı 221B'deki pansiyonu kusursuz bulmuştum. İki rahat yatak odası, bir banyo, bir de geniş, havadar, neşeli bir biçimde döşenmiş, iki büyük pencereyle aydınlanan oturma odası vardı.

Ev sahibemiz Bayan Kitty Hudson, kıvır kıvır sarı saçları hızla kırlaşmaya başlamış, ufak tefek, derli toplu, dul bir kadındı. İki saygın beyefendinin kendi çatısı altında yaşamaya gelecek olması karşısında sevinçten uçuyordu. Şartları, Holmes ile bölüştüğümüz için gayet uygundu, böylece pazarlığı oracıkta sonuçlandırdık.

Hemen o akşam üç beş parça eşyamı otelden aldım, Holmes de ertesi sabah birkaç kutu ve bir bavulla beni takip etti. Bir gün boyunca eşyalarını boşalttı, zamanımızı dairemizi bize en uygun düşecek şekilde yerleştirerek geçirdik. Bu iş bittikten sonra yavaş yavaş yerleşmeye, yeni muhitimize alışmaya başladık.

Hayatımın son altı ayıyla karşılaştırıldığında bu düzenin görünüşteki normalliği benim için öyle güzeldi ki, 221B'de yaşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı gerçekten sevmeye başlamıştım. Sherlock Holmes, ev arkadaşı olarak hiçbir zorluğu bulunmayan bir adamdı. Sessizdi ve düzenli alışkanlıklara sahipti. Genellikle ben daha kalkmadan kahvaltısını edip evden çıkmış olurdu, akşamları da sıklıkla saat onda yatıyordu. Bense çoğunlukla saat geceyarısını geçene kadar oturuyor, kitap okuyor, sigara içip bir kadeh konyağın tadını çıkarıyordum.

Baker Sokağı'na yerleşmemin üstünden neredeyse bir hafta geçtiği sırada ilk çağrımı aldım. Çağrı postayla gelmişti. Mesaj, yalnızca bir tarih ve yer bildiriyordu. *"Bugün, 12 Mart. Sabah 11.30, Wigmore Caddesi ile Duke Caddesi'nin köşesi."* Ayrıntıları kafama yazdıktan sonra notu ateşe attım, incecik siyah küller haline gelene dek yanışını seyrettim.

Belirlenmiş saatte Wigmore Caddesi'nin köşesinde bekledim, bir fayton yanaştı, içinden bir ses beni kendisine katılmaya çağırdı.

Yerime oturmamın ardından gölgeler içindeki şekil, "Tanıştığımıza memnun oldum Doktor Watson," dedi. "Ben Albay Sebastian Moran, Profesör Moriarty'nin personel müdürüyüm."

Gevşek elimi yakalayıp sıktı. "Biraz gezelim mi?" Bastonuyla faytonun tavanına vurdu, sabit bir hızla yola koyulduk.

"Kuşkusuz sizin de bildiğiniz gibi, bu buluşmanın amacı Bay Sherlock Holmes'le ilgili düzenlemelerdeki gelişmeler hakkında bilgi almak. Aranız nasıl? Güzelce yerleştiniz mi? Daha da önemlisi, Bay Holmes'ün, ee, nasıl desem, gizli emelleriniz hakkında bir bilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bu sorular beni şaşırtmamıştı. Bir tür sorgu bekliyordum, o yüzden hazırlıklıydım. Doğal olarak, birlikte yaşadığımız birkaç gün boyunca Holmes'ü gözlemlemek için epey zahmete katlanmıştım. Adamın bir resmini çizmeye başlamıştım bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, doğamdaki merak ve yazdıklarımı yaşamdan alma tutkum dolayısıyla, herhangi bir sebebim olmasaydı da bunu yapacağıma inanıyorum. Holmes'ün karakterinin

ve davranışlarının beni şaşkına çeviren pek çok özelliği vardı ama bir şeyden emindim, bana ilişkin hiçbir şüphesi bulunmuyordu. Dedektif olarak parlak zekâsı ne kadar dillere destan olursa olsun, tek kör noktası bendim, öyle de kalıyordum.

Yeni adresimize Bay Holmes'ü görmek isteyen üç kişi gelmişti. Telaşlı bir halde gelip yarım saat kadar kalan, modaya uygun giyinmiş genç bir kız; din adamı havası taşıyan, beyaz saçlı bir beyefendi; benimle Bay Lestrade diye tanıştırılan soluk benizli, sıçan suratlı bir adam. Bu sonuncusu iki kere gelmiş, her ikisinde de benimle karşılaştığında epey sinsice davranmıştı. Bu misafirler geldiğinde Holmes onlarla özel olarak görüşebilmek için oturma odasını kullanma ricasında bulunmuştu. Kabul ederek yatak odama gitmiştim.

Bütün bu geliş gidişler merakımı uyandırmıştı ama sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Akşam yemeğindeki bazı gelişigüzel sohbetlere karşın Sherlock Holmes henüz bana mesleğinin ne olduğunu açıklamamıştı; ben de bu kadar erken bir aşamada fazla sorgucu görünmemenin akıllıca olacağını düşünüyordum. Holmes'ün zamanla bana her şeyi anlatacağına emindim.

Bütün bu bilgileri Albay Moran'e aktardım, o da ben konuşmamı bitirinceye dek sessizce dinledi.

"Harika," dedi sonunda. "Şimdilik avınızı uzaktan takip etme konusunda haklı olduğunuzu düşünüyorum. Aranızda bir güven ve sadakat bağı oluşmalı, bu da ancak Holmes yanınızda kendisini tam anlamıyla rahat hissedince olabilir. Hindistan'da kaplan izi sürme konusunda bayağı tecrübe edindim Watson. Eski avcıyım, sabrın ve avının güvenle saklandığı yerde kendisini güvenli, rahatlamış hissetmesine izin vermenin değerini bilirim.

"Sıçan suratlı diye tarif ettiğin Lestrade denen adamın, birkaç aydır Holmes'ün hizmetlerini kullanan bir Scotland Yard müfettişi olduğunu söyleyeyim. Kendisi tıkandığında, ki bu sık sık olur, yardım için koşa koşa arkadaşımıza gidiyor. Scotland

Yard'da yarım da olsa bir beyni olan biri olsaydı Profesör'ün teşkilatının şimdikinin yarısı kadar bile başarılı olamayacağını söyleyebilirim. Ev arkadaşın işte bu yüzden böyle büyük bir tehdit."

Bunu rahatsız bir sessizlik takip etti. Moran'in iddiası hakkında yorum yapmamın beklendiğini hissediyordum ama ne söyleyeceğimi, daha doğrusu ne söylememin beklendiğini bilmiyordum. Sonunda çekine çekine, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordum. Karanlık faytondan ve bu sevimsiz adamdan kaçmayı çaresizce istiyordum. Böyle bir konuşma bana durumumun nahoş koşullarını, içinde yaşadığım yalanı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Son bir hafta boyunca rahat ve halimden memnundum; ev arkadaşımı hakkında casusluk etmek gibi gizli bir amaçla değil, bir merak duygusuyla gözlemlemiştim.

"Esas itibarıyla öyle Watson. Yalnız lütfen bu kadar huysuz olma. Emeklerin karşılığında iyi para alıyorsun. Bunu unutma."

Öne eğildim, içim öfkeyle dolmuştu. Bu meselede bana seçme hakkı tanınmadığını söylemek istiyordum. Planı kabule zorlanmıştım. Ne var ki kelimeler dudaklarıma yükselirken ölüp gittiler. Şikâyet etmenin bir işe yaramayacağını biliyordum. Örümcek ağına yakalanmış sinektim ve örümcek de gitmeme izin verecek değildi.

Moran bana bir kâğıt parçası verdi. Loş ışıkta bakınca, kâğıtta Batı Londra'da bulunan bir adresin yazdığını gördüm. "Profesör, Sherlock Holmes'le faaliyetlerin konusunda düzenli raporlar hazırlamanı istiyor. Raporları ayın birinde bu adrese postalayacaksın. Profesörün haberi olması gerektiğine inandığın acil bir mesele çıkarsa, aynı adrese telgraf çekeceksin. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi adresi ezberle ve kâğıdı bana geri ver."

Söylediğini yaptım.

Moran bastonuyla faytonun tavanına vurdu yine, araç yavaşlayıp durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada bizden ayrılıyorsun Watson. Pansiyonunuzdan çok uzakta değiliz."

Doğrulduğum sırada Moran elini yeniden uzattı, biraz tereddüt ederek aldım bu eli. "Güzel bir görüşme oldu. Senden önemli şeyler bekliyoruz doktor. Bizi hayal kırıklığına uğratma sakın."

Karşılık vermeden faytondan hızla indim. Yeniden soğuk, temiz havaya çıktığıma memnundum.

BELONGS TO KAATIG TEAM

On

İntikam, Jefferson Hope'un yüreğinde yirmi yıldır istikrarlı ve vahşi bir yoğunlukla yanmakta olan bir ateşti. Hayatını mahveden ve sevgili Lucy'sinin ölümüne neden olan iki adamı öldürme kararlılığı bunca zaman boyunca bir an olsun sarsılmamıştı. Ömrünün kalan günlerini buna adamıştı, bu iş tamamlandığında tertemiz bir vicdanla yaratıcısının karşısına çıkmaktan memnuniyet duyacaktı. Pansiyonunun kirli penceresinden, toplanan alacakaranlıkla aşağıdaki yoldan geçenlerin aceleci siluetlerine bakarken kendisini iyi hissediyordu. Nihayet hedefine varmakta olduğunu biliyordu artık. Drebber ile Stangerson'ın izini Londra'ya dek sürmüştü sonunda. Onları ele geçirmesinin an meselesi olduğuna daima inanmıştı ve işte artık o an gerçekten de çok kısalmıştı. Kader zalimleşiyordu bazen, kendisine karşı da zalim davranmıştı ama *o kadar da* zalim olamazdı. Bunca zamanın ardından olamazdı.

Anahtarı gaz lambasının fitilinin ışıltısına doğru tutup değerli bir taşmışçasına inceledi, sonra gülümsedi. Birkaç gün önce tesadüf eseri, faytonuna binen yolculardan biri Brixton Yolu'ndaki bazı boş evlere bakmaya gitmiş, o arada da evlerden birinin anahtarını faytonun zeminine düşürmüştü. Anahtar aynı akşam istenmiş ve iade edilmişti ama Hope bir kopyasını yaptırmıştı bile. Dehşet verici planını kimsecikler müdahale etmeden uygulayabileceğini bildiği, koca şehirdeki tek yere girme imkânı vardı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık. Ne var ki, Drebber'ı oraya nasıl getireceği sorunu olduğu gibi duruyordu.

Jefferson Hope o gece aynı rüyayı yine gördü. Sevgili Lucy'si ve onun babasıyla birlikte Carson City'ye kaçıyordu. Salt Lake City'yi medeni dünyadan ayıran yüksek sıradağları geçerek Mormonların pençesinden kaçıyorlardı. Hope rüyasında güneşin yakıcı kuvvetini, boğazı kurutan, dilin şişmesine yol açan o kudurmuş susuzluğu hissediyordu; sonra dağlarda daha yükseklere çıkıp neredeyse bin beş yüz metreye vardıklarında hava keskinleşip acılaştı, giysilerini keskin bıçakların şiddetiyle kesmeye başladı. Bunlara rağmen Hope'un aklı fikri Lucy'deydi, sevgili Lucy'sindeydi. Ondan ayrıldığı için gerçek hayatta olduğu gibi rüyasında da kendi kendisine beddua ediyordu. Kaçışlarının ikinci günüydü, kumanyaları bitmişti. Tecrübeli bir avcı olan Hope, dağlarda av hayvanları olduğunu biliyordu; o da sevdiceğiyle hasta babası için korunaklı bir kuytuluk bulmuş, birkaç kuru dalla onlara bir ateş yakmış, yiyecek bulmak üzere yola koyulmuştu.

Hope sıkıntılı uykusunda sağa sola dönerken canlı rüya, daha önce sayısız defa yaptığı gibi düzenli bir biçimde devam edip gidiyordu. Hope iki ya da üç saatlik verimsiz arayışın ardından umutsuzluğa kapılmaya başlamış, sonra tek başına bir koyun görmüştü. Kanada koyunuydu. Yaratığı haklaması fazla vaktini almamıştı ama hayvan taşıyamayacağı kadar ağırdı. Hope da deneyimli bir avcının eli alışkın becerisiyle bir butla sağrıdan bir parça kesti; bunları omzuna asıp aceleyle derme çatma kamplarına doğru yola çıktı.

Jefferson Hope, rüyasının doruk noktası yaklaşırken eziyetli uykusunun arasında inlemeye başladı. Soğuk, kuru kayalara tırmanıp dar koyaklardan aşağı kayarak sonunda Lucy ile babasını bıraktığı yere vardı. Karşısında yalnızca bir zamanlar ateş olan

ışıltılı kül yığını duruyordu. Ortalarda hiçbir canlı yaratık yoktu. Lucy, babası ve atlar gitmişti. Jefferson, dağların vahşi sessizliği üstüne bastırırken orada dehşet içinde öylece durdu.

Kampa yaklaşınca, çeşitli toynak izleri gördü; demek ki kaçakları büyük bir grup adam alıp götürmüştü. Bu çetenin idaresi Drebber ile Stangerson'daydı kuşkusuz; ikisi de kızı yakalamaya, açgözlü ellerini babasının mallarına koymaya hevesliydi. Hope biraz ileride, kampın uzak ucunda kırmızımsı topraktan alçak bir yığın gördü. Yeni kazılmış bir mezardı bu, başka bir şey zannedilmesine olanak yoktu. Hope ayakları geri gide gide o tarafa yöneldi, endişeden zangır zangır titriyordu. Mezarın başındaki uyduruk haça çivilenmiş bir kâğıt gördü. Kâğıdın üstündeki yazı kısaydı:

JOHN FERRIER
SALT LAKE CITY EŞRAFINDAN
ÖLÜMÜ 4 AĞUSTOS 1860

Yaşlı adamı öldürmüşlerdi. Hangi tarikat, hangi din izin verirdi böyle bir şeye? Hope yaşların gözlerini yaktığını hissetti, hüsran ve çaresizlik gözyaşlarıydı bunlar. İkinci bir mezar olup olmadığını anlamak için çılgınca etrafına bakındı. İçinde biricik Lucy'sinin yattığı bir mezar. Hiç değilse o zaman kızın acıları ve çektiği işkenceler sona ererdi. Hope boş yere aradı durdu. Başka mezar yoktu.

O zaman her şey açıktı: Drebber ile Stangerson kızı almış, babası onları engellemeye kalkışınca da adamı öldürmüşlerdi. Lucy şimdi Salt Lake City'ye dönüş yolunda olmalıydı, başlangıçta tayin edilmiş kaderine uyacak, Drebber ya da Stangerson'ın karısı olacak (artık Başkan hangisini uygun görürse) ve o uğursuz Mormon haremlerinden birine katılmak zorunda kalacaktı. Hope, bunu engellemeye gücünün yetmeyeceğini biliyordu artık. Hayatının aşkını kaybetmişti. Jefferson Hope dizlerinin üstüne çöküp ağladı.

İrkilerek uyandı, rüyasının bu kısmına gelince hep uyanırdı. Kan ter içindeydi, ellerini iki yanında sımsıkı yumruk yapmıştı. Derin derin nefesler alıp hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için can havliyle çabalayarak orada yattı. Doktor, anormal bir gerilimin, sonu demek olabileceğini söyleyerek uyarmıştı onu. Lucy'nin kaybından beri muzdarip olduğu aort anevrizması son birkaç ayda şiddetle kötüye gitmiş, Hope'un artık fazla zamanı kalmadığını anlayacağı noktaya varmıştı. Aslına bakılırsa doktor daha bir önceki hafta bir ayağının çukurda olduğunu söylemişti.

Hope nihayet kalktı, pencereden dışarı, sabahın ilk ışıklarıyla yavaş yavaş biçimlenip ayrıntılanmakta olan çatılara baktı. Artık bekleyemezdi. Bir gece daha, bir rüya daha, hayatta kalamayabilirdi. Derhal harekete geçmek zorundaydı. Hemen, o gün. Nemli alnını soğuk pencere camına dayayarak gülümsedi. İşkenceleri neredeyse sona ermek üzereydi.

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Bir

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Bazen olduğu gibi, Sherlock Holmes'ün mesleği hakkındaki ketumluğunu kırmak üzere devreye kader girdi. Geçen salı günüydü. Genellikle olduğu gibi, Holmes ben daha kahvaltı etmeden evden çıkmıştı; yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için ben de tomurcuklanan baharın oradaki bahçelerdeki etkisini görmek üzere kendimi Regent's Park'a attım. Böyle filizlenen yeni yaşamları görmek, Afganistan'ın kurak ve çorak boşluklarıyla öyle bir tezat içindeydi ki! Ne var ki sabahın ortalarında gökler bulutlandı, şiddetli bir yağmura yakalandım. Bir süre büyük bir meşe ağacının altına sığındım ama koyu gri bulutlar en ufak bir maviliği bile gözlerden saklar hale gelince, yağmurun daha epeyce devam edeceğini fark ettim. Caddeye koştum, bir fayton çevirip öğleden kısa bir süre önce Baker Sokağı'na döndüm.

Ortak oturma odamıza girince karşılaştığım manzara nefesimi tutmama neden oldu. Sherlock Holmes ayakları şömine halısının üstüne uzanmış vaziyette hasır sandalyede serilmiş kalmıştı. Sol kolu yukarı sıvalıydı, gevşek elinde bir şırınga tehlikeli biçimde sarkıyordu. İçeri girdiğim sırada çıkan ses üzerine gözleri ağır ağır açıldı, başı benden yana döndü.

"Sevgili doktor eve biraz erken dönmüş," diye mırıldandı; doğrulup oturmayı denedi ama başaramadı.

Ona doğru atılıp yere düşmeden önce şırıngayı elinden aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kusurlarımızdan bahsettiğimiz sırada kendine bu şekilde kötülük ettiğini itiraf etmemiştin."

"İtiraf. Kötülük. Kusurlar. Ne duygusal bir dil Watson."

"Nedir bu?" diye sordum. "Kokain? Morfin?"

Yüzünü buruşturdu. "Morfin. Ha! Kokain, sevgili Watson. Harika bir şekilde yatıştırıcı bir karışım. Yüzde yedilik solüsyon. İşlevleri öldürmeden hayal gücünü harekete geçirip can sıkıntısını kaldırmak için tam uygun doz."

Islak yağmurluğumu sallayıp portmantoya asarak, "İkisine de ihtiyacın yoktur sanıyordum," dedim.

Holmes bir kızgınlık çığlığı kopardı, bu defa kendisini oturur pozisyona çekmeyi başardı.

"Bu tür şeyler hakkında sen ne bilirsin ki? Hayatım can sıkıntısından kurtulmaya adanmıştır ama ah, öyle kolay sıkılırım ki."

Bu ruh halindeyken kendisi hakkında normal koşullarda anlatacağından daha fazlasını açığa vurabileceğini fark ederek karşısına oturdum.

"O neden? Niye öyle kolayca sıkılıyorsun?"

Hülyalı hülyalı gülümsedi. "İhtiyacım olan beyin gıdasını nadiren buluyorum da ondan. Zihnim durağanlığa isyan eder. Sorunlar ver, şifrelerin çözülmesi en zor olanını ya da cinayetlerin en kurnazca işlenmişini ver, o zaman canlanırım ve yapay uyarıcılara ihtiyaç duymam."

"Cinayet mi?"

"Evet, cinayet, soygun ya da kalpazanlık. Anlayacağın Watson, dedektifim ben. Mesleğim bu. Londra'daki tek gayriresmi danışman dedektifim. Burada, Londra'da pek çok devlet dedektifiyle epeyce özel dedektif var, bunlar yollarını bulamadıklarında bana gelirler."

"Akın akın geliyorlar," dedim alayla.

"Hayır, akın akın gelmiyorlar. Henüz. Sorunum da bu. Ama kendimi kabul ettirdiğimde gelecekler. Şu anda elimde vaka yok, beynim bir şey yapmadan duruyor. Ünlü olduğumdaysa vakalarımı kendim seçebileceğim."

Uyuşuk Holmes ortadan kaybolmuştu; karşımda en sevdiği konuya kendisini kaptırmış parlak gözlü o heveskâr vardı yine.

"Anlayacağın," diye devam etti sözlerine, "gayet geniş uzmanlık bilgilerim var, ayrıca gördüklerimi gerçek anlamda görüp onlardan çıkarım yapmak üzere eğittim kendimi. Beni eşsiz kılan da bu. İkna olmuşa benzemiyorsun."

"Cüretkârca bir açıklama."

"Kanıt, öyle mi? Güçlerimin sergilenmesine gereksinim duyuyorsun. Kolay. İlk görüşmemizde sana kısa süre önce Afganistan'dan geldiğini söylediğimde şaşırmış göründüğünü hatırlıyorum."

"Bunu sana biri söylemişti kuşkusuz."

Holmes yorumumu elinin öfkeli bir sallanışıyla bir tarafa itti. "Hiç öyle bir şey olmadı. Afganistan'dan geldiğini biliyordum. Biliyordum. Uzun süreli alışkanlığımdan ötürü düşünce zinciri zihnimde öyle hızlı ilerler ki, sürecin farkına bile varmadan ulaşırım sonuca. Bunu yapmak benim için sabahları ayakkabılarımı bağlamak gibi bir şey. Süreç kendiliğinden işliyor, ne yaptığımı düşünmüyorum bile. İkinci doğam."

"Peki, Afganistan'ı nasıl anladın?"

"Mantık silsilem şöyleydi: Karşımda, tıp adamı görünüşlü ama asker havası da taşıyan bir beyefendi var. Demek ki askeri doktor. Tropik bölgeden yeni dönmüş çünkü yüzü koyu renk ama bileklerindeki beyazlığa bakılırsa cildinin doğal rengi değil bu. Büyük zorluklar, muhtemelen bir hastalık geçirmiş bir İngiliz askeri doktoru bu aralar tropiklerde nerede böyle zorluklara yol açacak bir yerde hizmet etmiş olabilir? Eh, Afganistan elbette. Bütün bu mantık silsilesini düşünmem bir saniye bile sürmedi."

Bu analizi hayretler içinde dinlemiştim.

İçten bir hayranlıkla, "Vay, müthiş!" dedim.

"Kolay."

"Açıkladığın kadarıyla süreç basit görünüyor ama benim ya

da tanıdığım herhangi birinin böyle bir çıkarıma ulaşabileceğinden şüpheliyim."

"Bunun sebebi, senin tabirinle böyle bir çıkarıma ulaşmak için kendi kendimi eğitmiş olmam. Belki şunu da eklemem gerekir, *The Times* gazetesinde malulen emekli edilen Watson isimli bir subayın Afganistan'dan henüz döndüğünü okumuştum. Bu bilgi, çıkarımlarımı tasdik etti."

Bu açıklama daha önceki iddiasındaki büyüyü önemli ölçüde silmişti; ayrıca Sherlock Holmes'ün bazen olduğundan daha zekiymiş gibi yaptığına dair şahit olduğum ilk ipucuydu. Yüz ifadem düşüncelerimi ele vermiş olmalı.

"Sonuç değişmiyor. Suç çözümü esnasında tatmin edici bir sonuca ulaşabilmek için insan bulabildiği her şeyi kullanmalı. Basın, kıymetli bir bilgi kaynağıdır. Gazeteleri her gün didik didik okurum. Neyse ki fotografik hafıza gibi bir yetenek bahşedilmiş bana, bu sayede en muğlak, en *outré* bilgi parçalarını hatırlıyor, ihtiyacım olana dek beynimin tavan arasında saklıyorum. Önümüzdeki günlerde, dedektiflik güçlerimi seni ikna edecek şekilde sergileyebileceğim ve şarlatanın teki olmadığımı ispat edeceğim bir sürü fırsat çıkacağına eminim. Ancak şimdilik, bu sabah Regent's Park'a gittiğini, yağmur boşanınca bir ağacın altına sığındığını, sonra buraya dönmek için faytona bindiğini söylemekle yetineyim."

Ağzım açık kaldı.

"Ayakkabılarının tabanına çamur ve çimen parçaları yapışmış, bu da parklardan birinde yürümekte olduğunu gösteriyor. En yakın park Regent's olduğuna göre, orada yürüyüşe gittiğini varsaymak mantıklı olur. Ayrıca, pantolonunun sol paçasının kıvrımına bir meşe yaprağı parçası sıkışmış. Yağmur aniden ve şiddetli olarak bastırdığına göre, parktaki dev meşelerden birinin altına sığınmış olman kuvvetle muhtemel. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyor ama yağmurluğun sırılsıklam değil, sadece ıslak, demek ki Baker Sokağı'na yürüyerek dönmedin. Gözlem ve çıkarım, Watson."

Bunları söyledikten sonra sandalyeye yeniden gevşekçe yayılarak gözlerini kapatıp beni ve gerçek dünyayı uyuşturucunun verdiği rüyaların dışında bıraktı.

Jefferson Hope Londra'da fayton sürücüsü olarak çalıştığından, Stangerson ile Drebber'ı her gittikleri yerde takip edebiliyordu. Varlığından habersiz olduklarını bildiğinden, enselerinden ayrılmamak hoşuna gidiyordu. Adamlar birkaç defa faytonuna bile binmişti. Gür sakalı ve kaşlarının üstüne dek indirilmiş kasketiyle Hope'un tanınacağından hiç korkusu yoktu. Adamların onu son görmelerinin üstünden yirmi sene geçmişti; ayrıca Hope, kimsenin fayton sürücülerine ikinci defa bakmamasına güveniyordu. Bir taraftan da tuhaf, sapkın bir biçimde, kendisini tanımalarını istiyordu. Can düşmanlarının karşılarında durduğunu fark edince yüzlerinde belirecek şok ve dehşet ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu. O gün gelecekti ama Hope planlarını tamamladığında, daha önce değil.

Drebber ile Stangerson'ın peşinde dünyanın yarısını dolaşmıştı. St. Petersburg'dan Paris'e, oradan Kopenhag'a. Her nasılsa takip edildiklerini sezmişlerdi, huzursuzlukla hiçbir yerde kalıcı olamamaları da suçluluklarının bariz kanıtıydı. Hope nihayet Londra'da onları yakalamış, Camberwell'de bir pansiyonda kaldıklarını keşfetmişti. İki adam dışarı asla yalnız çıkmıyor, karanlık çöktükten sonra da nadiren görünüyorlardı. Bu durum Hope'un önünü tıkayan bir engeldi. İkisiyle birden baş edemeyeceğinin farkındaydı. Her birini yalnız yakalamak için beklemek zorundaydı.

Öte yandan daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu artık. Kalbinin onu yarı yolda bırakması riskini göze alamazdı, hayaline bu kadar yaklaşmışken olmazdı. O günün bugün olması gerektiğine karar verdi. Her şeyi göze almak gerekiyordu. Talihi yaver gitti. Faytonunu iki adamın yaşadığı sokak olan Torquay Terrace'a sürdüğünde öğleden sonranın geç saatleriydi. Pansiyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun kapısına bir faytonun yanaştığını gördü. Hemen ardından dışarı bavullar çıkarıldı, bir süre sonra da Drebber ile Stangerson göründü. Her zaman olduğu gibi, onları görünce Hope'un nabzı hızlandı. John Ferrier'in ve sevgili Lucy'sinin ölümünden sorumlu olan iblislerdi bu ikisi; yirmi yıl, onlara duyduğu derin nefreti hiç azaltmamıştı.

Drebber, ikisinin daha uzun boylu olanıydı. Çalımlı çalımlı yürürdü, züppece geriye yatırılmış saçlarıyla incecik bıyığı da kibirli havasını artırıyordu. Stangerson onun tersine kısa boylu, düşük omuzluydu, yüzünde de daima sinsi bir ifade olurdu.

Konuşurlarken, uzun kollu gömlek giymiş kırmızı suratlı bir delikanlı bahçe yolundan onlara doğru koştu. Tehditkâr bir havayla Drebber'a bağırıyordu, Drebber yumruğunu sallayarak karşılık verdi. Karşılıklı başka öfkeli sözler sarf edildi, iki adam göz açıp kapayıncaya kadar vahşice birbirlerine girdiler. Hope kavganın ne üstüne olduğunu anlayamayacak kadar uzaktaydı ama iki adam da küplere binmişti, birbirlerine delicesine yumruklar savuruyorlardı.

Stangerson biraz zorlukla da olsa onları ayırdı, arkadaşını iterek faytona soktu. Delikanlı da Drebber'a başka haşin sözler de söyledikten sonra istemeye istemeye pansiyona döndü.

Hope, kibirli Drebber'ın işlediği bir kabahat yüzünden ikilinin kaldıkları yerden atıldığını düşündü. Tekrar yollara düşeceklerdi. Drebber'ın fayton sürücüsüne onları Euston İstasyonu'na götürmesi talimatını verdiğini duyunca Hope can sıkıntısıyla homurdandı. Vapur bağlantılı trene binerek kıtaya gitmeyi planlıyorlardı kuşkusuz. Oraya vardılar mı, onları yeniden kaybetmesi işten bile değildi. Hope, midesinin dibinde içini kemiren bir umutsuzluk duygusuyla onları güvenli bir uzaklıktan takip etti.

Euston'a varınca faytonunu bağladı, kalabalık platformdaki iki kaçağa yetişti. İkili arasında yeni bir tartışma patlak vermişti. Hope, konuşmalarını duyabilmek için hareketli insan yığınının arasında sokulabildiği kadar yakınlarına sokuldu. Drebber,

BELONGS TO KAATIG TEAM

Stangerson'ı tren tarifesini yanlış okuduğu için haşlıyordu. Vapur bağlantılı bir treni ucu ucuna kaçırmışlardı, bir sonraki tren neredeyse iki saat sonra kalkacaktı.

"Beyinsiz dangalak!" diyordu Drebber; pençe pençe kızarmış yüzüyle sürçen dilinden, içki içtiği açıkça anlaşılıyordu.

Stangerson zayıf bir sesle, "Yalnızca iki saat," diye cevap verdi. "Bekleme odasında bir yere otururuz. Zaman çabucak geçer."

"Ne demezsin! Sen bekleme odasında otur, bavullara göz kulak ol. Benim halletmem gereken küçük bir işim var."

"Ne işiymiş bu? Pansiyona geri dönmeyeceksin herhalde?"

"Boş ver sen. Bavullara bak."

"Böyle ayrılmamız hoşuma gitmiyor. Tehlikeli olabilir."

"Telaşlanmayı kes. Bazen anaç tavuk kesiliyorsun başıma."

"Ya trene yetişmek için vaktinde dönemezsen? Bu geceki son tren bu."

"Dönerim. Ama bir sorun çıkarsa seninle Halliday's Özel Oteli'nde buluşuruz. Orayı biliyorsun."

Stangerson başıyla onayladı.

Enoch Drebber başka tek kelime etmeden döndü, dengesiz bir biçimde yürüyerek istasyondan çıktı.

Nihayet, diye düşündü Hope, işte beklediğim an. İkisi de tek başına, karanlık da çöktü. Ne var ki oyun çok uzun sürmüş, çok yorucu geçmişti; Hope da yersiz bir acelecilikle her şeyi mahvedecek değildi. Faytonuyla Drebber'ı takip etti, adamın ilgilenmek istediği işin ne olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Drebber, Euston İstasyonu'ndan yürüyerek beş dakikalık mesafede bir birahaneye girdi, yaklaşık bir saat orada kaldı. Çıktığında içkiden iyice çarpılmıştı.

Bir başka birahanedeki bir başka saat, Drebber'ın kaderini mühürledi. Otuz dakika kadar sonra hiddetli birahane sahibi tarafından dışarı atıldı.

Kaldırıma yıkılırken, "Senin kızın olduğunu bilmiyordum!" diye hırladı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Senin gibi pislikleri burada istemiyorum!" diye böğürdü birahane sahibi. "Hele bir daha göreyim seni burada, o rezil boynunu koparıveririm!"

Drebber, kıpırdayamıyormuş gibi bir süre yerde yattı, sonra güçbela da olsa ağır ağır ayağa kalkarak üstünü başını silkeledi.

"Puşt!" diye söylendi kendi kendine. "Kıza canayakın davranmaya çalışıyordum, hepsi bu."

Dengesiz de olsa ayakta durmayı başarınca saatine baktı.

"Tüh ulan! Treni kaçırdım."

"Fayton lazım mı efendim?"

Drebber başını kaldırınca yol kenarında bir faytonun durduğunu gördü. Kırmızı suratlı, sakallı, iriyarı bir adam olan faytoncu yukarıdan ona bakıyordu.

Drebber bir an düşündü. Beyni alkolden ağırlaşmıştı, basit bir hareket planı yapabilmek için bütün dikkatini toplaması gerekti.

"Adam sen de," dedi. "Binelim bakalım. Little George Caddesi'ndeki Halliday's Özel Oteli'ni biliyor musun?"

"Evet beyim."

"İyi. Oraya gidiyoruz." Drebber güçbela faytona tırmanıp koltuğa yığıldı. Faytonun harekete geçmesinin birkaç saniye ardından sarhoş bir uykunun kucağına yuvarlanmıştı bile.

Fayton Euston'dan, Little George Caddesi'nden uzaklaştı. Brixton'a yöneldi. Jefferson Hope, yirmi yıldır hiçbir belirti göstermemiş bir sıcaklıkla gülümsedi.

Enoch Drebber, uykusundan şiddetle sarsılarak uyandırıldı. Kan çanağına dönmüş gözlerini açınca, tepesine dikilmiş faytoncuyu gördü.

"İnme vakti."

"Tamamdır faytoncu efendi." Ses boğuk, neredeyse anlaşılmazdı. Drebber faytoncunun yardımıyla kaldırıma indi, sonra bacakları çözülür gibi oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün ağırlığını faytoncuya vererek, "Biraz yardım lazım," diye mırıldandı.

"Tabii beyim," cevabını aldı.

Hope kolunu Drebber'ınkine geçirdi, adamı bahçe yolundan boş eve doğru götürdü. Kapıyı açtı, Drebber'ın içeri girmesine yardım etti.

Drebber, "İçerisi zifiri karanlık be. Halliday's Özel Oteli mi bura?" dedi. Sarhoş sesine bir kuşku tınısı sızmıştı.

Hope, "Birazdan ışığımız olacak," diyerek bir kibrit çakıp yanında getirdiği mumu yaktı. Oda loş, koyu sarı bir ışıkla doldu; boş ve harabe halde olduğu gözler önüne serildi. Drebber önce şaşkınlıkla bakındı etrafına, sonra korkunun pençesine düştü.

"Ne... Bu da ne demek ulan? Neredeyiz?"

Hope mumu yüzüne tutarak geniş kenarlı şapkasını çıkarıp attı.

"Nerede olduğumuzu boşver Enoch Drebber, sen soruma cevap ver. Kimim ben?"

Drebber ağzı bir karış açık kalmış vaziyette kanlı, sarhoş gözleriyle ona baktı, sonra gözleri dehşetle irileşti ve bütün çehresini ele geçirdi. Adam geriye doğru sendeledi, çığlığını bastırmak için elini ağzına kapatmıştı.

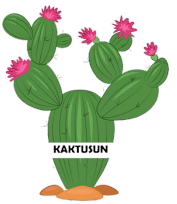
Hope sakince, "Tanıdın beni yani?" dedi.

Drebber için kâbusların en korkuncu, en tüyler ürperticisiydi bu. Tabii tanımıştı adamı. Dünya yüzünde karşılaşmaktan en çok korktuğu adamdı bu. Dalga dalga bedenine yayılan dehşet, hatırı sayılır derecede hızlı bir ayıltıcı etki yarattı; birdenbire beyni buz gibi bir berraklıkla çalışmaya başladı. Düşmanı tarafından kaçırılmış ve inlerin cinlerin cirit attığı bu eve getirilmişti.

Güçsüz bir sesle, "Param var, çok param var," dedi. "Sana para vereyim." Jefferson Hope cevap olarak güldü.

"Ne istiyorsun?"

Hope yalın bir şekilde, "İntikam," diye cevap verdi. "İntikam istiyorum."

On İki

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Holmes'ün dedektiflik için uzun süredir beslediği arzuları duygusal bir biçimde açığa vurduğunun ertesi sabahı onu çok daha neşeli ve sevinçten gözleri parlar bir halde buldum. Her zamanki gibi kahvaltıya indim, bir de ne göreyim; devasa, mor bir sabahlığa bürünmüş olan ev arkadaşım yemek masamızın başına oturmuş, bir tabak dolusu tereyağlı kızarmış ekmeğe yumulmuş. Mutfağa girdiğim sırada bir sebepten ötürü zaten gülümsüyordu, beni görünce gülümsemesi daha da genişledi.

"Ah, Watson. Tam da aradığım adam. İkimiz için de iyi haberlerim var."

Biraz kaygıyla, "Öyle mi?" diyerek masada ona katılıp kendime bir fincan kahve koydum.

Bir sayfa kâğıdı kaldırarak zaferle yüzünün önünde salladı. "Nihayet beyin gıdası. Zihnimi zorlayacak bir suç soruşturması olmadığı için dün ne kadar moralimin bozuk olduğunu hatırlıyorsundur."

Başımla onayladım.

"Eh, dualarım kabul oldu." Kâğıdı bana uzattı, hevesle, "Hadisene be adam, oku şunu!" diye bağırdı.

Okudum. Mektup şöyleydi:

Sayın Sherlock Holmes,
Gece Brixton Yolu'nun kıyısındaki Lauriston Bahçeleri, 3

BELONGS TO KAKTUS TEAM

numarada nahoş bir hadise oldu. Yürüyüş devriyesindeki memurumuz gece saat iki civarında orada ışık görmüş, ev boş olduğundan bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüphelenmiş. Kapının açık olduğunu görmüş, mobilyasız ön odada iyi giyimli bir beyefendinin cesedini bulmuş. Adamın cebindeki kartvizitlerde Enoch J. Drebber, Cleveland, Ohio, ABD yazılıymış.

Soygun yapılmamış, adamın nasıl öldüğüne dair hiçbir iz de yok. Odada kan lekeleri var ama cesette herhangi bir yara yok. Boş eve nasıl geldiği konusunda hiçbir fikir yürütemiyoruz, aslına bakarsanız vaka baştan aşağı şaşkınlık verici. Bugün saat on ikiden önce herhangi bir saatte eve gelebilirseniz, beni orada bulursunuz.

Sizden haber alana dek her şeyi status quo durumunda tutuyorum. Gelemezseniz, bu akşam uğrayıp size vakanın bütün ayrıntılarını aktaracağım. Görüşünüzü esirgemeyeceğinizi umuyorum.

Saygılarımla,
Tobias Gregson

Mektubunu Holmes'e geri verdim. "Çok şaşkınlık verici bir olaya benziyor," dedim.

"Evet. Soygun yok, bariz bir ölüm sebebi yok, cesette yara yok ama odada kan lekeleri var. Güzel bir karışım."

"Bu Gregson..."

"Polistir. Müfettiş. Lestrade'le ikisi Scotland Yard'ın en zekileridir." Burnunu kırıştırdı. "Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Kötünün iyisi ikisi de. Çevik ve enerjik ama gelenekseller, bakış açıları da kısıtlı."

Holmes'ün polis teşkilatı konusunda Profesör Moriarty ile aynı görüşte olması keskin bir istihzaydı.

"Bu Gregson ona yardım etmen konusundaki arzusunda pek coşkulu," dedim.

"Ondan üstün olduğumu biliyor ve bunu bana da söylüyor ama aynı şeyi bir başkasına itiraf etmektense kendi dilini ısırıp koparır." Holmes tiz bir kahkaha attı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Ona yardım edecek misin?"

"Elbette. Dünya yansa kaçırmam bu fırsatı. Bu mesele, müthiş bir vakanın bütün unsurlarını taşıyor. Hemen bir faytona binip Lauriston Bahçeleri'ne gitmeliyiz."

"Biz mi?"

Masadan kalkıp sabahlığını dalgalandırarak, "Ah, evet, siz de doktor. Israr ediyorum!" diye bağırdı. "Parlak zekâma kendi gözünüzle tanık olmanızı istiyorum. Ancak eğlenceli küçük numaralar çevirebilen, birinin nereden geldiğine ya da nerelerde bulunduğuna dair basit çıkarımlardan başkasını yapamayan bir adam olduğumu düşünmenize izin veremem. Becerilerimin son derece kullanışlı yapısını görmeniz gerekiyor. Bana eşlik etmeye itirazınız yoktur herhalde?"

Bu teklif karşısında sırıtmaktan kendimi alamadım. Tam da bunu istiyordum elbette.

Beş dakika içinde bir faytona binip Brixton Yolu'nun kıyısındaki Lauriston Bahçeleri'ne doğru yola koyulmuştuk. Sherlock Holmes ile ilk maceram başlamıştı.

Soğuk ve sisli bir sabahtı; çatılara gri bir peçe örtülmüştü. Yol arkadaşım heyecanlıydı, ne kadar ilerlediğimizi görmek için ikide bir faytonun penceresinden dışarı sarkıyordu. Varacağımız yere varmamız konusunda o kadar coşkuluydu.

"Bu tuhaf vaka ile ilgili herhangi bir teori geliştirdin mi?" diye sordum.

Holmes şiddetle başını salladı. "Henüz hiçbir bilgi yok. Bütün kanıtlara sahip olmadan teori geliştirmek dev bir hatadır. Muhakemeyi etkiler. İşte bu yüzden, olay yerini ziyaret edip her şeyi kendi gözümle görmem şart. Gregson gerçeğe giden yolu gösterebilecek çeşitli ipuçlarını gözden kaçırmıştır mutlaka. Ah, sonunda geldik. Lauriston Bahçeleri."

Holmes yerinden fırlayıp faytoncuya derhal durmasını söy-

BELONGS TO KAATIG TEAM

ledi. Bahsedilen evden yüz metre kadar uzaktaydık, yolun geri kalanını yaya olarak tamamladık.

Lauriston Bahçeleri 3 numaranın uğursuz ve tehditkâr bir görünüşü vardı. Hepsi de boş olup her birinin ön kapısının yanında çarpılmış bir "kiralık" levhası bulunan yıkık dökük dört evden biriydi. Karanlık, pis pencereler terk edilmişliğin melankolik havasıyla boş sokağa bakıyordu. 3 numaranın bahçesi, tepesinde demir parmaklıklar bulunan bir metrelik bir tuğla duvarla çevriliydi, bu duvara da güçlü kuvvetli bir polis memuru yaslanmıştı. Etrafı, içeride sürüp gidenleri şöyle bir göreceklerine dair beyhude bir umutla boyunlarını uzatıp gözlerini pörtleten küçük bir grup aylakla çevriliydi.

Sherlock Holmes'ün uygun adım bahçe yolundan geçip suç mahallini incelemek için eve gireceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Holmes, yalandan bir vurdumduymazlık havasıyla kaldırım boyunca yürüdü; boş boş yere, gökyüzüne, karşıdaki evlere ve parmaklıklara bakıyordu. Biraz geriden onu takip ediyor, kendimi rahatsız ve birazcık da gülünç hissediyordum.

Holmes polisle birkaç kelime konuştuktan sonra beni çağırdı, bahçe yolunu yavaş yavaş aştık. Islak, killi toprakta bir sürü ayak izi vardı, kuşkusuz bunların büyük kısmı içeri girip çıkan polislere aitti. Bana kalırsa, arkadaşımın titiz incelemesinden öğrenebileceği hiçbir şey yoktu. Holmes yine de gösterisini yapıyordu, takındığı mimikler ve mırıldanmalarıyla hem de ne gösteriydi. İki defa durdu, gülümsediğini gördüm ve bir tatmin nidası çıkardığını işittim. Bu tür davranışların beni etkilemek ve meraklandırmak amacını güden kasti hareketler olduğuna emindim.

Kapıda, elinde bir defter tutan sarı saçlı bir adam karşıladı bizi. Arkadaşımı görünce hemen öne atılıp hararetle Holmes'ün elini sıkmıştı.

Hışırtılı bir sesle, "Gelerek büyük nezaket gösterdiniz," dedi. "Hiçbir şeye dokunulmadı."

Holmes bahçe yolunu göstererek biraz öfkeyle, "Şurası ha-

riç!" diye cevap verdi. "Oradan bir manda sürüsü geçseydi daha büyük karışıklık yaratamazdı. Hiç kuşkusuz buna izin vermeden önce kendi sonuçlarına varmışsındır, Gregson."

Polis kızardı. "Evde yapacak o kadar çok işim vardı ki... Gizemin kalbi evin içinde. Meslektaşım Bay Lestrade de burada. Buraya göz kulak olması için ona güvenmiştim."

Holmes bana bir bakış atarak kaşlarını alayla kaldırdı. "Eh, vakaya bakan sen ve Lestrade gibi adamlar varken, üçüncü birinin bulacağı pek bir şey yoktur," dedi ifadesizce.

"Elimizden geleni yaptık ama her şeyi açığa çıkarabildiğimizden emin değilim. Tuhaf bir vaka, böyle şeylerden aldığınız zevki bilirim."

Holmes bana sokularak kulağıma, "Ne dedim ben sana?" diye fısıldadı. "Şaşkına dönüp kalakalmışlar."

"Odaya bakmak ister misiniz?" dedi Lestrade.

"Evet ama önce... Buraya faytonla gelmediniz mi?"

Gregson başını olumsuz anlamda salladı.

"Lestrade de faytonla gelmedi?"

Baş bir kere daha sallandı.

"Polis faytonuyla birlikte geldiniz?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Geniş teker aralığını fark ettim, iki tekerlekli at arabasına göre çok daha açıktı. Güzel, bir şey aradan çıkmış oldu böylece. Pekâlâ, hamle et Macduff."

Bu sözleri söyledikten sonra eve girdi, çehresinde anlamsız bir afallama ifadesi olan Gregson da peşindeydi.

Çıplak tahtalı, tozlu, kısa bir geçit mutfağa ve alt kattaki diğer iki odaya açılıyordu. Geçitte iki kapı vardı, biri sağda, biri solda. Bunların bir tanesinin haftalardır açılmadığı belliydi. Diğeri, cesedin bulunduğu yemek odasının kapısıydı. Holmes içeri girdi, ben de yüreğimde ölümün varlığının verdiği o bastırılmış hisle peşinden gittim.

Kare biçiminde, geniş bir odaydı ve içinde hiç mobilya olma-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dığı için daha da geniş görünüyordu. Duvarları bayağı, parlak bir kâğıt süslüyordu ama yer yer küfle lekelenmişti; şurada burada da geniş şeritler sökülüp aşağı sarkmış, altlarındaki dökülen alçılar ortaya çıkmıştı. Kapının karşısında şömine vardı, üstüne beyaz renkli taklit mermerden bir şömine rafı takılmıştı. Bunun köşesinde, kırmızı bir mumun güdük kalıntısı duruyordu.

Tek penceredeki kir tabakası öyle kalındı ki içeri süzülen ışık her şeyi gri çiçeklere boyuyor, bu etki bütün daireyi kaplayan toz katmanıyla iyice yoğunlaşıyordu.

Bütün bu ayrıntıları daha sonra not aldım. Odaya girdiğimde ilk dikkatimi çeken, zemin tahtalarında yatan, boş gözleri rengi kaçmış tavana dikilmiş kıpırtısız şekildi. Kırklarının başında bir adamdı bu; orta yapılıydı, yüzünden geriye taranmış siyah, parlak saçlarıyla güzelce kırpılmış bir bıyığı vardı. Pamuklu tok kokulu kumaştan bir redingotla yelek, açık renk pantolon giymişti, yakalarıyla kolları tertemizdi. Yerde yanında bir silindir şapka duruyordu. Elleri yumruk yapılmıştı ama kolları, ölüm mücadelesi şiddetli olmuş gibi iki yana açılmıştı. Kaskatı kesilmiş yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Adamı görünce, kendimi bayılacakmış gibi hissettim. Gözlerimin önünde akkor bir ışık parlayıp beni kör etti, bir anlığına Afganistan'a, revir çadırının sıcağına döndüm, ölü bir meslektaşıma bakıyordum. Onun gözlerinde de aynı dehşet ve inanmazlık ifadesi vardı, vücudu acı içinde benzer bir şekilde çarpılmıştı.

Sendeledim, dengemi sağlamak için duvara tutundum. Bu görüntüyü zihnimden kovalama çabasıyla başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Neyse ki odadaki diğerleri işleriyle beni fark edemeyecek kadar meşguldüler.

Lestrade olduğunu anladığım adam cesedin yanında durmuş bir deftere bir şeyler karalıyordu. İnce, gelinciği andıran bir adamdı ve parlak, boncuk gibi, huzursuz gözleri vardı.

Holmes'e hitaben, "Bu işin başımıza dert açacağına eminim," diye belirtti. "Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Gregson, "Hiç ipucu yok," dedi.

"Hem de hiç," diye onayladı Lestrade.

"Göreceğiz, göreceğiz," dedi Holmes; cümlesindeki kibri gizlemeye kalkışmamıştı bile. Cesede yaklaştı, diz çökerek dikkatle inceledi. "Hiç yara olmadığına emin misiniz?" diye sordu; cesedin etrafındaki zemindeki çeşitli kan lekelerini gösteriyordu.

İki dedektif bir müzikhol skecinde rol alıyormuşçasına bir ağızdan, "Eminiz!" diye bağırdılar.

"O zaman bu kan ikinci bir kişiye ait, muhtemelen de katile. Tabii gerçekten cinayet işlendiyse. Bu olay, Van Jansen'in 34 yılında Utrecht'teki ölümünü çevreleyen koşulları getirdi aklıma. Vakayı hatırlıyor musun Gregson?"

"Hayır Bay Holmes."

"Oku. Gerçekten okuman lazım. Değişen hiçbir şey yok. Hepsi önceden de yapılmış."

Konuşurken, çevik parmakları orada, burada, her yerde uçuşuyor, dokunuyor, bastırıyor, düğme açıyor, inceliyordu. Süratine karşın, bu incelemenin imrenilecek bir titizlikle yapıldığı gayet açıktı. Holmes nihayet ölü adamın üstüne eğilip dudaklarını kokladı, sonra özel yapım deri ayakkabılarının tabanlarına baktı.

Bize bakmak üzere doğrulurken, yüz ifadesi düşüncelerine ya da vardığı sonuçlara dair hiçbir şeyi açığa vurmuyordu.

"Onu morga götürebilirsiniz artık. Öğrenecek başka bir şey kalmadı."

Gregson dört adamla bir sedyeyi hazır bekletiyordu. Çağrısı üzerine gelen adamlar cesedi kaldırdılar, koyu renk bir battaniyeyle örterek alıp götürdüler. Onlar bunu yaparken, bir yüzük tıngırtıyla düşerek yerde yuvarlandı.

Lestrade yüzüğü yakalayıp ışığa tuttu.

"Burada bir kadın varmış!" diye bağırdı. "Bir kadının alyansı bu."

Konuşurken yüzüğü bize uzatmıştı, hepimiz toplanıp alyan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sa baktık. Bu sade altın halkanın bir zamanlar bir gelinin parmağını süslediğine dair en ufak bir kuşku olamazdı.

Gregson suratını asıp kafasını kaşıdı. "İşler karıştı," dedi. "Gerçi Tanrı biliyor ya, önceden de yeteri kadar karışıktı."

"Sevgili Gregson, bu vakaya dair öyle çok karmaşık hiçbir şey yok. Hadi hadi, gizemin çözümünü bu Tanrı'nın cezası yüzüğe bakarak bulacak değilsin!" diye çıkıştı Holmes kibirle; bu kibrin Scotland Yard'daki mankafalarla nasıl iş yürüttüğü konusunda beni etkilemek için kasten sergilendiğini hissettim. "Ceplerinde ne buldunuz?"

Gregson, "Hepsi burada," diyerek bizi girişe götürüp merdivenin alt basamaklarından birindeki küçük nesne yığınını gösterdi. "Altın bir saat. Londralı Barraud'dan, No. 97163. Altın köstek, çok ağır, som altından. Mason simgeli altın yüzük. Altın iğne. Buldog kafası biçiminde, göz yerinde yakutlar takılı. İçinde Cleveland'dan Enoch Drebber'a ait kartların bulunduğu Rus malı deri kılıf. Bu isim, ketenlerdeki E.J.D. işlemesine uyuyor. Cüzdan yok ama yedi pound on üç şilin tutarında bozukluk var. Boccaccio'nun *Decameron*'unun cep baskısı, baş tarafındaki boş sayfada Joseph Stangerson ismi yazılı. İki mektup. Biri E.J. Drebber'a, diğeri Joseph Stangerson'a gönderilmiş."

Holmes bu nesnelere üstünkörü bakarak, "Peki adres ne?" diye sordu.

"Strand'deki American Exchange. Alınana kadar orada beklemek üzere gönderilmişler. Mektuplar Guion Buharlı Gemi Şirketi'nden, gemilerinin Liverpool'dan kalkışını bildiriyor. Anlaşılan zavallı herif New York'a dönmek üzereymiş."

"Bu diğer adamlar, Stangerson'la ilgili araştırma yaptınız mı?"

Gregson gülümseyerek, "Hemen yaptım," dedi. "Bütün gazetelere ilan gönderdim, adamlarımdan biri de American Exchange'e gitti ama henüz dönmedi."

"Cleveland'a haber gönderdiniz mi?"

"Bu sabah telgraf çektik."

"Sorularınızı nasıl açıkladınız?"

"Durumun ayrıntılarını kısaca anlatıp işimize yarayabilecek her türlü bilgiyi almaktan memnuniyet duyacağımızı söyledik."

"Hayati önem taşıdığını düşündüğünüz herhangi bir nokta hakkında ayrıntılı bilgi istemediniz?"

Gregson bu sorular karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. "Şey, Stangerson'ı sordum," dedi.

Sherlock Holmes umutsuzluk içinde gözlerini devirdi. "Odayı incelemeye vaktim olmadı henüz ama müsaade ederseniz şimdi yapacağım bu işi."

İğrenç sakininin götürülmesiyle atmosferi nispeten daha açık görünen odaya döndü. Cebinden bir metreyle kocaman bir büyüteç çıkarıp odada dolaşmaya başladı; kimi zaman duruyor, kimi zaman diz çöküyordu, bir keresinde de yüzüstü yere yattı. Meşguliyetine öyle bir dalmıştı ki, varlığımızı unutmuşa benziyordu çünkü gergin, alçak bir sesle kendi kendine mırıldanıp duruyordu. Onu seyrederken, kayıp kokuyu bulana kadar av alanında ileri geri yürüyüp heyecandan inleyen safkan, iyi eğitilmiş bir tilki tazısını düşünmeden edemedim. Sherlock Holmes o anda tam formundaydı. Hiçbir ilaç, hiçbir uyarıcı bu adamı ipucu arayan şu çılgın kadar canlandırıp coşturamazdı. Böylece Holmes benim için kesinlikle görünmez olan izlerin arasındaki mesafeyi ölçer, arada sırada aynı anlaşılmaz tavırla metresini duvara tutarken on beş dakika gibi gelen bir süre boyunca durup seyrettik. Bir köşede gri tozdan küçük bir yığını yerden dikkatle alıp bir zarfa koydu. Son olarak şömineyi inceledi, derken bir sevinç çığlığı kopardı. Kenara konulmuş mumu kaparak yaktı, en yakındaki köşeye tuttu.

Son gösterisini tanıtan bir oyuncunun cafcaflı edasıyla, "Buna ne diyorsunuz baylar?" diye bağırdı. Titrek ışık, duvarda kâğı-

dın büyücek bir parçasının soyularak, rengi kaçmış kaba alçıdan büyük bir kısmı açığa çıkardığı yeri aydınlatıyordu. Bu çıplak boşlukta kan kırmızısı harflerle tek bir kelime yazılıydı:

RACHE

Yazıyı incelemek için öne atıldık.

"Bu odanın diğer ziyaretçisi, ki dün gece burada iki adam olduğu aşikâr, bu kelimeyi kendi kanıyla yazmış. Kanın duvardan aşağı süzüldüğü yerdeki şu lekeye bakın."

"Niye buraya yazılmış?" diye sordum.

"Şömine rafındaki mum o sırada yanıyormuş, odanın en aydınlık köşesi burasıydı."

Gregson küçümser bir tavırla, "Ee, madem buldunuz, bu ne demek şimdi?" diye sordu.

Lestrade karga gibi bir sesle, "Ah, bunu ben cevaplayabilirim," dedi. "Bunu yazan kişi, kadın ismi Rachel'ı yazacakmış ama bir şey bitirmesini engellemiş. Bakın size söyleyeyim, vaka aydınlığa kavuştuğunda işin içine Rachel diye bir kadının da karıştığını göreceğiz. Siz gülün Bay Sherlock Holmes, çok parlak, çok zeki olduğunuzu düşünüyorsunuz belki ama bana kalırsa işin sonunda ihtiyar bir tazının en iyisi olduğunu anlayacaksınız."

Lestrade'in savını duyunca kaba bir kahkaha patlatmış olan Sherlock Holmes, doğal neşesine gem vurmaya çalıştı.

"Mutlaka haklısınızdır," dedi; sesi ağır bir alayla doluydu. "Lütfen araştırmalarınızın nasıl gittiğini bana da bildirin. Elimden gelirse yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. O arada, cesedi bulan memurla görüşmek istiyorum."

Lestrade, "Kendisi şu anda görev başında değil," dedi.

"Adını ve adresini verebilir misiniz?"

Lestrade defterine bir göz attı. "John Rance. Audley Court 46 numara, Kensington Park Gate adresinde bulabilirsiniz onu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Holmes adresi not etti.

Kolumu tutarak, "Hadi bakalım doktor," dedi. "Gidip bulalım şu adamı."

Gregson bir adım öne çıktı, "Bay Holmes, gitmeden önce sorayım, araştırmanızda bize yardımı dokunacak bir şey öğrendiniz mi?"

"Ah, elbette."

İki polis memuru önce birbirlerine, sonra Holmes'e baktılar. Ağzından çıkacak aydınlatıcı kelimeleri bekliyorlardı.

"Bir cinayet işlendiğini, katilin erkek olduğunu söyleyebilirim. Boyu bir seksenden fazlaymış, hayatının altın çağında, ayakları boyuna göre küçük, küt burunlu, kaba saba çizmeler giyiyor, Trichinopoly purosu içiyormuş. Buraya kurbanla birlikte, nallarının üçü eski, sol ön bacağındakiyse yeni olan bir atın çektiği dört tekerlekli bir arabayla gelmiş. Muhtemelen kırmızı suratlı bir adam, sağ elinin tırnakları da dikkat çekecek kadar uzun. Yalnızca birkaç iz ama size yardımı dokunabilir."

Bu otoriter nutuk, iki polisin bir süre dillerinin tutulmasına yol açtı ama sonra Gregson kendisini topladı. "Bu adam öldürüldüyse, cinayet nasıl işlenmiş?"

Sherlock Holmes kısaca, "Zehir," diyerek yola koyuldu; kapıda dönerek, "Bir şey daha," diye ekledi. "Rache, intikam kelimesinin Almancasıdır, yani Rachel adlı bir hanımı arayarak zamanınızı ziyan etmeyin. Hoşça kalın beyler."

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Üç

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Lauriston Bahçeleri 3 numaradan ayrıldığımız sırada, Sherlock Holmes'ün Lestrade ile Gregson'ı serseme çevirdiği için duyduğu neşeyi paylaşmakla kalmıyor, yeni arkadaşımın dikkat çekici güçlerini sergilediği sırada beynimde fokurdayan muhteşem olasılıklardan ötürü heyecan da duyuyordum. Kendini beğenmişliğine ve sahne ışıklarına beslediği arsız sevgiye rağmen Sherlock Holmes, sadece nevi şahsına münhasır bir kişilik değil, aynı zamanda heyecan verici bir anlatıyla dramatize edilerek sunulduğu takdirde onu bir kahraman figürü haline getirecek büyüleyici karakter özelliklerine sahip biriydi. Karakter yapısında bazı isabetli değişiklikler yaparak onu dinamik bir dedektif kahraman olarak çizebileceğime inanıyordum. Aslında ilgilendiği bu vaka, okurlar için kusursuz bir tanıtım olurdu. Araştırmanın yarı kurgu hikâyesini yaratmak, hem Holmes'le geçirdiğim zamanı tatlandırır hem de onu ve yöntemlerini gözlemlemek için geçerli bir bahanem olmasını sağlardı.

Bu düşünceyle, sıcak bir tatmin ışıltısı hissettim. Moriarty, Sherlock Holmes'ün faaliyetlerini saf halleriyle öğrenecekti; öte yandan ben, bunları dramatik hikâyelere dönüştürecektim.

Sefil varlığım için dürüst ve makul derecede asil bir amaçtı bu. Şu andan itibaren, dedim kendi kendime, sohbetleri ve olayları ezberlemeli, birkaç nüsha halinde not tutmalıyım. Londra'nın en büyük özel dedektifinin yaşam öyküsü yazarı olmak üzereydim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sherlock Holmes ışıl ışıl gülümsememi ağzı açık polis müfettişlerinin önünde sergilediği gövde gösterisiyle eğlenmiş olmama yordu.

Yeniden bir faytona yerleştiğimiz sırada, "İfadenden anladığım kadarıyla orada Gregson ile Lestrade'e söylediğim her şeye inanmadın Watson," dedi.

"Sanırım gerçeği biraz cilaladın, etkileyici olsun diye de biraz tahmin yürüttün," dedim dürüstçe.

"Hiç öyle yapmadım. Söylediğim her şey doğruydu. Vardığım sonuçlar, gözlemlediklerimin sağlam temeline dayanıyor. Lauriston Bahçeleri'ne vardığımızda ilk dikkatimi çeken, tekerlekleri kaldırıma yakın duran bir faytonun bıraktığı derin izdi. Şimdi, dün akşama kadar bir haftadır yağmur yağmamıştı, o yüzden bu kadar derin izler bırakan tekerlerin gece boyunca orada durmuş olması gerekir. Atın toynaklarının da izi vardı, bunların birinin dış çizgileri diğer üçüne göre çok daha belirgindi, bu da nalın yeni olduğunu gösteriyor. Fayton yağmur başladıktan sonra burada olup sabah olmadığına göre, Gregson öyle söylüyor, demek ki gece boyunca buradaymış, yani hem katili hem de kurbanı eve o fayton getirmiş."

"Eh, epey açık görünüyor ama diğer adamın boyu meselesi nedir?" dedim.

"Ne olacak, bir insanın boyu, adımlarının uzunluğundan belirlenebilir ve bu yolla yapılan tahminler onda dokuz tutar. Adamın adımlarını dışarıdaki toprakta ve içerideki tozlu zemin tahtalarında ölçme imkânı bulmuştum. Bu çıkarımımı pekiştiren şey de duvardaki yazı oldu. Biri bu şekilde yazı yazdığında, içgüdüleri onu kendi göz hizasında yazmaya yöneltir. Eh, o yazı bir seksenin biraz yukarısındaydı."

"Ya yaşı?" diye sordum. Söylediği her şeyi takip etmeye ve Holmes'ün açıkladığı gibi hafıza bankama depolamaya kararlıydım.

"Şöyle, bir adam bir buçuk metreyi asgari çaba harcayarak

sıçrayabiliyorsa, öyle ömrünün sonbaharında olamaz. Bahçe yolundaki su birikintisinin genişliği bu kadardı. El yapımı deri çizmeler, kurbanımız birikintinin etrafından dolaşmış, üstünden atlamış. Hiç de esrarengiz bir tarafı yok bu işin. Sadece gözlem yapıyor ve bunlardan mantıklı sonuçlar çıkarıyordum. Kafanı karıştıran başka bir şey var mı?"

"Evet, evet. Tırnakların uzunluğu ve Trichinpoly puro mesela."

"Duvardaki yazı, bir adamın kana batırılmış işaretparmağıyla yazılmıştı. Büyütecim, harflerin alçıyı hafifçe çizdiğini ortaya çıkardı. Demek ki adamın tırnakları uzunmuş. Yere dökülmüş bir miktar külü topladığımı görmüşsündür. Küller koyu renk ve pul puldu, böyle kül sadece Trichinopoly purosundan çıkar."

"Aman yani!" diye bağırdım. "Nasıl bu kadar eminsin? Kül herhangi bir purodan gelmiş olabilir."

Holmes bilmiş bilmiş sırıttı. "Tanınmış puro ya da tütün markalarının küllerini bir bakışta tanıyabilmemle övünürüm. Yetenekli bir dedektif, Gregson ve Lestrade gibilerinden bu türden detaylarla ayrılır."

"Ya kırmızı surat?"

"Ah, o biraz cüretkârca bir çıkarım. Gerçi haklı olduğuma dair en ufak bir şüphem yok. Bunu şimdilik kendime saklayacağım."

"Bütün bu unsurlar ilginç elbette ama esrarı açıklama konusunda ilerleme kaydetmemizi sağlamıyor. Bu iki adam nasıl oldu da o boş eve geldi? İçlerinden biri katilse, kurbanı eve girmeye nasıl ikna etti? Şiddet kullanıldığına dair bir belirti görmedin."

Holmes başını olumsuz anlamda salladı.

"Ayrıca," diye devam ettim, "onları oraya getiren faytoncuya ne oldu? Bir adam bir başkasını zehir içmeye nasıl ikna edebilir? Kan nereden geldi? Cinayet aleti neydi? Kadına ait alyans ne önem taşıyor? Ve her şeyden önemlisi, ikinci adam duvara niye RACHE yazmış?"

"Bravo Watson. Keskin zekâlısın. Güçlükleri hayran oluna-

BELONGS TO KAATIES TEAM

cak biçimde özetledin. Pek çok şeyin hâlâ karanlıkta olduğu konusunda sana katılıyorum ama temel gerçekler hakkında kararımı verdim."

"Öyle mi?" Bu kibirli övünme karşısında afallamıştım.

"Ah, tabii. Ama bunları sana hemen söylememi isteme. Her şeyi açıklamadan önce bulmacanın belli bazı parçalarının yerine oturduğunu görmek istiyorum. Sihirbaz numarasını bir kez ifşa etti mi kimsenin onu takdir etmediğini bilirsin; çalışma yöntemimi sana fazla açık edersem, son derece sıradan bir kişi olduğum sonucuna varman mümkün."

Bir vakanın bazı ayrıntılarıyla iştahımı kabartıp hayati ayrıntıları açıklamama numarası, işbirliğimiz süresince Sherlock Holmes'ün insanın tepesini attıran bir düzenlilikle yapacağı bir şey olacaktı. Kendisinden sihirbaz olarak bahsetmesi uygun düşüyordu çünkü kibirli kişiliğinde güçlü bir tiyatro oyunculuğu damarının bulunduğu kesindi. Her zaman sahnenin merkezinde olmak, kontrolü elinde bulundurmak, kafa karıştırıp şaşkına çevirmek istiyordu. Sergilediği gösteriye hoşgörüyle yaklaşmayı zamanla öğrendim.

Kışkırtma numarasına iyice ısınarak, "Ama sana bir şey daha söyleyeceğim," dedi. "RACHE kelimesi, sosyalizm ve gizli cemaatleri akla getirerek polisi yanlış istikamete yöneltsin diye oraya koyulmuş, bir yere varmayacak bir ipucu. Bir Alman yazmamış onu. Fark ettiysen, "a" harfi Alman tarzına biraz uygundu ama gerçek bir Alman mutlaka Latin karakteri kullanır. Demek ki, yazının beceriksiz bir taklitçinin soruşturmayı yanlış tarafa yönlendirmek için yazdığı bir üçkâğıt olduğunu söylersek yanılmış olmayız. Lestrade ile Gregson konusunda başarılı oldu tabii."

Joseph Stangerson korkuyordu. Drebber istasyonda görünmeyince ne şaşırmış ne de gereksiz yere endişelenmişti. İşin içinde bir kadın vardı mutlaka. Drebber söz konusuyken daima öyle

olurdu. Adam nereye giderse gitsin güzel bir kadından ne elini çekebiliyordu ne gözünü. Stangerson, Drebber'ın cinsel dürtüleri yüzünden başlarına açtıkları belaların hesabını şaşırmıştı. Son kaldıkları yerden atılmalarının sebebi, Drebber'ın Bayan Charpentier'nin kızına gösterdiği istenmeyen ilgiydi. Kızın erkek kardeşi, kıza bir kez daha bakacak olursa Drebber'ı öldüreceği tehdidinde bulunmuştu.

Stangerson, kimbilir neredeki bir barda sürtüğün birini bulmuş, bir kez daha tensel zevklere dalıp gitmiştir, diye fikir yürütmüştü ama ortağı şafak sökerken hâlâ görünmeyince, korkunun soğuk eli adamı ele geçirmeye başlamıştı. Yirmi sene önce o kavurucu sıcaklıktaki çölde yaptıkları tedbirsiz hareketlerin, ihtiyar Ferrier'i sırtından vurup Lucy'yi Salt Lake City'ye geri sürüklemelerinin bedelini günün birinde ödeyeceklerini korkak yüreğinin derinliklerinde biliyordu hep. Suçluluk duygusunu, Drebber'ın yaptığı gibi içkiyle başından savamıyordu. O günler hakkında birbirleriyle asla konuşmuyorlardı ama o olayların uğursuz hatıralarının, düşüncelerinden hiçbir zaman fazla uzaklaşmadığını ikisi de biliyordu.

Stangerson, birisinin onları takip ettiğinin hep farkındaydı. O intikamcı gücün onları yakalayacağı korkusuyla hiçbir yerde uzun süre kalamıyorlardı. Şimdi de Drebber ortadan kaybolmuştu.

Stangerson, Halliday's Özel Oteli'ndeki odasının dantel perdesini geriye çekip gri sokağa baktı. Girişten on metre kadar ötede duran tek bir fayton dışında sokak boştu. Arkadaşından eser yoktu. Stangerson beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Bu odada oturup Drebber'ın gecikmesine dair masum bir açıklamayla geri dönmesine dua ederek, bunu umut ederek en azından bir gün daha beklemeliydi. Keşke inancını yitirmiş olmasaydı, dua edebilirdi o zaman. Ne var ki bu umutsuz durumunda bile duanın beyhude olacağını biliyordu. Rahatlamak için kollarını bedenine sararak kendisini yatağa atıp boş boş tavana bakmaya başladı.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Aşağıdaki sokakta Jefferson Hope, faytonunun sürücü bölmesinde kamburunu çıkartmış vaziyette oturmuş oteli seyrediyordu. İnce, gaddar bir gülümseme çehresine yapışmıştı. Bunca yılın ardından sevgilisinin ölümünün intikamını almaya çok yakındı artık. Hergelelerin biri ölmüştü. Geriye yalnız Stangerson kalmıştı şimdi. Korkak herifin gündüz saatlerinde otelden ayrılmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Stangerson ortağının dönüp dönmeyeceğini görmek için bekleyecek, sonra karanlığın örtüsü altında kaçmaya çalışacaktı.

Hope sigarasının izmaritini sokağa fırlattı, dizginleri hafifçe şaklatıp faytonu harekete geçirdi. İşini bitirmek için alacakaranlıkta geri dönecekti.

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Dört

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Lauriston Bahçeleri'nden ayrılınca ilk iş olarak en yakın telgraf bürosuna gittik, Holmes uzun bir telgraf çekti. Sonra cesedi bulan polis memuru John Rance ile görüşmek üzere Audley Court'a doğru yolumuza devam ettik.

Faytondan indiğimiz sırada Holmes, "Bu adamcağızdan bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Ortalama bir devriye polisinin zekâ seviyesi öyle korkunç derecede yüksek değildir."

Audley Court cazip bir mahalle değildi. Dar geçit bizi büyük, yassı kaldırım taşlarıyla döşenmiş, döküntü evlerle çevrili bir açıklığa götürdü. Pis çocuklardan oluşan gruplarla gri ve rengi kaçmış çamaşır sıralarının arasından geçip 46 numaraya vardık, kapıda üstüne Rance ismi kazınmış kararmış, küçük bir pirinç levha asılıydı. Rance'in karısı olduğunu varsaydığım ufak tefek, bir deri bir kemik kadından memur beyin hâlâ yatakta olduğunu öğrendik. Sıkış tıkış, pasaklı hole buyur edildik, kadın da Rance'i uyandırmaya gitti.

Rance çok geçmeden göründü. Uykusunda rahatsız edildiği için biraz sinirlenmiş bir hali vardı.

Keskin bir sesle, "Ofiste raporumu yazmıştım," dedi. Sanki böylece konu kapanmış oluyordu.

Holmes cebinden yarım altın çıkarıp düşünceli düşünceli elinde çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hikâyeyi senin ağzından duymamızın daha iyi olacağını düşündük," diyerek parayı havaya fırlattı.

Canı sıkkın memurun gözlerinde bir an için açgözlü bir alev parladı. Adam, "Bildiğim her şeyi seve seve anlatırım," dedi.

"Her şeyi kendi bildiğinizce, aynen olduğu gibi anlatın yeter."

Rance, at kılından kanepeye oturup sanki anlatacaklarında herhangi bir ayrıntıyı atlamamaya kararlıymış gibi kaşlarını çattı.

Hevesle, "En baştan annatayım," dedi.

Sözünü de tuttu çünkü yaklaşık beş dakika süreyle saat on civarında göreve başlamasından itibaren akşam boyunca olanları anlattı da anlattı. Bazı serserileri bir rehincinin önünden kovaladığına ve Beyaz Kalp'te bir kavgayı ayırdığına dair bir şeyler bile saçmaladı.

Holmes bu ilgisiz nutku sabırla dinledi, sonunda Rance hikâyesinin dinlemek üzere orada bulunduğumuz kısmına gelebildi. "Saat ikiden hemen sonra yağmur başlamıştı annadınız mı, ben de etrafa bir bakıp Brixton Yolu'nda her şeyin yolunda olup olmadığını göreyim dedim. Her yerler pek pis ve ıssızdı, yanımdan bir iki fayton geçti ama yol boyunca tek kişiyle bile karşılaşmadım. Islak ve sefil haldeydim beyler, or'larda kendi kendime dolaşırken şöyle dört parmak sıcacık cinin amma da esaslı ol'cağını düşünüyordum ki birdenbire tam da o evin penceresinde bir ışık ilişti gözüme. Bak şindi, Lauriston Bahçeleri'ndeki o evlerin boş olduğunu biliyorum çünküm ev sahibi kanalizayon borularını yaptırmıyo hem de son kiracı tifodan ölmesine rağmen, annadınız mı? O yüzden pencerede ışık görünce küçük dilimi yutayazdım. Ben de bir aksilik olduğundan şüphelendim."

"O sırada sokakta kimse yok muydu?"

"Hayır beyim, köpek bilem yoktu."

"Lütfen devam et."

"Bahçe yolundan geçip kapıyı ittim. Üüf, kalbim ünifor-mamın içinde öyle bi atıyodu ki sorma, gümbür gümbür. İçeri

sessizdi, ben de ışığın yandığı odaya gittim. Şöm'ne rafında bir mum titreşiyodu, kırmızıydı, onun ışığında bir de ne göreyim..."

"Evet, evet, ne gördüğünü biliyorum. Odayı birkaç defa dolandın, cesedin yanına diz çöktün, sonra öbür tarafa geçip mutfak kapısını denedin, sonra..."

John Rance huzursuzca kıpırdandı. "Nereye saklandıydın da bunnarı gördün sen? Bakıyorum da bu meselede üstüne vazife olmayacak kadar çok şey biliyosun!"

Holmes gülümsedi. "Ben dedektifim, Bay Gregson ve Bay Lestrade'e yardım ediyorum. Tazılardan biriyim, tilki değil." Öne eğilerek, "Yaptıklarını dedektiflikle saptadım," dedi. Sözlerini vurgulamak için sesini alçaltmıştı. "Lütfen devam et."

Rance hikâyesine kaldığı yerden devam etti ama yüzündeki şüpheci ifade silinmemişti. "Bahçe kapısına gidip düdüğümü öttürdüm. O sesle oraya üç polis daha geldi."

"Sokak hâlâ boş muydu?"

"Şey, boştu ya, adamdan sayılacak kimse yoktu yani."

"Ne demek istiyorsun?"

Polis memurunun yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Çok sarhoş görmüşlüğüm vardır," dedi adam. "Ama yeminnen bunun kadar sarhoşunu hiç görmediydim. Dışarı çıktığımda bahçe kapısındaydı, parmaklıklara yaslanmış, avazı çıktığı kadar 'Kolomb'un yıldaklı bayrızı çok yaşasın!' gibi bir şeyler söylüyordu. Doğrusu şarkıyı bırak, ayakta duracak hali yoktu."

Sherlock Holmes, "Nasıl bir adamdı?" diye sordu.

John Rance konudan böyle sapılmasına biraz kızmış gibiydi. "Öyle pek bildiğin sarhoşlardan diildi," dedi. "İşimiz başımızdan aşkın olmayaydı, kendini karakolda bulurdu."

Holmes sabırsızca araya girdi. "Yüzü, kıyafetleri, onları fark etmedin mi?"

"Onu doğrultmak zorunda kaldığıma göre fark etmişimdir, di mi ama? Uzun boylu bir herifti, kırmızı suratlıydı, yüzünün alt tarafı sarılıydı."

"Yeter!" diye bağırdı Holmes. "Ne oldu ona?"

Polis memuru incinmiş bir sesle, "Ona dadılık etmeden de yeterince işimiz vardı zaten," dedi. "Eninde sonunda evinin yolunu bulmuştur nası ossa."

"Nasıl giyinmişti?"

"Kahverengi paltosu vardı."

"Elinde kamçı var mıydı?"

"Kamçı... Yok."

Arkadaşım, "Ardında bırakmış olmalı," diye mırıldandı. "Ondan sonra bir fayton gördün mü, duydun mu?"

"Hayır."

Holmes içini çekerek, "Al sana yarım altın," dedi, ayağa kalkıp şapkasını aldı. "Korkarım Rance, teşkilatta hiçbir zaman yükselemeyeceksin. Şu omuzlarının üstündeki kafa biblo diye kullanılsa yeridir. Aklını başına toplasaydın, dün akşam komiser muavini pırpırlarını kazanabilirdin. Masum bir sarhoş diye görmezden geldiğin adam, bu gizemin anahtarını elinde tutuyor. Aradığımız adam o."

"Katil mi diyosun?"

"Ta kendisi. Hadi doktor."

Beraberce faytona doğru yola düştük, haber kaynağımızı kulaklarına inanamaz ama belli ki huzursuzlanmış halde bırakmıştık.

Evimize doğru giderken Holmes acı acı, "Mankafalı budala!" diye bağırdı.

Kafam hâlâ biraz karışıktı. Sarhoş adamın Holmes'ün katil tarifiyle uyuştuğunu biliyordum ama suçu işledikten sonra eve neden dönmüştü? Arkadaşım düşüncelerimi okudu.

"Yüzüğü almak içindi elbette. Adamımız bu yüzden geri döndü. Belli ki yüzüğün onun için önemi büyük. Öyle büyük ki, yüzüğü tekrar ele geçirebilmek için yakalanmayı göze almış. İşte onu bu yüzük sayesinde yakalayacağız."

"Nasıl?"

"Yüzüğü yem olarak kullanarak. Göreceksin." Yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. İnce çehresini aydınlatan gülümsemeyle koluma pat-pat vurarak, "Doktor, bu meseleyi paylaşmak üzere benimle geldiğine pek memnunum," dedi. Karşılaştığım en incelikli vaka bu. Kızıl dosya, ha? Biraz sanatsal konuşmanın ne sakıncası olabilir? Hayatın renksiz yumağı boyunca kızıl bir cinayet ipliği uzanıyor, bizim görevimiz de onu çözüp izole etmek ve her bir santimini gözler önüne sermek."

Jefferson Hope, o öğleden sonranın geç saatlerinde Türk'ün Kafası'nda bir maşrapa siyah bira içip tembel tembel gazeteyi karıştırarak yorgun kemiklerini dinlendirdi. Geceyi bekliyordu, vazifesini tamamlayabileceği koyu karanlığı. Gözleri ufak harflerin üzerinde dolaşırken, "Bulundu" sütunundaki bir ilan nabzını hızlandırdı.

> Bu sabah Brixton Yolu'nda Beyaz Kalp tavernasıyla Holland Grove arasında sade, altın bir alyans bulunmuştur. Bu akşam yediyle sekiz arasında Baker Sokağı 221B'de Doktor Watson'a başvurunuz.

Hope birasından bir yudum aldı. Onun yüzüğüydü bu. Hiç kuşku yoktu. Geri alabilmek için bir önceki gece her şeyi riske attığı yüzük. Saat sekizde hava kararmış olacaktı, Stangerson'un bir şeylere kalkışması muhtemeldi. Halliday Otel'e dönmeden önce Baker Sokağı'na gitmeyi göze alabilir miydi? Gitmezse, yüzüğü yitirebilirdi. Şansını deneyen biri, şu Doktor Watson'ı yüzüğün kendisine ait olduğuna ikna ederse ya? Stangerson kaçmaya kalkışmadan sokakların ıssızlaşmasını beklerdi mutlaka, değil mi? Hope ilana bir kez daha baktı. Bu riski göze almak zorundaydı.

On Beş

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Rance'in evinden çıktıktan sonra şehre yaklaştığımız sırada Holmes faytonu durdurdu.

Eldivenlerini takarak, "Şimdilik beyni bu kadar çalıştırmak yeter Watson," diye sırıttı. "Sakinleştirilmeye ihtiyaç duyuyorum. Norman Neruda bu öğleden sonra konser veriyor, onu tekrar göreceğime dair kendime sözüm vardı. Kemanı tutuşu, yayı kullanışı müthiş. Saat altı civarında pansiyonda görüşürüz." Böyle diyerek bana neşeyle el salladı, kaldırıma atladı, gözden kayboldu.

Biraz kendi başıma zaman geçirme fırsatı bulduğuma sevinmiştim. Bu sayede sabahki olaylarla ilgili notlarımı temize çekip düzenleyebilecektim. Hafif bir öğle yemeğinden sonra işimin başına oturdum. Ne var ki, Brixton'daki o harabe evde bulunan tüyler ürpertici cesedi tarif etmeye sıra geldiğinde, yazarken elimin titrediğini fark ederek şaşırdım. O solgun, çarpılmış yüzün görüntüsü, bilinçaltımdaki nahoş hatıraları tetiklemişti. Ölmüş ve ölmekte olan silah arkadaşlarımın capcanlı görüntüleri ve onlarla ilgili zincirinden boşanmış düşünceler zihnime üşüştü. Birdenbire gözlerimin yaşlarla nemlendiğini fark ettim. Bilinçli irade ne kadar güçlü olursa olsun, benliğin içinde yatan şiddetli güçleri bastıramaz. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, o korkunç deneyimi zihnimden silmeyi başaramayacağımı işte o zaman anladım. Biraz zahmetle ve Tanrı yardımcım olsun, bir

BELONGS TO KAATIG TEAM

duble konyakla notlarımı kabataslak toparladım, Moriarty'ye sunulabilecek bir şey hazırlamıştım. "Romantikleştirilmiş" versiyonum için biraz fazladan çaba sarf etmem gerekeceğini biliyordum, hem dedektifi hem de hikâyeyi daha çekici kılmak için ikisini de biraz yaldızlamam lazımdı.

Holmes belirttiği saatte döndü ama konserin onu bunca saat alıkoyamayacağını biliyordum. Yine çalışmıştı. Her şeyi öğrenmem gerekiyordu ama doğrudan bir soruya cevap alamayacağımdan hemen hemen emindim. Uygun zamanı kollamak zorundaydım. Holmes aceleyle içeri daldı, paltosunu bir sandalyeye astı. Chopin'den bir ezgi mırıldanıyordu.

"Konser muhteşemdi!" diye bağırdı. "Ne sanatçı ama! Darwin'in müzik hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Müzik üretme ve onu takdir etme gücü, insan ırkı arasında konuşma becerisinin elde edilmesinin çok öncesinden itibaren yaygındı. Müzik basit, ilkel doğamıza hitap ediyor. Ruhlarımızda, dünyanın çocuk olduğu o sisli yüzyıllardan kalma muğlak hatıralar var."

"Eh, epey serbest bir fikir," diye belirttim.

"Doğayı yorumlayacaksak insanın fikirleri doğa kadar serbest olmalıdır." Karşıma oturup yüzümü inceledi. "Ah Watson, ne kadar solgun görünüyorsun böyle! Ah, anladım. Bu Brixton Yolu vakası seni üzdü."

Başımı olumsuz anlamda salladıysam da aldatma çabama gülümseyen arkadaşımı kandıramadım.

"Seni bir ceset görmeye sürüklemeden önce bunu akıl etmem gerekirdi. Afganistan anıların uyanmış olmalı. Özür dilerim."

"Özüre gerek yok. Artık pişip sertleşmiş olmam gerekirdi. Yalnızca gafil avlandım, hepsi bu."

Holmes konuyu kapattığını belirtmek için soğukkanlı bir ifadeyle gülümsedi. "Akşam gazetesine bir göz atma fırsatın oldu mu?"

"Hayır."

"Brixton vakası epey etraflıca anlatılmış ama neyse ki şansımıza, suç mahallinde bir alyans bulunduğundan bahsedilmemiş. Lestrade ile Gregson denen ahmaklar yüzüğün ne kadar önemli olduğunu anlamamışlardır tabii."

"Yüzükten bahsedilmemesi niye şansımıza?"

"Şu ilana bak. Bu sabah her gazeteye verdim bunu."

Gazeteyi bana doğru attı, gösterdiği yere baktım. Bulundu sütunundaki ilk ilandı.

"Bu sabah Brixton Yolu'nda," diye okudum yüksek sesle, "Beyaz Kalp tavernasıyla Holland Grove arasında sade, altın bir alyans bulunmuştur. Bu akşam yediyle sekiz arasında Baker Sokağı 221B'de Doktor Watson'a başvurunuz."

"Senin adını kullandım, kusura bakma," dedi Holmes rahat bir edayla. "Kendi adımı kullansaydım Lestrade ile Gregson paldır küldür buraya damlayıp planlarıma burunlarını sokmak isterlerdi."

"Önemli değil," diye cevap verdim. "İyi de ya gerçekten biri başvuracak olursa? Yüzük falan yok bende."

"Ah, var, var," diyen Holmes sırıtarak parlak, altın bir yüzük tutuşturdu elime. "İş görür. Neredeyse tıpkısının aynısı."

"Peki, bu ilana kim cevap verecek sence?"

Holmes, sitemkâr bir tavırla bir parmağını kaldırdı. "Gereksiz sorular sorma alışkanlığından kurtulmalısın. Kim olacak, katil elbette, küt burunlu pabuç giyen kırmızı suratlı adamımız. O yüzüğün onun için anlamı çok büyük. Dün akşam onu almak için geri dönerek yakalanma riskine girdi. Fikrime göre, yüzüğü Drebber'ın cesedinin üstüne eğildiği sırada düşürdü ve bunu o anda fark etmedi. Evden ayrıldıktan sonra kaybının farkına vardı, yüzüğü bulmak için çaresizce bir çabayla kendi ayak izlerine basa basa geri döndü. Boş eve varınca, budalalık edip yanık bıraktığı mum yüzünden polisin çoktan oraya gelmiş olduğunu gördü. Şüphe çekmemek için sarhoş numarası yapmaya mecbur kaldı. Şansına, parlak zekâlı Memur Race ile karşılaştı." Holmes kıkırdadı.

"Ve sen de, birinin yüzüğün bulunduğuna dair ilan verdiği umuduyla akşam gazetesine bakacağını düşünüyorsun."

"Gerçekten de öyle düşünüyorum. Adam o kadar sevinecek ki, bir tuzaktan şüphelenmeyecek bile."

Biraz telaşlanarak, "Bir tuzak," diye tekrarladım.

"Tuzak ya. Onu köşeye sıkıştıracak, gerçeği bir çırpıda ağzından alacağız." Bir çekmece açarak bir tabanca çıkardı. "Silahın var mı?"

"Eski hizmet tabancamla birkaç da kurşunum var."

"Silahı temizleyip doldursan iyi edersin. Karşımızda çaresiz bir adam olacak, onu gafil avlayacağım gerçi ama her ihtimale hazırlıklı olmak en iyisi."

Yatak odama gidip Holmes'ün öğüdünü tuttum. Gerçi silahı kullanmak zorunda kalma fikri karşısında korkuya kapılıyordum. O günleri geride bıraktığımı sanmıştım. Öte yandan, bir özel dedektifin can yoldaşı olacaksam, diye fikir yürüttüm, hiç kuşkusuz tehlikeli anlar yaşanacaktır. Hazırlıklı olmam gerekiyordu. Aklımda bu düşünceyle, işimi şevkle tamamladım.

Tabancamla döndüğümde, Holmes'ü kemanını gıcırdatır halde buldum. Bir süre beni görmezden geldi, sonra enstrümanını bir tarafa bıraktı.

"Kemanım yeni tellerle çok daha iyi olacak," diye belirtti. "Tabancayı cebine koy. Adam geldiğinde onunla normal bir tavırla konuş. Gözünü dikip bakarak ya da tuhaf davranarak onu ürkütme. Gerisini bana bırak."

Saatime bir göz atarak, "Saat yedi," dedim.

"Evet. Muhtemelen birkaç dakika içinde burada olur. Yüzük üstünde hak iddia edecek ilk kişi olmayı isteyecektir. Kapıyı biraz arala. Tamam, oldu. Şimdi anahtarı iç tarafa tak. Teşekkür ederim."

Holmes alçak sesle, kesik kesik konuşuyordu, yüzü de hafifçe kızarmıştı. Heyecan ve yüz yüze gelmek üzere olduğumuz müstakbel tehlike; ortama ağırlıklarını koydukça, soğukkanlı sükû-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

net havası buhar olup uçuyordu. Gergin gergin şömine rafından bir kitap kaptı. "Bu acayip kitabı dün bir tezgâhtan aldım. *De Jure inter Gentes.* 1642 yılında Belçika'daki Liege'de Latince olarak basılmış. Kahverengi sırtlı bu küçük kitap çıktığı sırada, Charles'ın başı hâlâ sağlamca omuzlarının üstünde duruyormuş."

Kibarca başımı salladım. Sıradan entelektüel konuşmalarla kafasını dağıtmaya çalıştığını biliyordum ama ses tonu, bunda fena halde başarısız olduğunu gösteriyordu.

"Baş taraftaki boş sayfada iyice solmuş mürekkeple *ex libris Gulielmi Whyte* yazıyor. İşte."

Göreyim diye kitabı bana tuttu. Eli titriyordu.

Kitabı şömine rafına geri koyarak, "William Whyte kimdi acaba?" diye devam etti. "Herhalde işgüzar bir on yedinci yüzyıl avukatıdır. Elyazısında hukuki bir kıvrım var."

Alt katta kapı zilinin aniden çalınmasıyla sözü yarım kaldı.

Holmes, "Bayan Hudson'a, gelen herkesi yukarı göndermesini söyledim," diyerek kapıya gitti.

Aşağıda berrak bir ses, "Doktor Watson burada mı yaşıyor?" diye soruyordu.

Bayan Hudson'ın yabancıya yukarı çıkması talimatı verdiğini işittik, sonra adamın merdivendeki ağır adımları geldi kulağımıza. Hemen ardından kapımız tıklatıldı.

"Giriniz," diye seslendim.

Misafirimiz bunun üzerine içeri girdi. Bir şaşkınlık feryadı koparmamak için kendimi zor tuttum çünkü karşımızda Sherlock Holmes'ün o sabah Lauriston Bahçeleri'nde ayrıntılarıyla tarif ettiği adam duruyordu. Bir fayton sürücüsünün partal paltosuna bürünmüş olan misafirimiz, 1,80'den uzun boylu, kırmızı suratlıydı; çok eskimiş, küt burunlu ve çamurlu çizmeler giyiyordu.

Holmes benden yana zafer dolu bir bakış attı.

Yabancı bir bana, bir Holmes'e bakıyordu.

"Watson hanginizsiniz? Yüzüğü bulan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öne çıktım. "Ben Doktor Watson."

Adam bana doğru bir adım atarak sıcak bir tavırla elimi sıktı. "Size ne kadar teşekkür etsem az, beyim. O yüzüğün benim için anlamı dünyalar kadar."

Bu coşku karşısında biraz şaşalamıştım, birkaç saniye söyleyecek hiçbir şey bulamadım ama Holmes araya girdi.

"İsmim Holmes, buradaki arkadaşımla beraber hareket ediyorum. İsminiz nedir?"

"Hawkins. Edward Hawkins."

"Gerçekten mi?" dedi Holmes. "Eh, Bay Hawkins, takdir edersiniz ki bu kapıdan girip yüzüğün kendisinin olduğunu iddia eden herhangi bir Tom, Dick ya da Hawkins'e veremeyiz yüzüğü. Sizin olduğuna dair bir kanıt gerek."

Hawkins'in gözleri kısıldı. "Kanıt mı? Kanıtı nereden bulacağım?"

Holmes gülümsedi. "Hadi hadi. Sizden şüphemiz yok Bay... Hawkins ama belki yüzüğü nasıl kaybettiğinizi anlatabilir, onun gerçekte kime ait olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Gerçekte kime ait olduğunu mu?"

"Eh, ne de olsa yüzük bir kadın alyansı, değil mi? Karınızın mı?"

Hawkins ne diyeceğini bilemez halde başını salladı. Yüzüğü geri alırken böyle bir sorguyla karşılaşmayı beklemediği belliydi.

"Watson, rica etsem misafirimize şeri ikram eder misin? Siz de beyefendi, buyurun ateşin yanına oturun da hikâyenizi anlatın."

Söyleneni yaptım, Hawkins de titrek bir gönülsüzlükle Holmes'ün gösterdiği yere oturdu. Holmes şeriyi ona uzattı, adam içkiyi bir yudumda gövdeye indirdi.

"Evet beyefendi, yüzüğü nasıl kaybettiniz?"

"Tam bilmiyorum. Dün gece Beyaz Kalp'te içiyordum. Açıkçası sanırım biraz fazla kaçırdım. Eve döndüğüm sırada yüzük cebimden düştü herhalde."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Holmes çaktırmadan misafirimizin koltuğunun arkasına geçerken, ben de, "İyi de karınızın alyansını niye yanınızda taşıyordunuz?" diye sordum.

Hawkins bir an için dalgın dalgın baktı, sonra derin bir iç çekişle açıklamaya girişti:

"Yüzük bir yadigârdır beyler. Eşim uzun yıllar önce öldü, yüzük onu hatırlamak için elimde kalan tek şey."

Holmes alayla, "Çok güzel, çok güzel!" diye bağırdı. "Gerçeğe yakın ama korkarım yeteri kadar yakın değil."

Hawkins koltuğundan kalkmaya davrandı ama Holmes arkasından yanaşıp silahın namlusunu adamın başının yanına dayadı.

"Oturun beyefendi," dedi. "Şimdi bu peri masallarını bir tarafa bırakalım, olmaz mı? Watson, izin verirsen sana Bay Jefferson Hope'u takdim edeyim. Kendisi Enoch Drebber'ın katilidir."

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

"Sen de kimsin be?" Hope'un yüzü öfke doluydu ama adam yerinden kalkmadı; elleri koltuğunun kenarlarına öyle sıkı yapışmıştı ki eklemleri bembeyazdı.

"İsmim Sherlock Holmes. Size bir şey ifade etmez."

"Polis misin?"

"Hayır. Gayriresmi danışman dedektifim. Bu vakada polisle birlikte çalışıyorum ama her şeyden öte adaletle ilgiliyim."

"Adaletmiş. Peh! Bu dünyada adalet madalet yok. Olsaydı, Drebber'la Stangerson'ın peşine düşmem gerekmezdi."

"O zaman Enoch Drebber'ı öldürdüğünü kabul ediyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Kader, benim yerime onun ölmesinin icabına baktı. Bu da bir çeşit adaletti sanırım."

Holmes, Hope'un yüzüne bakmak için koltuğun çevresinden dolanarak, "Lütfen dün akşam olanları bize anlatın," dedi. Silah hâlâ Hope'a çevriliydi.

Misafirimizin yüzü tuhaf bir gülümsemeyle aydınlandı. Bu gülümsemede neşeden eser yoktu, sadece sinirlerimi bozan karanlık, alaycı bir acılık söz konusuydu.

"Zevkle anlatırım," dedi Hope. "O kadar çok acıyı içime atıp bastırdım ki beyler, şimdi birazını boşaltmak bana iyi gelecek. Bunu yapmakla kaybedeceğim hiçbir şey yok. Drebber ile ortağı Stangerson'ı senelerdir dünyanın dört bucağında takip ediyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Onlar zengindi, bense fakir, o yüzden onları takip etmem kolay iş değildi. Her zaman benden bir adım önde olmayı başardılar, ta ki Londra'ya geldikleri güne dek."

"Onları niye takip ediyordun?" diye sordu Holmes.

"İntikam peşindeydim elbette. Bu adamlardan niye nefret ettiğim sizin için pek fark etmeyecektir; iki güzel insanın, bir baba kızın ölümünün suçlusu olduklarını söylemem yeterli. Sevdiğim kadındı, o da beni seviyordu. Evlenecektik ama onu benden aldılar, rezil bir evliliğe, Drebber ile evlenmeye zorladılar. Mormonlar!"

Bu tek kelimeyi, acılarını ve matemini açıklamaya yalnız başına yeterliymiş gibi tükürürcesine söylemişti. Bir duraklamanın ardından devam etti. "Zavallı Lucy'min kalbi kırıldı, o da çok geçmeden öldü. Alyansı ölü parmağından aldım ve Drebber'ın ölmek üzere olan gözlerinin son göreceği şeyin bu yüzük, son düşüncelerinin cezasını çektiği suç olmasını sağlayacağıma yemin ettim. Kanundan yana bir umudum yoktu, o nedenle hâkim, jüri, cellat, hepsi birden ben olacaktım. Ruhunuzda bir damlacık olsun insanlık varsa beyler, yerimde olsaydınız siz de benim yaptığımı yapardınız."

Yüzü anlaşılmaz bir maske halindeki Holmes sessiz kaldı. Arkadaşımın, bu perişan adamın sözlerinden ötürü ona bir yakınlık duyup duymadığını merak ettim. Ben duyuyordum. Yüreğim ezilmişti.

"Londra'ya geldiğimde param hemen hemen bitmişti, yaşamak için çalışmak zorundaydım. Fayton kullanmak, ata binmek benim için yürümek kadar doğaldır, ben de bir fayton sahibinin bürosuna başvurdum, iş buldum. Faytonun sahibine her hafta belli bir miktar verecektim, geri kalanı benimdi. Nadiren fazla bir şeyler kazanıyordum ama bir şekilde iki yakamı bir araya getirmeyi başardım. En zoru, yol bulmayı öğrenmekti çünkü bana sorarsanız gelmiş geçmiş bütün labirentler arasında en kafa karıştırıcı olanı bu şehir. Ama bir harita yardımıyla işimi yaptım, sanırım epey de iyi yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peşinde olduğum iki beyefendinin izini nasıl bulduğumu ya da nasıl uygun zamanı kolladığımı anlatarak canınızı sıkmayacağım çünkü dün akşamı dinlemek istediğinizi biliyorum." Tuhaf, karanlık gülümseme yine belirdi. "Kokumu almışlardı, hemen enselerinde olduğumu biliyorlardı, o yüzden Londra'dan ayrılmak üzereydiler ama trenlerini kaçırdılar. Stangerson, Euston yakınlarındaki Halliday's Özel Oteli'ne yerleşti, o arada Drebber eğlencedeydi. Onu müşteri olarak faytonuma almayı başardım. Sarhoştu. Alkole aşırı düşkündü, bir de kadınlara. Sonunda yıkılmasına da bunlar sebep oldu. Lauriston Bahçeleri'ndeki boş eve götürdüm onu. Müşterilerimden birinin faytonda düşürmesi sayesinde ele geçirmiştim evin anahtarını."

"Onu nasıl zehirledin?" diye sordum.

Hope başını salladı. "Onu soğukkanlılıkla öldürdüğümü zannetmeyin. Öylesi hakikaten pek zavallıca bir adalet olurdu. Hayır, bu meselede onun da bir şansı olması gerektiğine uzun süre önce karar vermiştim. Kısıtlı bir şanstı ama olsun. Gezgin yaşamım sırasında Amerika'da girip çıktığım bir sürü iş oldu, bir keresinde de York Koleji'nde hademelik yaptım. Bir gün profesör zehirlerle ilgili ders veriyordu, öğrencilerine 'alkaloit' dediği bir şey gösterdi. Zehiri, Güney Amerika'nın ok zehirlerinden birinden çıkarmıştı. Söylediğine göre bu madde o kadar kuvvetliydi ki bir zerresi bile ölüm demekti. Bu karışımın saklandığı şişeyi tespit ettim, herkes gittikten sonra da şişeden birazcık çaldım. Eczacılıkta epey becerikliyimdir; alkaloit denen bu şeyi minik, çözünebilir haplar haline getirdim, ölümcül hapları da küçük bir kutuya koydum. Aynı kutudan bir tane daha vardı, onda da zehirsiz hazırlanmış benzer haplar duruyordu. Aradığım fırsatı yakaladığımda, beyefendilerimin her birinin kutulardan birinden bir hap almasına karar vermiştim, ben de diğer kutudan bir tane alacaktım. Zehirli hapların hangi kutuda olduğunu bilmediğimden, kaderimiz tanrıların eline kalacaktı. O günden

itibaren hap kutularımı daima yanımda taşıdım, dün akşam da sonunda onları kullanabileceğim zaman geldi çattı.

"Siz iki beyefendiden biri, herhangi bir şeyi uzun süre hasretini çekerek, ona duyduğu ihtiyaçla içi yanarak beklediyse, Enoch Drebber'ı o boş eve götürdüğümde neler hissettiğime dair biraz fikri olacaktır. Yirmi yıl beklemiştim ve sonunda..." Hope koltuğunda öne eğildi, zamanda geriye giderek o kader akşamına kaydığı sırada gözleri ışıldadı. "Işık versin diye bir mum yaktım ama ellerim titriyor, şakaklarım heyecandan zonkluyordu. O korkunç loşlukta tatlı Lucy'mle babasının varlığını hissettim. Orada, benimleydiler; son gelmişken yanımdaydılar. Mumu yüzüme tuttum. 'Bak bakalım Enoch Drebber,' dedim. 'Kimim ben?'

"Kanlı, sarhoş gözleriyle bir an bana baktı, sonra o gözlerde korkunun belirdiğini, bütün yüzünü çarpıttığını gördüm. Tanımıştı beni. Geçmişinden gelen korkunç iblistim. Yüzünün her yeri ayrı oynayarak geriye doğru sendeledi, alnında ter damlalarının belirdiğini gördüm. Elimde olmadan güldüm, uzun uzun, yüksek sesle güldüm. Deli bir adamla kapana kısıldığını düşünmüş olmalı.

"Sefil, çocuksu bir sesle, 'Benden ne istiyorsun?' diye sordu.

"'Seni köpek!' diye bağırdım. 'Salt Lake City'den St. Petersburg'a kadar izinizi sürdüm ama her seferinde elimden kaçtınız. Nihayet oradan oraya dolaşmalarının sonu geldi çünkü ya sen ya da ben yarın güneşin doğduğunu göremeyeceğiz.' Ben konuşurken Drebber iyice geriye çekilmişti, yüzündeki ifadeden bir çeşit delilik nöbeti geçirdiğimi düşündüğünü anlıyordum. Sanırım geçiriyordum da. Şakaklarımdaki zonklamalar balyoz gibi gümbürdüyordu, burnumdan kan boşanıp da beni rahatlatmasaydı bir tür felç geçirecektim sanırım.

"'Sevgili Lucy'min intikamını almaya geldim. Lucy Ferrier, öldürdüğün kadın!' diye bağırıp kapıyı kilitleyerek anahtarı

yüzüne salladım. 'Ceza gecikti ama sonunda yakana yapıştı.' Konuştuğum sırada korkağın dudağının titrediğini gördüm. Canını bağışlamam için yalvarırdı ama bunun işe yaramayacağını gayet iyi biliyordu.

"'Beni öldürecek misin?' diye sızlandı.

"'Cinayet falan olmayacak,' diye cevap verdim. 'Hastalıklı bir köpeği öldürmeye cinayet denir mi? Katledilmiş babasının yanından koparıp alarak rezil, utanmaz haremine sürüklediğin zavallı sevgilime merhamet gösterdin mi?'

"'Babayı ben öldürmedim. Stangerson yaptı. İntikam alman gereken kişi o!' diye bağırdı.

"'Ama Lucy'nin masum kalbini sen kırdın!' diye kükreyerek hap kutularını burnunun dibine kadar uzattım. 'Kararı ulu Tanrı versin. Seç ve yut. Birinde ölüm var, diğerinde yaşam. Seçmediğini ben alacağım. Bakalım dünyada adalet var mıymış, yoksa iplerimiz gerçekten de merhametsiz talihin elinde miymiş?'

"'Delice feryatlar koparıp merhamet dilenerek büzüldü ama bıçağımı çekip gırtlağına dayadım, bana itaat edene kadar orada tuttum. Titreyen parmaklarla haplardan birini alıp yuttu, ben de diğerini içtim; ondan sonra loş ışıkta karşı karşıya durup hangimizin yaşayıp hangimizin öleceğini görmek üzere bekledik. İlk uyarıcı sancılar zehrin sistemine girdiğini haber verdiğinde yüzünde beliren ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım. O ifadeyi görünce gülümsedim. Hayır beyler, sırıttım. Ağzım kulaklarıma varana kadar sırıttım. Yüreğim şarkı söylüyordu. Lucy'nin alyansını gözlerinin önüne tuttum. Yalnız alkaloit çok hızlı harekete geçiyor. Yüzü bir acı spazmıyla çarpıldı, ellerini önüne uzattı, sendeledi, vücudu korkuyla ürperiyordu, sonra boğuk bir çığlıkla yere yığıldı. Onu ayağımla döndürdüm, elimi kalbine koydum. Hiç hareket yoktu. Ölmüştü!

"Burnumdan şakır şakır kanlar akıyordu ama fark bile etmemiştim. O kanla duvara yazı yazmak nereden aklıma geldi bilmiyorum. Belki polisi yanlış izin peşine düşürmeye yönelik hınzırca

bir fikirdi çünkü yüreğim kuş gibi hafiflemişti, neşeliydim. Ayrıca Stangerson'ı halletmek için yeteri kadar zaman kazanmam gerekiyordu. New York'ta bir otel odasında ölü bulunan Alman'ı hatırladım, duvara RACHE yazılmıştı. Polis cinayetin gizli bir teşkilatın işi olduğunu düşünmüş, katil yakalanamamıştı. New York polislerinin kafasını karıştıran şeyin Londra polislerinin de kafasını karıştıracağını düşündüm, böylece parmağımı kendi kanıma batırıp o kelimeyi yazdım. Sonra da oradan ayrıldım. Gece havası hâlâ berbattı ama rüzgârla yağmura aldırış etmiyordum, halimden memnundum. Faytonla bir süre yol alıp elimi cebime atana ve Lucy'nin yüzüğünün orada olmadığını fark edene kadar tabii.

"Yıldırım çarpmışa dönmüştüm. Yüzüğün bana ondan kalan tek hatıra olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Alyansı Drebber'ın cesedinin üstüne eğildiğim sırada düşürdüğümü düşünerek geri döndüm, faytonumu bir ara sokakta bırakıp çüretkârca eve doğru yürüdüm çünkü o yüzüğü kaybetmektense her şeye meydan okumaya hazırdım. Kadere bakın ki oraya varmamla dışarı çıkan polis memurunun kollarına düşmem bir oldu, şüphelerinden kurtulmayı anca rezil bir biçimde sarhoşmuşum numarası yaparak başarabildim."

"Sonra bu akşamın gazetesindeki ilanı gördün," dedi Holmes.

Hope başıyla onayladı. "Dediğim gibi, yüzüğü geri almak için her şeye meydan okumaya hazırdım ama kabul etmeliyim ki bunun bir tuzak olduğundan hiç şüphelenmedim. Her şey gayet masum görünüyordu."

"Olmasını istediğim gibi."

Hope birdenbire aklına nahoş bir fikir gelmiş gibi suratını astı. "Umarım beni hemen şimdi tutuklamayı düşünmüyorsunuzdur beyler. Görevimin kalan yarısını tamamlamam gerekiyor."

"Halliday's Oteli'nde mi?"

BELONGS TO KAATIG TEAM

Hope başıyla onayladı. "Cinayet değil bu, siz de görüyorsunuz. Yalnızca adalet. Ama kendim yapmam gerekiyor."

Holmes yumuşak bir sesle, "Korkarım buna izin veremem," dedi. "Her ne kadar anlayışla karşılasam da..."

Holmes cümlesinin ancak bu kadarını söyleyebilmişti ki Hope yüzü hüsran dolu bir öfkeyle alev alev yanarak koltuğundan fırladığı gibi şöminedeki uzun, madeni ateş şişini kaptı; silahını elinden düşürme amacıyla hırlayarak Holmes'ün bileğine indirdi. Holmes acıyla bağırdı ama tabancayı tutan elini gevşetmedi.

Tabancamı Hope'a doğrultarak, "Şişi at, yoksa ateş ederim!" diye bağırdım. Talebimi duymazdan gelerek Holmes'e tekrar vurdu, arkadaşım bu defa darbeden kaçınma çabasıyla yana çekilmeyi başardı ama şiş yine de ona isabet edip kolunun yukarı savrulmasına sebep oldu. Holmes'ün silahı patladı, ses oturma odamızda gürültüyle yankılandı. Hope bir an için donup kaldı, gözleri şokla camlaşmıştı, sonra ağır ağır yere yığıldı. Yanına koştum ama öldüğünü anlamak için tıbbi becerilerime başvurmama gerek kalmadı.

Holmes yanıma diz çöküp Hope'un kıpırtısız yüzüne bakarken nefesi kesilmiş bir halde, "Ateş etmek istememiştim," dedi. "Elime vurması tetiği çekmeme yol açtı."

"Onu kurşun öldürmedi," dedim. "Bak, omzunu sıyırıp geçmiş. Bana kalırsa kalp krizinden öldü. Cilt rengine bakınca, bunun olmasının zaten an meselesi olduğunu görüyorum. Burun kanaması bir uyarıymış."

"Kurşun onu öldürmedi belki ama neresinden bakarsan bak, ben öldürdüm," dedi Holmes kasvetle.

Tam cevap verecektim ki kapımız telaşla vuruldu, ev sahibemiz Bayan Hudson'ın yüksek sesini duydum.

"Bay Holmes? Doktor Watson? Neler oluyor? İyi misiniz?"

Holmes yüzünü buruşturdu. "Onu başımızdan sav Watson. Silahın kazara patladığını söyle."

Başımı sallayıp kapıya gittim ancak görülebileceğim kadar aralayıp Bayan Hudson'ın odanın içini ve cesedi görmesini engelledim. Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileyerek silah sesini Holmes'ün talimatına uygun bir şekilde açıkladım. Sanırım Bayan Hudson hikâyemi istemeye istemeye kabul etti ama sonunda iyi geceler dileyip gitti.

Yanına döndüğümde Holmes, Hope'un yeleğinin cebinden iki küçük kutu çıkarıyordu. Kapakları kaydırarak içlerindekini açığa çıkardı: Her kutuda iki küçük, beyaz hap vardı.

Holmes kutuları kapayıp kendi yelek cebine koyarken yumuşak bir sesle, "Biri masum, öbürü felaket getiriyor," dedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Eh, Lestrade ile Gregson'a katillerinin, daha doğrusu katillerinin cesedinin elimizde olduğunu bildirmemiz gerekiyor. Ama bunu hemen yapmak istemiyorum."

"Niye bekliyoruz?" diye sordum.

Askılığa gidip paltosunu alırken, "Önce yapmam gereken önemli bir iş var da ondan," dedi.

"İş mi?" diye sordum. Şaşkına dönmüştüm.

"Evet. Halliday's Oteli'nde."

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Yedi

Stangerson'ın Halliday's Oteli'ndeki odasında tek bir gaz lambası yanıyordu. Adam, alkolün getirdiği uykunun kollarında, yatakta yüzüstü yatıyordu. Yatağının başucundaki komodinin üstünde üçte ikisinden fazlası boş bir burbon şişesi duruyordu. Stangerson, Drebber'ın geri gelmeyeceğini nihayet kabul ettiği öğleden sonranın ortalarında başlamıştı içmeye. Drebber'ın başına bir şey gelmişti mutlaka. Korkunç bir şey. Stangerson, talimat verip işleri organize edecek zorba arkadaşı olmadan dümensiz bir vapur gibiydi. Drebber'ın başına gelen uğursuz bela kendisinin de üstüne çöreklenir diye otel odasının anne rahmini andıran güvenliğinden dışarı çıkmaya korkuyordu. O da alkolün kırılgan güvenliğine sığınmıştı.

Açılan kapıdan içeri giren serin esintinin gaz lambasının ışığında yarattığı kıpırdanmaya tepki olarak yatakta döndü ama içeri gireni duymadı, yatağa yaklaşan karanlık şekli de fark etmedi. Odada artık yalnız olmadığını ancak gaz lambası sonuna kadar açılınca anlayabildi. Pejmürde oda birdenbire pırıl pırıl aydınlanmıştı.

Burbonun uyuşukluğunu dağıtmak için kafasını sallayan Stangerson doğrulup oturdu ve karşısında uzun boylu, zayıf, yüzü gölgelerle perdelenmiş bir adam buldu.

"Hope?" dedi karga gibi bir sesle ama bu yabancının Jefferson Hope olmadığını daha kelime ağzından çıktığı anda anla-

mıştı. Adam fazla uzun, fazla ince, ayrıca Stangerson'ın görebildiği kadarıyla daha gençti.

Yabancı bu izlenimi onayladı. "Hayır, Jefferson Hope değilim, sadece temsilcisiyim."

"Kimsin sen?"

Yabancı yatağa oturdu, yüzü lamba fitilinin yaydığı ışık halkasının içindeydi artık. Stangerson sıska, kadavrayı andıran bir yüzle ince, atmacaya benzeyen bir burnun iki yanından bakan parlak, delici gözler gördü. İnce dudaklar rasgele, neşesiz bir gülümsemeyle büküldü.

"Ben Sherlock Holmes."

"Seni tanıyor..."

"Hayır. Ama ben seni tanıyorum Joseph Stangerson. Daha doğrusu, ve doğruyu söylemek çok büyük bir tutkumdur, seninle ilgili her şeyi ve Lucy Ferrier ile babasının ölümünde oynadığın rolü biliyorum."

Stangerson'ın yüzünde kalmış olan son renk de çekildi, adamın ağzı gırtlaktan gelen bir nefes almaya çabalama sesiyle açıldı. Holmes, onun suçlamayı inkâr edemeyecek kadar korktuğunu görüyordu.

Stangerson uzun bir sessizliğin ardından nihayet, "Ben... Param var..." dedi. Sesi korkudan titriyordu.

"Paranla ilgilenmiyorum Stangerson. Beni buraya getiren şey adalet. Onca yıl önce kendisine karşı suç işlediğiniz Bay Jefferson Hope size hak ettiğiniz türden bir adalet verme işini ayarlamaya fırsat bulamadan bu akşam öldü. Ben de onun arzularını yerine getirmeyi üstlendim."

Stangerson'ın gözleri dehşetle irileşti, eli bir başka inlemeyi bastırmak üzere ağzına uçtu. "Beni öldüreceğini söylüyorsun. Katledeceğini!"

Holmes başını salladı. "Seni öldürme niyetinde değilim. Bırakalım kararı kader versin." Yelek cebinden bir hap kutusu çıkardı. "Bir şansın olacak. Tıpkı ortağının olduğu gibi."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Drebber mı? Nerede o?"

"Polis morgunda bir tepside."

"Hayır!" Stangerson harekete geçmeye davrandı ama Holmes sert eliyle onu yeniden yatak başlığına doğru bastırdı. "Burada kalıp oyunu oynamak zorundasın. Kaçış yok." Kapağı açılmış hap kutusunu Stangerson'ın yüzüne tuttu. Bu haplardan biri zehir, öbürüyse zararsız. Seçim sana kalmış."

"Yapamam... Doğru değil bu..."

"Doğru değil mi?" Holmes'ün sesi giyotin gibiydi, çehresi öfkeyle kararmıştı. "Savunmasız ihtiyar bir adamı sırtından vuran senin gibi biri, doğrudan yanlıştan ne anlar! Soğukkanlı bir katilin doğruya yönelik ne gibi bir talebi olabilir? Bu haplardan birini al çünkü reddedersen yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm."

Strangerson, gözleri vahşi, hakkaniyetli bir delilikle alev alev yanan bu yabancının öfkesiyle büyülenmişti.

"Birini al!" diye bir emir daha geldi.

Stangerson'ın titreyen parmakları, ölümcül olanı alma korkusuyla seçim yapmaya cesaret edemeyerek kutunun üstünde bekledi.

"Birini al!"

Adam ihtiyatla kutudaki haplardan birini aldı.

"Yut şimdi."

Stangerson gözlerini sımsıkı yumarak hapı dilinin üstüne koydu, yuttu.

Holmes sakin bir şekilde, "Birkaç dakikaya anlarız," dedi. Öfkesi dağılmış gitmişti.

Böylece sessizlik içinde beklediler. Stangerson yeniden yatağa uzandı, yüzü ter içinde, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bir dakikadan biraz fazla bir süre geçmişti ki midesinde ilk bıçak gibi sancıyı hissetti. Bir çığlık koparark yataktan yere yuvarlandı, fetüs gibi kıvrıldı.

"Hayır, Tanrım, hayır!" diye inledi. "Yalvarırım merhamet göster, bana yardım et!"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Sana hiç merhametim yok. Hepsini Lucy ile babasına harcadım."

Stangerson otuz saniye kadar daha acıyla kıvrandı, elleriyle midesini kavramıştı, mırıldanmaları artık hafif ve anlaşılmazdı, sonra bütün hareketler durdu.

Sherlock Holmes eğilerek adamın nabzına baktı. Görevi tamamlanmıştı. Joseph Stangerson ölmüştü.

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Sekiz

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Holmes gittikten sonra Jefferson Hope'un cesedini bir çarşafla örtüp ateşin başında arkadaşımın dönüşünü beklemeye koyuldum. Halliday's Oteli'nde ne yapmaya niyetlendiği hakkında hakikaten hiçbir fikrim yoktu ama Stangerson'ı polise teslim etmek üzere sürükleyerek bizim eve getirmesini bekliyordum. Bildiğimiz kadarıyla adam bu ülkede bir suç işlememişti ama Lucy Ferrier'nin babasını öldürme suçuyla mahkemeye çıkarılmak üzere Amerika'ya geri götürülmesi ihtimali olduğuna inanıyordum. Şöminede çıtırdayan ateşle içeri girmeye çalışırmış gibi pencereleri zangırdatan rüzgâr eşliğinde beklerken, akşamın dramatik olaylarının ayrıntılarını kâğıda döktüm.

Ani ayrılışından yaklaşık iki saat sonra merdivende Holmes'ün ayak sesini duydum. Kapı açıldı, arkadaşım paldır küldür odaya daldı, şapkasını da, paltosunu da çıkarmadan karşımdaki boş koltuğa çöktü. Yüzü kül gibiydi, göz akları da ağlamış gibi damar damardı.

"Adam öldü," dedi.

"Stangerson mı?"

"Stangerson."

"İyi ama nasıl..."

Holmes, Jefferson Hope'un hap kutusunu avucuna koydu. "Kararı Yüce Mahkeme verdi."

"Adama zehir yutturduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

BELONGS TO KAATIG TEAM

Holmes başını salladı. "Hope'un Drebber'a verdiği seçme şansını ben de ona verdim."

Şaşkınlıkla başımı sallayıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Anlamıyorum. Ne diye böyle bir aşırılığa başvurdun?"

Holmes, "Çünkü..." diye çıkıştı, sonra sustu. Sesi tiz ve öfkeliydi ama nemli gözlerinde duygusal bir fırtına kopuyordu. Biraz duraklayıp yeniden başladı. "Yapılması gereken şeyin bu olduğunu gördüm de ondan. Böyle bir adamın adaletin elinden kurtulması hakça mı olurdu yani? Katil ve korkaktı. Üç yaşamın mahvolmasından kısmen sorumluydu. Bu akşam Hope'u durdurmakla hata ettim. İntikamının son kısmını da gerçekleştirmesine izin vermem gerekirdi. Haklı bir intikamdı onunki."

"Ama şimdi sen de bir cinayete karışmış oldun."

Holmes hap kutusunu tıkırdattı. "Seçimi ona bıraktım."

"Zararsız hapı seçseydi ne yapacaktın?"

Holmes bana içimi buz kestiren bir bakışla baktı. "Ona yalnızca zehirli hapların olduğu kutuyu gösterdim."

"Yani cinayetti bu."

"Bazıları öyle diyecektir. Bunun bir süre vicdanıma ağırlık yapacağına da kuşkum yok ama uzun sürmez çünkü adam ölmeyi hak etmişti."

"Bu kararı vermek sana düşmez. Yüce mahkemeden bahsettin. Tam saçmalık. Adamın kaderine sen karar verdin. Müdahale ettin."

"Evet, ettim. Hakiki adaletin sağlanması için. Dünyada bulunduğumuz sürece, bu kıymetsiz varoluşun sunabileceği adaletin en iyisine ulaşmak için çabalamalıyız. Cinayet gibi büyük bir cürmün doğasındaki suçtan yana herhangi bir kuşku olamaz. Tamamen bencilce sebeplerle bir başkasının canını almak, insanın işleyebileceği en korkunç suçtur ve cezalandırılmalıdır."

"Göze göz mü yani? Çok barbarca ve ahmakça değil mi?"

"Katılıyorum. Bu türden belagatlerin duruma göre uyarlan-

ması gerekir. Her vaka kendi özelliklerine göre yargılanmalıdır. Ne var ki kurumsallaşmış adaletin kısa ömürlü doğası gereğince suçlarla adil biçimde ilgilenilmesi genellikle mümkün olmaz. Beş yüz yıl önce bir koyun çalarken yakalansaydım, şato sahibi beni öldürme hakkına sahip olurdu. Şimdi durum farklı. Mülk sahibinin bölge yargıcına hesap vermesi gerekir, ben de muhtemelen rutubetli bir hapishanede birkaç ay geçiririm. Suç aynı ama kanun farklı. Bunun sebebi, toplumun davranışlarının değişmiş olması. Peki, Ortaçağ'daki koyun hırsızının cezasının geri dönüşü var mı? İnsan kanunu geçici ve soyuttur. Toplumun değişen algılarına uyumlu bir biçimde kayar, yer değiştirir. İnan bana Watson, hüküm vermek için ölçüt insan kanunu değildir. Hakiki, arı, nesnel adaletin zaman kısıtlaması olmaz."

"Yine de Joseph Stangerson'la kanunun ilgilenmesine izin vermen gerektiğine inanıyorum."

"Kanunun hem Drebber'la hem de Stangerson'la ilgilenmek için yirmi yılı vardı ve bunda başarısız oldu. İnan bana, bu akşam yaptığım şey yüzünden benim de içim rahat değil. Bak, ellerim hâlâ titriyor. Sinirlerim harap durumda. Ama burada, gerçekten önemli yerde," işaretparmağıyla hararetle şakağına vurdu, "sakinim. Kendime güveniyorum. Varlığımın mantıklı kısmı akıllıca, adilce ve ahlaki inançlarıma uygun hareket ettiğimi biliyor, bu tarafın gücü çalkantılı duygularımı çok geçmeden yatıştıracaktır. Bu akşam yaptığım şeyden ötürü artık daha güçlü bir adamım. Yolum eskisinden daha bile açık ve inan bana doktor, Enoch Drebber ve Joseph Stangerson gibiler olmadan dünya daha iyi bir yer."

"Bu mesele hakkında tutkulu olduğunu ve yanlış bir şey yapmadığına kendini ikna etmiş bulunduğunu görüyorum."

"Evet, ayrıca iş arkadaşım olacaksan seni de ikna etmem gerekiyor."

Biraz şaşkınlıkla başımı salladım. "Emin değilim. Bu işi nasıl takdim edersen et, bu akşam bir adamın canını aldın. Kanun gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zünde cinayettir bu. Temel dayanağın, gençliğimin bütün öğretilerine zıt düşüyor. Gerçekten emin değilim."

Şaşırtıcıydı ama Sherlock Holmes gülümsedi. "Kararsızlık şimdilik yeterli. İlk karşılaşmada yutulamayacak kadar büyük bir kavram. Başının etini yemem gerekiyor. İyi bir adam olduğunu biliyorum, bu da bizi kardeş yapıyor. Işığı göreceksin."

"Ve bu arada..."

"Bu arada, desteğini istemem gerekiyor. Benim için yalan söylemeni istemek zorundayım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Keskin zekâ da değerli özelliklerinden biri. Yard'a şuradaki zavallı Hope hakkında bilgi vermeli, onları Hope'un Halliday's Oteli'ne buraya gelmeden önce sızıp işini hallettiğine inandırmalıyız. Adamcağızın bunu isteyeceğine kuşkum yok. İşkencecilerin ikisini de ziyaret eden intikam meleği olarak görülmeyi yani."

Bir süre düşündüm. O sırada, Sherlock Holmes'ün büyük bir hata yaptığını, her şeyi berbat ettiğini düşünüyordum. Dedektiflik rolünde sınırı aşmıştı. Öte yandan, Holmes, Jefferson Hope'u pansiyonumuza getirecek dehaya sahip olmasaydı Stangerson'ın çok büyük ihtimalle aynı kadere uğrayacağının da farkındaydım. Ben bunları düşünürken, Holmes paltosunu çıkarıp kendisine bir konyak koydu. Alkolün kokusu Afgan yıldızları altındaki o geceyi, o ihtiyar ağaca dayanıp konyak içişimi getirdi aklıma... O yaptığımın acısını nasıl da çekmiştim! Holmes canavar değildi, gerçek bir katil değildi, yasaları ihlal ettiyse, bunu olabilecek en iyi sebep uğruna yapmıştı. Kendimi onu yargılayacak pozisyona yükseltecek halim yoktu.

Nihayet, "Pekâlâ," dedim. "Hikâyeni destekleyeceğim, bu konuyu da bir daha konuşmayacağız. Ancak gelecekte sadakatimi bir daha asla böyle bir sınava tabi tutma. Böyle bir harekete ilk ve son defa destek oluyorum."

Ne kadar yanılıyordum.

Holmes dizime vurdu. "İyi adamsın. Sana güvenebileceğimi biliyordum, yoksa sana gerçeği anlatmazdım." Kısaca gülümsedi, sonra kadehini boşalttı. "Hadi Watson, bana bir iyilik yap da Yard'a bir telgraf gönderilmesi işini ayarla."

Hem Lestrade hem de Gregson bir saat içinde yanlarında bir cenaze faytonuyla Baker Sokağı'na gelmişlerdi. Holmes ile birlikte gecenin olaylarının elden geçirilmiş bir versiyonunu sunduk, kolay aldanan polisler de hikâyemizi bir güzel yuttu.

Gregson, "Halliday's Oteli'ne hemen birilerini gönderiyoruz," dedi. "Şaşkınlık verici bir gizeme hüzünlü ama temiz bir son."

Lestrade, "Gerçekten de öyle," diye ona katıldı. "Gayet güzel iş çıkardınız Bay Holmes. Ama bu Hope denen adam sizi daha ciddi şekilde yaralamadığı için şanslısınız. Kahramanca işleri biz profesyonellere bırakmanız gerekiyor. Meseleyi bize en baştan anlatsaydınız, onu odaya ayak basmadan enseleyebilirdik."

"Böylece de akşam eğlencemi mahvederdiniz."

Polisler gülümsedi, arkadaşımın eğlence tanımı karşısında ikisi de afallamış halde baş salladı, bize iyi geceler dileyip gittiler.

Holmes ile ben bir süre hiçbir şey söylemedik, sonra Holmes ayağa kalkıp gerindi.

"Yatağa gidiyorum," dedi. Kapıya varınca, dönüp bana baktı. Alçak sesle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra odadan çıktı.

Yatmadan önce bir kadeh konyak doldurma sırası bana gelmişti. Kadehim iki elimin arasında, koltuğumda eğilip ateşin ölmekte olan korlarına baktım. Moriarty'ye vereceğim raporda bu akşam olanları gerçek haliyle yansıtamayacağımı biliyordum. Bunu yaparsam, yeni arkadaşımı kurban olarak Profesör'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sunmuş olurdum. Profesör, Holmes'e ömür boyu boyunduruk vururdu. Hayır, Moriarty, Hope ile Stangerson'ın ölümlerine ilişkin resmi hikâyeyi, polise anlattığımızı almak zorundaydı. Hayatımı sarmalayan ince hile katmanları karşısında bıkkınlık ve üzüntüyle içimi çektim.

Ayrıca Holmes ile ilk vakamın kurgusal anlatımına bakıldığında, hikâyemin fazla basit ve kısa olduğunun farkındaydım. Brixton Yolu vakasını popüler bir edebiyat eseri haline getireceksem, gerçek öykünün temel ayrıntılarını korurken gizem örgüsüne başka iplikler katmak, hikâyeyi cilalamak zorundaydım.

Sherlock Holmes'le, görünmez prangalarla bağlandığım o tuhaf yaratıkla, çabucak ilerlemekte olan arkadaşlığımın yapısı konusunda emin olduğum tek bir şey vardı. İlişkimizin biçimi ve gidişatı bu gece değişmişti. Bizi kaçınılmaz olarak yakınlaştıran karanlık bir sırrı paylaşıyorduk. Holmes'le ne kadar çok görüşür, onu ne kadar çok dinlersem, kendisine hayranlığım o kadar artıyordu. İşte o zaman anladım ki onu koruyacaktım. Moriarty'den ve daha önemlisi kendisinden.

BELONGS TO KAATIG TEAM

On Dokuz

Vakayla ilgili olarak gazetede çıkan haberlerde Sherlock Holmes'ün Brixton Yolu cinayetindeki rolüne şöyle bir değinilse ve esrarı çözme konusunda takdirlerin büyük kısmını müfettişler Lestrade ile Gregson toplasa da, Holmes'ün parlak dedektiflik becerileri büyük şehirde her nasılsa kulaktan kulağa yayıldı. Özel vakalarda elde edilen birkaç başarı daha dedektifin şöhretini artırdı, altı ay içinde düzenli bir müşteri akışı Baker Sokağı 221B'nin kapısını çalar olmuştu.

Holmes artık Watson'ın çoğu araştırmada ona eşlik etmesine bel bağlamış durumdaydı. Uygun zamanda sessiz kalmak gibi büyük bir yeteneğe sahip olmasının yanı sıra, fikirlerini ve teorilerini tartışmak istediğinde mükemmel dinleyici rolünü üstlenen akıllı bir adamın rahatlatıcı varlığı hoşuna gidiyordu. Watson'a gelince (John Walker artık kendisini Watson olarak görüyordu, eski kimliği zamanın ve kasıtlı hafıza kaybının sisleri tarafından yutulmuştu), adam bu düzenlemeden memnundu. Hope araştırması sırasında Holmes'le paylaştığı deneyim, mistik ya da ruhani bir şekilde John Walker'ı John Watson'a dönüştürmüştü. Çifte yaşantısını ona hatırlatan tek şey, Profesör Moriarty'ye verdiği mecburi aylık raporlardı. Onun dışında Holmes'ün arkadaşlığından keyif alıyor, kovalamacanın heyecanından, çözülmemiş suç bilmecelerinden, bir danışman dedektifin kariyerinin mütemmim cüzü olan tehlike anlarından coşku duyuyordu. Araş-

BELONGS TO KAATIG TEAM

tırmaların özel kaydını tutmayı sürdürüyor, okurlar için eğlenceli polisiyeler haline getirmek için olayları çeşitli derecelerde değiştiriyordu. Günün birinde bunları bir yayıncıya göstermeye kararlıydı ama o an için uygun zaman olmadığının farkındaydı.

Elbette bir de Profesör Moriarty vardı. Watson'ın Holmes'le ilgili yazmasını öneren Moriarty idi aslında ama doktor, harekete geçmeden önce ondan izin alması gerektiğini biliyordu. Zaman geçtikçe, Profesör'e verilen aylık raporlar kısaldı, daha az ayrıntılı bir hal aldı çünkü Watson, Moriarty'nin duruma ilgisinin azaldığı kanaatine varmıştı. Holmes artık yalnızca özel davalarla uğraşıyor, Moriarty'nin bölgesine hiç girmiyor, dolayısıyla Profesör'ün teşkilatının düzenlerine bir tehdit oluşturmuyordu. Sherlock Holmes artık onu rahatsız etmiyordu ama Profesör biliyordu ki tehlike günün birinde...

İşte Sherlock Holmes ile Watson'un hayatları böylece yoluna girmiş gibiydi. Dostlukları ilerliyordu. Derken bir gün hayatlarına bir kadın girdi ve sakin suları karıştırdı.

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Mary Morstan'a âşığım ve bu konuda ne yapacağımı kestiremiyorum. Bana karşı bir şey hissedip hissetmediğini hiç bilmiyorum ama hissediyorsa bile bizimki imkânsız bir birliktelik çünkü kendisi büyük bir servetin varisi.

Mary, Sherlock Holmes'ün bir müşterisi. Kayıp babası Yüzbaşı Morstan'la ilgili gizemi çözme konusunda Holmes'ün yardımını istemişti. Yüzbaşı, on yıl kadar önce kaybolmuştu. Mary, son altı sene boyunca her sene aynı gün postayla isimsiz gönderilmiş, tek bir inciden ibaret bir hediye almıştı. Son hediyede incinin yanında, Mary'yi ondan esirgenmiş adaleti sağlayacağına yemin eden bilinmedik bağışçısıyla tanışmaya davet eden bir not vardı. Mary ne yapması gerektiğini bilememiş, böylece arkadaşımın tavsiyesine başvurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O donuk eylül sabahı, Mary oturma odamızda bize hikâyesini anlatırken, güzelliği beni öylesine esir almıştı ki söylediklerini pek duymadım bile. Güzelliği diyorum çünkü benim için Mary, ideal kadınımı oluşturan o harika çehre özelliklerine ve yumuşak ama açık sözlü davranışlara sahipti. Şunu da kabul etmeliyim ki ayrıca bana on sekizinci yaşında gribe kurban giden ilk aşkım Lauren'i hatırlatıyordu. Mary'nin de kocaman mavi gözleri vardı, sükûnete büründüğünde onun da yüzünde dingin, ruhani bir ifade oluyordu. Onunla tanıştırıldığımda, elini sıkarken içim hop etti. Sarışın, çıtı pıtıydı; alçak sesle ama kesin bir tavırla konuşuyordu. Şu kadarını söyleyebilirim ki rafine ve hassas bir yapıyı daha açık bir şekilde vaat eden başka bir yüz görmedim. Nesnel gözlemcinin Mary'nin yüzünü gösterişsiz olarak tanımlayabileceğini kabul ediyorum ama peçenin ardını gören bana göre Mary güzeldi.

Araştırma sırasında, yakınlaştığımızı hissettim. Mary güvence bulmak için Holmes'e değil, bana dönüyordu. Bir defasında, ona evine kadar eşlik ettim. Holmes'ün ilk müşterilerinden biri olan Bayan Forrester isimli bir arkadaşıyla yaşıyordu. Sabahın erken saatleriydi, Mary ile ben faytonda birbirimize yakın oturmuştuk. Eli benimkini aradı, vakayla ilgili teselli edici birkaç sözcük fısıldadım. Göğsümde sürüp giden şiddetli savaşı ya da onu kollarıma alıp öpmemek için kendimi nasıl bir çabayla tuttuğumu bilemezdi. Ancak zihnimde iki düşünce öne çıkıyordu ki bunlar aşk sözlerini ağzıma tıkıyor ve kollarımı onu sarmaktan alıkoyuyordu. Mary güçsüz ve çaresizdi, hem aklı karışıktı hem neşesi yoktu. Böyle bir zamanda aşkımı dile getirerek ondan faydalanmak hesapçı ve duygusuzca olurdu. Daha da beteri, zengindi Mary. Holmes'ün araştırmaları başarıya ulaşırsa (ki mutlaka ulaşacağına inanıyordum), Mary'ye bir servet miras kalacaktı. Benim gibi bir adamın böyle bir birlikteliğe heves etmesi düşünülemezdi, hem zaten her türlü girişimim bir hazine avcısının bayağıca ilgisi gibi görünecekti.

Elbette Mary'ye duygularımı açıklamamı engelleyen bir se-

BELONGS TO KAATIES TEAM

bep daha vardı. Profesör Moriarty. Profesör'ün kölesiydim. Kuklasıydım. Âşık olduğumu, evlenmeye niyetlendiğimi söylersem ne derdi? Böyle bir şey beni kaçınılmaz olarak Baker Sokağı'ndan ve Sherlock Holmes'ten uzaklaştırırdı. Böyle bir davranış ihanet olarak görülürdü.

Varacağımız yere vardığımızda yüreğim kurşun gibi ağırlaşmıştı. Hizmetkârlar saatler önce odalarına çekilmişti ama Bayan Forrester ayakta kalıp Mary'nin dönüşünü beklemişti. Kapıyı kendisi açtı. Müşfik bir doğası olan, orta yaşlı, zarif bir kadındı. Kolunun Mary'nin beline nasıl bir şefkatle dolandığını görmek, onu karşılarkenki ses tonunun nasıl anaç olduğunu duymak beni keyiflendirdi.

Kadına takdim edildim, Bayan Forrester içten bir tavırla beni içeri girip ona maceralarımızı anlatmaya davet etti ama Holmes'ün araştırmamızın bir sonraki aşamasına başlamak üzere beni beklediğini biliyordum, o nedenle teklifi istemeye istemeye reddetmek zorunda kaldım.

Faytonum uzaklaşırken geriye doğru kaçamak bir bakış attım, şimdi bu satırları yazarken iki kadının birbirlerine sarılmış iki zarif figür halinde basamakta durduklarını, yarı açık kapıyı, mozaik camlardan dışarı süzülen hol ışığını, parlak merdiven parmaklıklarını zihin gözümde görebiliyorum hâlâ. Bizi yutmuş olan karanlık işlerin ortasında sakin bir İngiliz evini şöyle bir görmek bile teskin ediciydi. Görüntü benim için bir serap gibiydi, o sırada benden sonsuza dek kaçacağını sandığım evdeki mutluluğun özüydü.

Kaderin yaşamlarımızla tahmin edilemez ve hercai bir şekilde oynaması belki de çoğu insana göre beni hiç şaşırtmamalı. Şairin dediği gibi, 'Ölümlü gözlerden gizli/Kaderin gölgeli yapraklarında kilitli.' Mary ile birlikte olmak kaderimde yazılıymış. Bunu şimdi görüyordum ama o sırada, fayton loş sokaklarda ilerler ve Mary'nin Bayan Forrester ile çizdiği küçük tablo gözden kaybolurken yüreğim ağırlaşmıştı.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Yaşadığım duygusal gerilimlerden habersiz olan Sherlock Holmes, araştırmayı amansız bir şevkle sürdürüyordu. Mary'nin babasıyla suç ortakları Albay John Sholto ile Jonathan Small'un on yıl kadar önce çaldıkları büyük Agra Hazinesi'ni arıyordu. Hırsızlardan hayatta kalan tek kişi olan Jonathan Small, Andaman Adaları'nda yattığı hapishaneden kaçmasının ardından, meşru mirası olduğuna inandığı şeyi aramak üzere kısa bir süre önce Londra'ya gelmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu vakanın pek çok ayrıntısını kaçırdım çünkü düşüncelerim genellikle Mary ile doluydu. Bu araştırmanın basılmış hali olan *Dörtlerin İmzası* isimli kitap, muhtemelen adımı taşıyan hemen hemen bütün kitaplardan daha fazla yanlış pasaj ve icat edilmiş gerçek içeriyordur. Sherlock Holmes'le hazinenin kaybolduğunu ve Mary'nin vâris olamayacağını keşfettiğimizde kalbimin nasıl kanat takıp havalandığını hatırlıyorum. Ne var ki, saflığımın arasında iki önemli şeyi hiç dikkate almamıştım. Kanunun gözünde hazine zaten Mary'ye ait değildi, ayrıca Mary öyle asil bir karakterdeydi ki, hazinenin en ufak bir kısmının bile kendisinin olduğunu iddia etmeyi aklından geçirmezdi.

Hazine sandığıyla Bayan Forrester'ın evine vardığımda, Mary'yi oturma odasında beni bekler buldum. Ateş şişinin yardımıyla sandığı açtım ve boş olduğunu gördüm.

Hazinenin birleşmemize artık bir engel teşkil etmediğini far ettiğimde yüreğim kuş gibi kanatlanarak, "Tanrı'ya şükür!" diye bağırdım. Hazine bir engel değildi çünkü ortada hazine falan yoktu.

Mary cin gibi, soru soran bir gülümsemeyle baktı bana.

"Niye öyle dedin?" diye sordu ama ses tonuyla yüz ifadesinden, cevabı zaten bildiğini anladım.

"Artık sana erişebilirim de ondan," diyerek elini tuttum. Çekmedi. "Seni seviyorum Mary, bir erkeğin bir kadını sevdiği en büyük aşkla seviyorum. Hazine ve sana getirmesi muhtemel zenginlik ağzımı dilimi bağlamıştı. Zengin bir kadın olma ola-

sılığın varken hislerime dair en ufak bir ipucu bile veremezdim sana. Artık tehlike yok. Yolumu tıkayan kaya kayboldu, seni sevdiğimi itiraf edebilirim."

Mary bana sokularak gülümsedi. "Yani bu yüzden mi, 'Tanrı'ya şükür!' dedin?"

Başımla onayladım.

Mary yanağıma bir öpücük kondurdu. "O zaman ben de Tanrı'ya şükür diyorum."

Bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık, sonra onu kendime çektim, öpüştük.

Hissettiğim sevinç, o akşam Mary Morstan'ı Bayan Forrester'ın merdiveninde bıraktıktan sonra hızla dağıldı çünkü karşımda hâlâ daha büyük ve aşılması daha da imkânsız bir engel bulunduğunu hatırlamıştım. Profesör Moriarty'nin karanlık şekliydi bu engel.

Hem Mary ile evlenip hem Profesör'le yaptığım lanetli pazarlığa nasıl sadık kalabilirdim? Ne var ki, romantik rüyamdan mücadele etmeden vazgeçmeyecektim. İlk fırsatta Profesör'e yazıp bir görüşme istedim, ondan sonra da bekledim. Bu yeraltı dünyası yaratığı bir kere daha hayatımı ve mutluluğumu ellerinde tutuyordu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Yirmi

JOHN WALKER'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Agra Hazinesi vakasının neticelenmesinden iki gece sonraydı. Mary ile yemek yemiştim; duygularımız ve birlikte muhtemel geleceğimiz hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Sherlock Holmes'ün hayatındaki rolüm hakkında tek kelime etmemiş, hele Profesör James Moriarty'nin adını ağzıma bile almamıştım elbette. Samimi ilişkimize varlığımın bu önemli unsurlarını saklayarak başlamak bana acı veriyordu ama bu gerçekleri Mary ile asla paylaşamayacağımı biliyordum. Öte yandan, sırf bu muhteşem kadınla birlikte olmanın verdiği sevinç bile endişelerimin çoğunu geri plana itiyordu. Onu evine bıraktıktan sonra, yatmadan önce bir kadeh konyak içmek için Marylebone High Caddesi'ndeki Kasap Satırı hanına uğradım. Baker Sokağı'nda Holmes'ün uyanık olup beni beklediğini varsayıyordum; kendi başıma sakin bir içkinin keyfini sürüp o sevgili kıza âşık olmanın ve onun tarafından sevilmenin mutluluğunu yaşamak istemiştim.

Özel bir bölmede oturmuş puro içiyor, dumanın havada süzülen sürgünlerinin ağır ağır tavana doğru yol almasını sakin bir memnuniyet içinde seyrediyordum ki kırmızı yanaklı, koyu renk, boncuk boncuk gözlü, kaba saba görünüşlü bir adam köşeden başını uzatıp bana sırıttı.

"Kusura bakmazsan, Doktor Watson'la mı konuşuyorum acaba?"

BELONGS TO KAATIG TEAM

Biraz şaşırarak, "Evet, benim," dedim.

Adam masama sokularak, "İyi bari," dedi. "Çünkü sana bir mektup getirdim."

Üstüne adımın çiziktirildiği olan uzun, krem rengi bir zarf çıkardı.

"Bana bunu size vermem söylendi Doktor Watson." Zarfı bana verdi. "Onur duydum." Bir kere daha sırıttı ve bir dizi düzensiz, sararmaya başlamış diş ortaya çıktı; adam veda jesti olarak hayali bir şapkayı havaya kaldırıp gözden kayboldu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Zarfı ve elyazısını tanımıştım. Sinirlerimi bozan, Moriarty'den gelen mektup değil, bana ulaştırılma şekliydi. On beş dakika öncesine kadar bu handa bir şeyler içeceğimi kendim bile bilmiyordum, oysa Profesör'ün uyruklarından biri yine de bulmuştu beni. Ne kadar yakından gözetleniyordum? Yaşantımda hiç mahremiyet var mıydı?

Gergin parmaklarla zarfı yırtıp açarak içindeki mesajı okudum:

Olacak şey değil Watson, romantik bir hayal gücün olduğunu biliyordum ama bu kadarına pes! Sözleşmeni doğrudan ihlal ettiğini düşünüyorum. Buna izin verilemez. Ancak mantıksız bir adam değilimdir. Meseleyi biraz düşünecek, bazı araştırmalar yapacağım. Uygun vakitte seninle temas kurarım. M.

Demek biliyordu. Mary Morstan'a karşı duygularımı ona söylememe fırsat kalmadan öğrenmişti. Hareketlerim Moriarty'ye rapor edilmeden adım bile atamazdım. Sinirli bir içgüdü, koltuğumda hızla arkama bakmama yol açtı, adamı orada göreceğim beklentisine kapılmıştım. Konyağı çabucak bitirip oradan ayrıldım. Kısa bir süre önce olduğum rahat, romantik adamla uzaktan yakından alakam kalmamıştı.

Baker Sokağı'ndaki pansiyonuma doğru yürürken, Moriarty'nin mesajı bütün ağırlığıyla kafama dank etti. "Bazı araştırmalar" tek bir anlama gelebilirdi. Mary ile mutlu bir gelecek

kurma olasılığını aklımdan geçirmiş olduğum için kendi kendime lanet okudum. Aptallığım yüzünden o masum kızı Moriarty'nin ağının esaretine çekmiştim. Öte yandan, işlerin gidişatı konusunda karanlık çaresizliğime karşın, elimden bekleyip ummaktan ve dua etmekten başka bir şey gelmeyeceğini de biliyordum.

Eve döndüğümde Holmes hâlâ ayaktaydı. Ateşin yanına oturmuş, öğleden sonra postasıyla gelen kalın cilde gömülmüştü. Kitap Fransızcaydı ve suçluların kimliklerinin belirlenmesi için vücudun, özellikle de kemiklerin bir dizi antropometrik ölçümünden oluşan bir sistem geliştirmiş Fransız kriminolog Alphonse Bertillon'un çalışmalarıyla ilgiliydi. Karşısındaki koltuğa oturduğum sırada Holmes kitabı gürültüyle kapattı.

"İlginç. Mösyö Bertillon suçlu tiplerinin sınıflandırılması konusunda kılı kırk yarmış ama kendisi korkarım ki genel olarak aşırı kuralcı. Sapmalara ve anormalliklere hiç pay bırakmıyor. Sonunda sistemini yıkıma götürecek bir zayıflık bu." Susup bana baktı. Sıkıntılı duygularımı tahammüllü bir yüz ifadesiyle saklamayı başaramadığımın farkındaydım.

Holmes kitabı kaldırarak, "Neden bahsettiğimi anladın mı?" diye sordu.

"Evet, tabii anladım."

Kabahatleri için özür dileyen yaramaz bir çocuğa gülümser gibi gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüş, olmamasını umut etmiştim."

Kaşlarımı çattım. "Neyin olmamasını umut etmiştin?"

"Sevda. Aşk. Gönül meseleleri. Hangi banal tanımlamayı kullanmak istersen artık. Bayan Mary Morstan'ın cazibesine kapıldın ve şimdi de duygusal bir moronun kişisel özelliklerine bürünme sürecindesin."

Holmes'ün patlamasının acımasızlığı karşısında bir an nutkum tutuldu.

Arkadaşım, "Gözlerinde, davranışlarında görüyor, sesinde

duyuyorum," diye devam etti. "Aşırı tatlı duygular mantığını yiyip bitiriyor."

Öfkeden titreyerek, "Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?" diye bağırdım.

Buruk, küçümseyici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İçimde bir şey koptu. Ayağa fırlayıp Sherlock Holmes'ü sabahlığının yakasından yakalayarak sarstım.

"Bayan Morstan için hissettiğim ya da hissetmediğim hiçbir şey, senin alay edebileceğin ya da duygularıma kara çalabileceğin bir konu değil."

Holmes, saldırımın şiddeti karşısında samimi bir şekilde afallamıştı. Çehresi soldu, benden uzaklaşmaya çalıştı.

"Özür dilerim sevgili Watson, kayıtsız şartsız özür dilerim. Bu konuda bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum. Lütfen teklifsizce sözlerimi bağışla."

"Teklifsizce mi? Sözlerin duygusuzca, kendini beğenmiş ve can acıtmaya yönelikti!" diye çıkışarak onu bıraktım. Öfkemin yalnızca bir kısmının Holmes'ün yorumlarından kaynaklandığını fark etmiştim. Kendimi düşmüş bulduğum çıkmaz, içimde hüsran dolu bir öfkenin büyümesine yol açıyordu.

Holmes düz bir sesle, "Düşüncesiz, zaman zaman da kibirli olabilirim ama asla seni incitme niyetiyle bir şey söylemem sevgili Watson," dedi. "Sana bunu yapmayacak kadar değer veriyorum."

Yeniden koltuğuma gömülerek, "Ben de özür dilerim. Okul bahçesi kabadayısı gibi davrandım," diye cevap verdim.

"Hadi, bir gece içkisiyle kırıkları onaralım. Ben hazırlarım."

İkimize birer kadeh konyak-soda hazırladı, ikimiz de ihtiyatlı bir şekilde gülümseyerek kadehlerimizi tokuşturduk.

"Dedektiflik kariyerimi ilerletmek için aşk gibi bütün duygulardan kendimi arındırdım. Bunun ne kadar güçlü ve ele geçirici bir duygu olabileceğini unutmuşum. Haklıyım sanırım, Mary Morstan'a âşıksın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, öyle."

"Bundan korkmuştum. Bak Watson, yine boğazıma sarılmadan önce beni bir dinle. Aşkın kaçınılmaz sonucu evliliktir, bu da dünyanın en iyi ev arkadaşını, araştırma ortağımı ve vakalarımın kaydını tutan kişiyi kaybedeceğim anlamına gelir. Arkadaş edinme işini hiçbir zaman benimsemedim. Aslında arkadaşlığımız o kadar kolay gelişti ki seninle de bir çaba harcadığımı söyleyemem. Her şey doğal olarak ilerledi. Şimdiyse tası tarağı toplayıp banliyödeki mutlu yaşam için beni terk ediyorsun. 'Bundan korkmuştum,' dememe şaşırmaman gerek."

"Böyle söyleyince..."

"Gerçeği söylemek gerekirse Watson, aşkı onaylamıyorum aslında. Duygusal bir şey ve duygusal herhangi bir şey de her şeyden üstün tuttuğum serinkanlı mantığa ters düşüyor. Ben asla evlenmeyeceğim, yoksa muhakememe zarar verebilirim."

"Muhakememin bu çetin sınavı sağ salim atlatacağına inanıyorum."

Holmes kıkırdadı. "Korkarım atlatacaktır."

"Ama dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun. Bayan Morstan'la ben yürüyüşe çıkmaya daha yeni başladık. Kendisi şimdilik ona olan tutkumun derinliğini bilmiyor," diye yalan söyledim. "Ona söyleyecek cesareti bulduğumda bunu nasıl karşılayacağına dair zerrece fikrim yok."

"Ah, yani birkaç ay daha buralardasın."

Moriarty'yi düşündüm. "En azından birkaç ay."

"Ah, iyi, bu biraz içimi rahatlattı."

İnce çehresi ateşin ışığıyla alacalanmış arkadaşıma baktım. Memnun ve kendisiyle barışık görünüyordu. Ona nasıl imreniyordum.

"Hiç sevmedin mi?" diye sordum damdan düşer gibi.

"Sevginin tanımı ne, sorarım sana? Hızla çarpan bir kalp ve bir başkasına kendini kayıtsız şartsız adama hissi mi? Öyleyse, hayır, sanırım hiç olmadım. Annemle babamı severdim. Çocukken

bizim olan hırçın küçük teriyeri de severdim ama sen böyle bir şeyden bahsetmiyorsun. Romantik sevgi, yakınlık, tutku, seks."

Bu yalın tanımlama karşısında şaşkına dönmüştüm.

Sherlock Holmes ifademi okudu, gözleri ışıldadı. "Ne? Seksin sevginin bir parçası olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil... Kelimeyi listeye eklenecek bir ticari malmış gibi kullandın."

"Eh, benim gibi biri için öyle zaten. Seksi bir kere denedim. Tecrübe olsun diye. İçimdeki bilim insanı ketumluğuma baskın çıktı." Omuzlarını silkip sabahlığının cebinden piposunu çıkardı. "Bana göre bir şey değilmiş. İçindeki duyguları uygun olandan daha fazla bir miktarda açığa vurmaya, kendinden çok fazla şey vermeye zorluyor seni. Böyle bir şey karşısında rahat edemeyecek kadar mahremiyetime düşkün bir insanım."

"İyi de cinsel birliktelik sevgi dolu bir ilişkinin içinde gerçekleşmelidir."

"Eski dostum Watson, bunu söylediğim için özür dilerim ama bu düşünceyi saçma buluyorum. Doğu Yakası'ndaki fahişelere sor bakalım, aynı fikirdeler mi? Seks bedensel bir faaliyet, kalpteki duygulardan bambaşka bir şey. Kadın ve erkek, zevklerine uygun düştüğü takdirde aşka başvurmaksızın bu eylemi yerine getirebilirler."

"Bu fikir kaba ve iğrenç."

"Muhtemelen öyle ama aynı zamanda doğru. Cinsel ilişkinin tüm dehşetini tecrübe ettikten hemen sonra, cinsel olanları yıkıp dümdüz ederek bütün enerjimi çalışmalarıma adamaya karar verdim. Zihnimin bedenimi yönetme ve istenmedik iştahları ortadan kaldırma becerisine sahip olduğunun farkına varmak çok daha tatminkâr."

Arkadaşımın savları karşısında dehşete düşmüş bir halde kadehimi koltuğumun yanındaki masaya çarptım. "İnsan aşkını sözde estetik sebeplerle reddederek insan yüreğinin bütün incelikli duygularını hiçe sayıyorsun."

"Bir yazarın ve romantiğin sözleri. Yaşadığımız şu şehirde, bahsettiğin 'incelikli duygulara' kapılma lüksü bulunmayan binlerce yoksul sefil var. Üreme ve tatmin olmaya yönelik hayvani dürtülerle hareket ediyorlar. Aşk soyut ve uhrevi bir şey. Kuvvetli bir iksir hiç kuşkusuz ama kokaini daima yeğlerim."

Nutkum tutulmuş ve ifade edemeyeceğim kadar öfkelenmiş halde ayağa kalktım. Kapıya yöneldim ama Holmes'ün bağırışı beni durdurdu.

Arkadaşım koltuğundan kalkarak, "Ah Watson," dedi. "Söylediklerime içerleme. Sözlerimin duygularının asaletiyle ya da sevginin samimi doğasıyla bir ilgisi yok. Kendi dünya görüşlerine, bunları dile getirmekle karşısındakini incitebileceğini sık sık unutacak kadar sıkı sıkıya bağlı, çok tuhaf ve içine kapanık bir kişinin düşünceleri bunlar. Bu ilişkideki normal, içten ve dengeli taraf sensin. Bense soğuk, hesapçı ve hasarlı diğer tarafım. Canını sıktıysam beni bağışla."

Solgun, kadavrayı andıran o yüze teessüfle baktım.

"İyi geceler," deyip kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

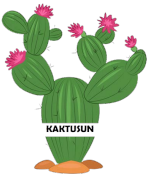
O gece pek az uyudum. Zihnim, bir düşünceler girdabıydı. Aşkın önemini ve niteliğini küçümseyerek bir tarafa attığı için öncelikle Holmes'e öfkeliydim ama aynı zamanda arkadaşımın buz gibi gözlemlerinin beni kışkırtmasına izin verdiği için kendime de kızıyordum. Bu adamın yapısı gereği inanç ve fikirlerinin kökleşmiş olduğunu, bana özel koşullarla hiçbir ilgileri bulunmadığını anlamam gerekirdi. Bunu o sırada fark etmediğim için kendi kendime küfrediyordum. Ayrıca Moriarty'nin beni avucunda tutmasından duyduğum endişeyle de rahatsızdım. Agra Hazinesi engelini ve Mary'yi benden uzak tutması tehlikesini savuşturduktan sonra, hazine konusunun Moriarty'nin ilişkimiz için oluşturduğu tehlikenin yanında lafı bile edilmeyecek kadar önemsiz olduğunu anlamıştım. Profesör isterse, parmağının bir

şıklamasıyla Mary'yi ortadan kaldırabilirdi ve hepsi benim suçumdu.

Beynim açmazlarıma çözüm bulmak için uğraşırken, gecenin büyük kısmında yatakta döndüm durdum. Şafağın gri ışığı odaya sızmaya başlamıştı ki yorgunluk, hafif bir uykunun beni ele geçirmesine izin verdi. Sorunlarım hâlâ dağ gibi ve görünüşe göre çözülemez olarak duruyordu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Yirmi Bir

John Watson'ın romantik ilişkisini Sherlock Holmes'le tartıştığı akşam, Profesör Moriarty de özel odasında bir misafirini yemekte ağırlıyordu. Sahte belgeler ve İngiltere Merkez Bankası baskı kalıplarıyla ilgili bir iş yemeğiydi bu. Mesele başarıyla ele alınıp halledildi; iki adam yemekten sonra sigara ve porto şarabı içip gevşemek üzere kütüphaneye çekildi.

İri yapılı misafir, elinin arkasına özenle yerleştirilmiş enfiyeden bir tutam çekmeye hazırlanırken havadan sudan konuşur bir tavırla, "Sherlock işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Doğrusu artık epeyce sıkıldım. Kardeşin ikimizin de düşündüğü gibi emsalsiz bir suç savaşçısı konumuna yükseldi. Adamımız Watson'ın da azıcık dürtmesiyle artık benim çalışmalarımdan farklı istikametlere uzanan suç güzergâhlarını takip ediyor. Çelişkili ama açmazımın bir kısmı da burada yatıyor. Plan başarılı oldu, o yüzden vakada herhangi bir heyecan kalmadı."

Mycroft Holmes yeleğine dökülmüş enfiye zerrelerini süpürüp kelebek gözlüğünün üstünden baktı.

"Eh, belki de aslan yalnızca uyuyordur. Sherlock'un senin için ciddi bir tehdit oluşturacağı günler gelebilir," dedi.

"Bunu neredeyse memnuniyetle karşılarım. Ancak şüphelerime göre Holmes artık başarılı bir dedektiflik bürosuna sahip olduğu için benim suçlarımın geniş kanatları onu ilgilendirmiyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir uzman o, tuhaf minyatürleri benim yarattığım yalın, temiz şaheserlere tercih ediyor."

"Alışılmadık ve nadide şeyleri her zaman sevmiştir."

Moriarty öne eğilip Mycroft'un kadehine biraz daha porto şarabı koyarken, "Al işte," dedi. "Ayrıca Watson da ayrılmak istiyor."

"O da niye?"

Moriarty dudağını büktü. "Âşık oldu."

"Ah, demek öyle ha? Şu Watson, görmüş geçirmiş adam, değil mi? Kuşkusuz Agra Hazinesi araştırmasındaki genç kadındır söz konusu olan."

"Ta kendisi. Watson onunla evlenmek ve muhtemelen Baker Sokağı'ndan uzakta bir banliyö mutluluğuna taşımak istiyor."

"Gitmesine izin vereceksin, öyle mi?"

"Bilmiyorum ki. Belki de adamcağızın tasmasından kurtulmasına izin vermenin zamanı gelmiştir. Kardeşinle birlikte oturmaya başladığından beri tek bir yanlış adım atmadı. Belki artık ona ihtiyaç yoktur. Bu konudaki fikirlerini duymak isterim."

Mycroft gülümseyip gevşedi, bedeni koltuğunun derinliklerine rahatça gömülürken, ayakları neredeyse şömineye dokunacak kadar ileri uzatılmıştı.

"Eh, yine biraz açıkta kalırsın ama elinin altında Bayan Hudson da var. Oyuna biraz renk gelir."

Profesör, "Olabilir," diye ona katıldı.

"Watson denen bu adamla tanışmadım ama sana verdiği raporlardan ve hakkında anlattıklarından güvenilir biri olduğu izlenimini edindim. Ayrılırsa sana, daha doğrusu aranızdaki sözlü anlaşmaya bağlı kalacaktır, özellikle de sadakatini güvence altına almak için başına bir tehdit musallat edilirse."

"Kız..."

Mycroft yine gülümsedi. "Elbette. Aşk bir erkeği gayet incinebilir bir hale getirir. Dahası, dedektiflik işinin heyecan verici meyvelerini bir kez tattığına göre, Watson'ın ağaçtan uzak du-

ramaması ihtimali yok mu? Ev hayatının tekdüzeliğine birkaç ay katlandıktan sonra Baker Sokağı'ndaki kapıya dayanıp Sherlock'a hangisi olursa olsun bir davada ona eşlik etmesine izin vermesi için yalvaracaktır."

"Bu fikri beğendim. Bu düzenlemeyi ayarlamak tahtadaki piyonları radikal bir biçimde hareket ettirmeyi gerektiriyor ama onlar da zaten çok uzun süredir kıpırdamadan duruyorlar." Moriarty kadehini boşalttı. "Tavsiyelerine teşekkür ederim Mycroft. Akıllıca sözler."

"Hiç değilse bir dereceye kadar ne dediğimi bilerek konuşuyorum. Ne de olsa kardeşimden bahsediyoruz."

Moriarty kıkırdadı. "Bu gerçek beni her zaman büyülemiştir. Aynı beşikten çıkan iki adam birbirlerinden bu kadar farklı olsun..."

"O kadar da farklı değiliz. Ah, fiziksel olarak benden iki tane Sherlock çıkar, onun farkındayım. Güzel yemekleri, güzel şarabı, iyi yaşamayı seviyorum da ondan." Kadehini kaldırdı, söylediklerini vurgulamak için bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Ancak beyinlerimiz aynı entelektüel kalitededir. Sadece bu beyinleri farklı amaçlar için kullanıyoruz, hepsi bu. İkimiz de entrikanın heyecanından, büyük çaplı hokkabazlıklardan hoşlanıyoruz. Farklı yollara sapmışız, hepsi bu."

Moriarty, karşısındaki iriyarı adama baktı. Mycroft'un yüzü kocamandı ama çizgilerinde adamın parlak zekâsını açıkça ortaya koyan bir zarafet vardı. Kelebek gözlüğünün altın çerçevesiyle kısmen gölgelenmiş gözleri, bıçak kadar keskindi. Düzgün açıklama sözlerine rağmen Moriarty, Mycroft Holmes'ü anlamıyor, bu da onu endişelendiriyordu. Teşkilatında kendisiyle yakın çalışan herkesin arasındaki tek sürpriz at Mycroft'tu. Profesör, suç dünyasından insanın yakın bağlar kurma lüksünü kaldıramayacağını biliyordu, kendisinin hiç öyle bir bağı yoktu; öte yandan Sherlock Holmes bu adamın kardeşiydi, aralarında çözülemez bir kan bağı bulunuyordu. Mycroft'un ışıl ışıl bir zekâsı vardı, o nedenle kardeşi teşkilata gerçek bir tehdit oluşturmaya başlar-

BELONGS TO KAATIES TEAM

sa, bunun kesinlikle farkına varırdı. Moriarty, Holmes'ü ortadan kaldırmaktan, sinek gibi ezmekten ötürü en ufak bir vicdan azabı duymazdı, yine de Mycroft bu olasılıkla ilgileniyormuş ya da bundan endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

"Atasözü yanlış. Biyolojik olarak et tırnaktan ayrılmaz ama bu fikir mecazi açıdan saçma. Kardeşimden nefret etmiyorum, öte yandan ona özel bir muhabbet de beslemiyorum. Acımasız dünyada kendi yolunu çizen iki kişiyiz işte. İkimiz de kendi bacağımızdan asılmalıyız." Mycroft'un yüzü bir gülümsemeyle kırıştı. "Özür dilerim Profesör. Yine zihnini okudum."

"Belli koşullar altında tehlikeli bir uğraş olabilir bu."

"O zaman beyefendi, bu koşulların ortaya çıkmamasını garanti altına almalıyım."

Bir an sessizlik oldu, hava iki adamın arasındaki gerginlikle çıtırdadı, sonra karşılıklı bilmiş bilmiş gülümsediler.

Mycroft Holmes bir süre sonra, purolarını yaktıkları sırada, "Bu Watson işi merakımı uyandırıyor," dedi. "Şimdiye kadar Sherlock'la ilgili işlerinden uzak durdum ama artık arkadaşı Watson'la tanışmamın zamanının geldiğine inanıyorum. Onun bu evlilik meselesi hakkındaki görüşlerimi seve seve dinleyeceğini düşünüyorum."

Moriarty herhangi bir söz vermeyen bir tonla, "Eh, bir zararı dokunmaz," diye belirtti. "Ağzı sıkılığına güvenebileceğimi biliyorum."

"Söylemeye bile gerek yok. Şimdi, Sherlock'a verebileceğim küçük bir iş var elimde. Üst katımda oturan Yunanca tercümanı Melas adlı bir adam, biraz esrarengiz bir şeylere karışmış. Yardım için bana geldi. Meseleyi açık seçik görüyorum bence ama dedektifçilik oyunu ilgimi çekmiyor. Bu lokmayı Sherlock'un önüne atabilir, böylece Watson'la tanışmak için bahane yaratabilirim."

Moriarty güldü. "Ah sevgili Mycroft, bu akşam buraya gelmeden önce her şeyi planlamışsın zaten. Tam bir *fait accompli*."*

* (Fr.) Oldu bitti. –*çn*

BELONGS TO KAATIG TEAM

Mycorft da güldü. "*Touché** Profesör. Bu sefer de sen benim zihnimi okudun."

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Hemen hemen hiç uyumadan geçen gecenin ardından, ertesi sabah kahvaltıya kan çanağı gibi gözlerle indim. Sherlock Holmes'ün arkadaşça tavrında, bir önceki akşam birbirimize söylediğimiz hararetli sözlerden eser yoktu. Ruh hallerini ve tartışmaları yalıtma konusunda imrenilecek bir becerisi vardı; bu sayede geçmişteki üzüntülere takılıp kalmasını önleyerek hayatına devam etmesini sağlayan bir tür duygusal hafıza kaybı yaratıyordu.

"Odanda gezindiğini duydum, o yüzden kahvaltını getirmesi için Bayan Hudson'ı aşağıya gönderdim. İki dakikaya burada olur."

"Teşekkür ederim," diyerek büyük kısmı çeşitli gazetelerden sayfalarla kaplı kahvaltı masasında Holmes'ün karşısına oturdum. Holmes karmakarışık yığından bir mektup çekip havada salladı. "Fena halde yanılmıyorsam, bir davamız var," diye ilan etti.

"Ya?"

"Kardeşimden geldi bu mektup, diyor ki..."

Yorgun başımı sallayarak, "Kardeşin mi?" diye bağırdım. "Kardeşim mi dedin?"

"Dedim ya."

"Kardeşin olduğunu söylememiştin."

"Yeri gelmedi. Adı Mycroft, benden yedi yaş büyük. Nadiren görüşürüz, ancak iş yüzünden bir araya geldiğimizde işte. Londra'ya yeni geldiğimde mali açıdan bana yardımcı olmuştu."

"Ne iş yapıyor?"

"Ah, şey, orası biraz muğlak. Sayılar konusunda olağanüs-

* (Fr.) Tuş, pes. *–çn*

tü yeteneklidir. Resmi olarak, çeşitli devlet dairelerindeki muhasebe defterlerini denetliyor ama bana kalırsa sorumlulukları bundan biraz fazla. Belli bazı durumlarda başbakanın takdirini kazandığına inanmak için sağlam sebeplerim var."

"Adını niye hiç duymadım?"

"Devletin arkasındaki güçler hiçbir zaman fazla tanınmaz Watson. Saf olma. Mycroft kendi çevresinde gayet tanınmış biri. Mesela Diyojen Kulübü'nde."

Konuşmamız bu noktada kapının usulca çalınması ve ev sahibemizin kahvaltımla taze bir ibrik kahve taşıyarak içeri girmesiyle kesildi.

Bayan Hudson tabağı önüme bırakarak, "Buyurun Doktor Watson," dedi. "Hepsini bitirin lütfen. Bu sabah pek solgun görünüyorsunuz."

Bayan Hudson yanımızdan ayrıldıktan sonra, "Diyojen Kulübü mü?" dedim. "O da nesi?"

Holmes güldü. "Londra'daki en acayip kulüplerden biri, Mycroft da en acayip üyelerden. Bir yerlerde bir devlet binasında çalışmıyorsa, onu kulüpte bulabilirsin."

"İyi de nasıl bir kulüp bu?"

"Kimileri utangaçlıktan kimileri merdümgirizlikten olmak üzere Londra'da kimsenin arkadaşlığını istemeyen bir sürü insan var. Ancak bu insanların rahat koltuklarla, gazete ve dergilerin son nüshalarıyla bir alıp veremedikleri yok. İşte Diyojen Kulübü bu kişilerin ihtiyaçları doğrultusunda kuruldu, şimdi de şehirdeki en içine kapanık, en sıkılgan adamları orada bulunuyor. Hiçbir üye bir diğerinin varlığını fark ettiğini en ufak bir şekilde belli edemez. Yabancılar Odası hariç hiçbir yerde hiçbir koşul altında konuşma izni yok. Kardeşim kurucu üyelerden biridir."

"Peki, kulübe hangi sebepten devam ediyor? Utangaçlık mı, insanlardan kaçma mı?"

"Duygulara ve herhangi bir şekilde bağ kurmaya ihtiyatla yaklaştığımdan bahsetmiştik dün akşam. Senden başka hiç arkadaşım yok. Mycroft buna benden çok daha fazla inanıyor. Dün-

yaya tek başına olmak için gelmiş. Arkadaşlık ve teşvik edilme ihtiyaçlarını kendi kendine karşılıyor."

"Kusura bakma ama çok tuhaf bir insan gibi geliyor kulağa."

Holmes güldü. "Hiç de öyle değil. Aslında tuhaf biri değildir. Tanıştığınızda, dünyanın en sıcakkanlı insanı olduğunu göreceksin."

"Tanışacak mıyız?"

"Bu sabah on birde. Bizim için bir vakası var, seni de yanımda götürmemi özellikle istedi."

"Gerçekten mi?"

"Al kendin bak." Mektubu masanın benim oturduğum tarafına attı, kâğıt sahanda yumurtamla jambonumun üstüne inmeyi kıl payı ıskaladı.

Mektup kâğıdı antetliydi: Diyojen Kulübü, Pall Mall. Düzgün, ince bir elyazısıyla yazılmış mektup kısa ve özdü:

Sherlock,

Bugün on bir civarında bana uğra. Seninle Yabancılar Odası'nda görüşeceğim. İş arkadaşın Watson'ı da yanında getir. İlginizi çekebilecek bir mesele var.

Mycroft

Holmes ile birlikte Diyojen Kulübü'ne girdiğimiz sırada saatler tam on biri gösteriyordu. Arkadaşım beni hole sokarken, tek bir kelime etmememe konusunda uyardı. Cam panelin arkasında geniş, lüks bir oda gördüm; kocaman koltuklarda oturmuş gazete okuyan epeyce adam vardı içeride. Holmes beni Pall Mall'a bakan küçük bir odaya götürdü, kısa bir süre yalnız bıraktıktan sonra yanında kardeşi olduğunu varsaydığım biriyle geri döndü.

Mycroft Holmes, Sherlock'tan çok daha iri ve daha yapılı bir adamdı. Aslına bakılırsa düpedüz şişmandı ve şişman insanların ağırlıkları dolayısıyla benimsemek zorunda kaldıkları o zarif yavaşlıkla hareket ediyordu. Ancak dikkatli ifadesinde kardeşinin-

kine dikkat çekecek derecede benzeyen bir şey vardı. Bir kelebek gözlüğün arkasındaki gözleri, arkadaşımda yalnızca tüm güçlerini kullandığı zaman gördüğüm o dalgın, kendi içine dönük bakışları taşıyordu.

Fok ayağı gibi geniş, düz elini uzatarak, "Tanıştığımıza sevindim beyefendi," dedi. "Anladığım kadarıyla araştırmalarında kardeşime eşlik ediyorsunuz."

Başımla onayladım. "Ben de sizinle tanıştığıma sevindim."

Holmes soğuk, kaba bir tavırla, "Hoşbeşi bitirdiğimize göre, işimize bakalım," dedi. "Bana verecek bir vakan varmış Mycroft."

Mycoft bana bakıp gülümsedi. Kaplumbağa kabuğundan bir enfiye kutusundan bir tutam enfiye alıp gürültüyle burnuna çekti. "Kardeşim öyle merasime falan katlanabilecek adam değildir doktor," dedi. "Vaka mı dedin Sherlock? Eh, sanırım öyle de diyebiliriz. Emsalsiz bir durum olduğu kesin."

Bu dev gibi adamın kardeşine nasıl gamsız bir hoşgörüyle yaklaştığını seyretmek benim için eğlenceliydi. Sanki Holmes, yemek de yemek diye tutturmuş aç bir okul çocuğuydu. Mycroft'ta güzelce biçimlenmekte olup kurgulanmaya hazır hale gelmiş bulunan Baker Sokağı dünyama ekleyecek bir başka renkli kişilik görüyordum.

Holmes eldivenlerini sabırsızca masaya çarparak, "Ee?" dedi. "Olayı dinleyelim."

Mycroft cevap olarak not defterinde bir sayfaya bir not karaladı, zili çalarak notu garsona verdi.

"Bay Melas'tan buraya gelmesini rica ettim," dedi. "Kendisi üst katımda oturuyor. Biraz tanışıklığımız var, o da şaşkınlığa uğrayınca bana başvurdu."

Nihayetinde meselenin kolayca anlaşılacak bir şey olduğu ortaya çıktı, arkadaşımın pek az dedektiflik çalışması yapması gerekti. Aslına bakılırsa işler biraz beceriksizlikle sonuçlandı, bu olayı, yarattığım Holmes vakaları derlemesinden silsem daha iyi

olabilir. Esas suçlular sonunda hem Holmes'ün hem de kanunun elinden kaçmayı başardılar.

Suçluları yakalamaya yönelik seferimizden eli boş döndüğümüz sırada, arkadaşım huysuz bir havadaydı.

Baker Sokağı'na döndüğümüz faytonda, "Hiç de umulan sonuçları vermedi bu iş," diye homurdandı. "Oysa güzel bir vakanın bütün özelliklerini taşıyordu. Ah, daha önce çağrılmış olsaydım..."

Sadece başımı sallayarak onaylamak geldi elimden. Gerçekten de vaka çok şey vaat etmişti ve güzel bir hikâyenin münasip derecede dramatik unsurlarını içeriyordu ama tatmin edici bir sona ulaşmamıştı.

Evimize döndüğümüzde Mycroft'un buza yatırılmış bir şişe şampanyayla bizi beklediğini gördük. Akşamın hayal kırıklığı getiren sonucunu kardeşinin yüzüne bakar bakmaz anladı.

Şampanya şişesinin mantarını minicik bir patlamayla açarak, "Boşver Sherlock," diye sırıttı. "Elinden geleni yaptın. Dedektiflik çabalarında her zaman başarıya ulaşacaksın diye bir şey yok."

Holmes paltosunu rafa atıp asık suratla, "Anlaşılan öyle," diyerek odasına çekildi.

Holmes'ün kabalığı karşısında hiç istifini bozmayan Mycroft bana bir kadeh şampanya uzatarak, "Her zaman huysuz bir çocuk olmuştur," dedi. "Anlaşılan şişeyi ikimiz paylaşacağız."

Ona teşekkür ettim, ateşin iki yanına yerleştik. Mycroft otomatik olarak kardeşinin genellikle oturduğu koltuğu seçmişti.

"Sherlock burada değilken, onun şerefine içelim diyorum. Suça, daha büyük, daha iyi suçlara." Kıkırdadı, ben de ona katıldım.

Mycroft etrafına göz gezdirdi. "Burada çok rahat görünüyorsun Watson."

"Öyleyim," diye cevap verdim.

"Yine de Sherlock'tan duyduğuma göre ayrılmayı düşünüyormuşsun. Havada aşk varmış."

"Sana söyledi mi?" Çok şaşırmıştım. Holmes'ün özel yaşan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tımla ilgili son derece ağzı sıkı davranacağını varsaymıştım.

"Ne de olsa kardeşiz." Mycroft boş kadehimi doldurdu. "Sokakta karşılaştığı ya da müzikholün barında çene çaldığı bir adam değilim ki. Kötü bir niyeti olmadığına eminim. Ses tonundan ve tavrından anladığım kadarıyla, arkadaşlığını yitirme konusunda endişeliydi."

"Eh, daha kesin bir şey yok."

"Ya?"

"Bazı şeyler... Henüz çok erken."

"Mahremiyetine fazla burnumu sokuyorsam özür dilerim Watson ama genç hanıma karşı duygularından emin misin?"

"Eminim."

"Onun sana olan duygularından?"

"Evet."

"Eh, o zaman geri kalan her şey ıvır zıvır. Mutluluklar dilerim. Ama bana bir konuda söz ver sevgili doktor, deyim yerindeyse gelin koridordan yürüdüğünde Sherlock'u hepten terk etme, olur mu?"

Başımı salladım. Nasıl yapabilirim bunu, diye düşünüyordum. Mycroft'un beni kardeşine bağlayan zincirlerden hiç haberi yoktu tabii. Ayrıca, doğal içgüdüm de arkadaşıma sadık kalmaya yönelikti. Holmes, arkadaşım diyebileceğim tek kişiydi.

"Sağ olasın. Biraz daha şampanya Watson?" Kadehimi bir kez daha doldurdu. "Artık gitmem gerekiyor. Şehirde bir randevum daha var."

Biraz zahmetle koltuktan kalktı, kadehini masaya bıraktı. Şampanyaya hemen hiç el sürmediğini, hâlâ ilk kadehini içtiğini o zaman fark ettim.

Mycroft paltosunu üstüne geçirerek, "Şampanyayı sen bitir Watson," diye sırıttı. "Güzel bir gece içkisi olur. Umarım yine görüşürüz. Kardeşime selamlarımı ilet. Eminim sabah somurtkanlığından kurtulmuş olacaktır."

Bunu söyleyerek odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı.

BELONGS TO KAATÜS TEAM

Yirmi İki

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Bundan sonraki yaklaşık bir hafta boyunca bir çeşit arafta yaşadım. Geleceğimin ya da sevgili Mary'min geleceğinin neler sakladığını bilmiyordum. Mary o karanlık günlerde bana güneşin ışıltısını getiren tek şeydi. Öğle yemeği ya da parkta yürüyüş için düzenli olarak buluşuyorduk, bir defasında da tiyatroya gittik. İlişkimiz derinleşti ve güçlendi. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadının o olduğuna dair hiçbir kuşku duymuyordum ve Mary'nin de bana karşı aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Yanındayken daima mutlu ve rahattım ama ifademdeki bazı tedbirsiz anlar, mutluluğumuzun üzerinde bir gölge dolaştığını ona söylemiş olmalıydı.

Bir akşam faytonla Bayan Forrester'a döndüğümüz sırada, "Canını sıkan bir şey var, değil mi John?" diye sordu.

Gülümsedim ve başımı hayır anlamında salladım. İkna edici olmayan bir tonla, "Elbette yok," dedim.

Mary öne eğilip yanağımı öptü. "Sevgili John'umu artık tanıdığımı düşünüyorum. Bazen sen farkına varmadan sana bakıyorum ve gözlerinde öyle... Öyle bir hüzün görüyorum ki... Bir şey var, biliyorum. Duygularından emin değilsen..."

"Tanrım, Mary, hayır! Lütfen böyle bir şeyi aklına bile getirme. Seni çok, çok seviyorum."

Gülümsedi. "Çok seviniyorum çünkü ben de seni çok, çok seviyorum."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Sarıldık. Yakınlığı ve kokusu duygularımı coşturdu.

Ayrıldığımızda Mary, "Peki mesele nedir o zaman?" diye sordu.

Onun yakınlığıyla sarhoş olmuş halimle bir an için gerçeği anlatmak istediğimi hissettim. Neyse ki aklı başında tarafım devreye girdi. Ah, Mary'ye her şeyi, ordudan atılmamdan Moriarty ile tanışmama ve casusluk kariyerime kadar her şeyi anlatmak ne harika olurdu. Beni seven birine içimi dökmek muhteşem bir rahatlama sağlardı ama bunu yapmak yalnızca inanılmaz bir bencillik olmakla kalmaz, aynı zamanda çok da tehlikeli olurdu. Mary böyle bir bilgi edinince Moriarty'ye tehdit olarak algılanır, o zaman da hayatına beş paralık değer verilmezdi. Üstelik Mary, gerçek Watson'ın John Walker olduğunu öğrenince çevirdiğim dolaplar ve başarısızlıklarım yüzünden beni terk edebilirdi. Hayır, aldatmaca kariyerime devam etmek zorundaydım.

"Mesele Sherlock Holmes," dedim.

Mary'nin güzel alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Holmes mü?"

"Serinkanlı, kendinden emin haline rağmen Holmes pek çok yönden bana bel bağlıyor artık. Arkadaşı, dinleyicisi ve çalışma ortağı olarak. Yalnız kalma ve bir vakayı araştırırken yanında kimse olmaması fikrinden hoşlanmıyor. Teorilerini test etmek için beni kullanır."

"Kullanır demek..." dedi Mary. Yüzü sertleşmişti.

Burukça gülümsedim. "Eh, evet, beni kullanıyor. Tarzı bu. Ancak kendince bana saygı duyduğuna, beni sevdiğine eminim."

"Seni rahatsız eden bu mu John? Bay Holmes'ü tek başına bırakmak mı?"

"Şey... Evet."

Nazik, ciddi yüzünde birden geniş bir gülümseme belirdi, Mary bir kahkaha attı. "Ah John, senden başkası böyle bir konuda bu kadar hassas, bu kadar şefkatli olamazdı. Sherlock Holmes

koca adam, kendisine mükemmelen bakabileceğine ve teorilerini tek başına deneyebileceğine eminim. Hem ülkeden ayrılıyor değilsin ya. Baker Sokağı'ndaki odanı boşaltman, Sherlock Holmes'ü bir daha hiç görmeyeceğin ya da araştırmalarında bir daha asla ona eşlik etmeyeceğin anlamına gelmiyor ki. Sadece akşamları evine, sevgi dolu karının yanına döneceğin anlamına geliyor." Yine güldü.

"Holmes'le bağımı koparmamama ve ona arada sırada yardım etmeme aldırmaz mısın yani?"

"Tabii ki hayır, deli. Kocalarını yoğurup olmadıkları bir şey haline getiren o kadınlardan değilim ben. Sana olduğun gibi âşık oldum, seni değiştirmeye kalkışmam hem aptallık olurdu hem de büyük bir hata."

Başka bir şey söylemeden tekrar kucaklaşıp öpüştük ve meseleyi o an için kapatmış olduk.

Sadece birkaç gün sonra Moriarty'den bir not aldım; Albay Moran'le randevulaşmam talimatını veriyordu. O sabah kalbim çırpınarak buluşma için yola çıktım. Evden ayrıldığımda Holmes daha kalkmamıştı. Keyifsizdi çünkü o sırada elimizde araştırma yoktu. Kendi dertlerime ve sıkıntılarıma öyle gömülmüştüm ki, elinin kokain şişesine uzanmasını engellemeye çalışacak halim yoktu. Aşırı miktarda kullandığının farkındaydım ama söyleyeceğim herhangi bir şeyin zihnini suni olarak uyarma kararlılığını pek etkilemeyeceğine inanıyordum. Aklının başına gelmesi için kısa sürede bir suç bilmecesiyle karşılaşmayı ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Moran'in faytonu kararlaştırılan saatte göründü. Bindim.

Tanıdık ses, faytonun karanlığının arasından, "İyi günler Watson. İyisindir umarım?" dedi. Moran'in her zamanki selamıydı bu.

"İyiyim."

"Güzel. İşimize bakalım. Profesör'le olan anlaşmanı bozmak, Baker Sokağı'ndaki görevlerinden ayrılıp evlenmek istiyorsun."

"Anlaşmamı bozmak istemiyorum, azat edilmek yahut hiç değilse anlaşma koşullarının değiştirilmesini istiyorum."

"Güzel ifade ettin Watson, güzel ifade ettin. Peki, evlendikten sonra ne yapmak niyetindesin?"

"Yuvamı kurmak niyetindeyim elbette. Ayrıca yeniden doktorluğa başlamayı umuyorum."

"Ya Bay Holmes? Bu yeni yaşamda onunla ilişkinin nasıl devam edeceğini düşünüyorsun?"

Aksi aksi, "Bunu bana sizin söyleyeceğinizi zannetmiştim," dedim. Bu oyunlardan bıkmış usanmıştım artık.

Moran bir kibrit çakıp ince uzun bir puro yakınca faytonda ani bir ışık patlaması oldu. Keskin hatlı yüzünü, gür kaşlarını bir anlığına gördüm, sonra kibrit sönünce her şey tekrar karanlığa karıştı.

"Pekâlâ Doktor Watson. İsteğiniz kabul edildi."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Tek kelime söylememe fırsat kalmadan, "Ama," diye çıkıştı Moran, "koşullar var."

Başımı salladım. Olacağını biliyordum.

"Öncelikle, Sherlock Holmes'le düzenli temas halinde olacak ve yardım için seni ne zaman arasa derhal yanına koşacaksın. İkincisi, benzer bir şekilde Profesör'den Holmes'ün o andaki araştırmasına katılmanı bildiren bir mesaj alırsan, bunu derhal yerine getireceksin. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Anladım."

"Bu düzenlemeleri karına, daha doğrusu dünya üzerindeki hiç kimseye hiçbir koşulda açıklamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel. Düğün hazırlıklarını size bırakıyoruz ama Profesör yeni evinizi ayarlayacak ve sana Paddington'da bir muayenehane açacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Paddington mı?"

"Güzel, küçük bir yer. Yarı müstakil bir bina. Ön salonun muayene odası olarak kullanılabileceği, her açıdan konforlu bir yer. Tam sana göre. Öyle çok gelişip serpilecek bir muayenehane değil ama bunu istemeyiz zaten, değil mi? Dedektif arkadaşına yardım etmen için bol bol vaktin olmalı. Canın sıkılırsa, yazı işlerinle uğraşabilirsin."

İşitmekte olduğum haberler özünde olumluydu ama Moran'in alay dolu ses tonu, prangalarımın ne çıkarıldığını ne de gevşetildiğini bildiriyordu. Yerlerine eşit derecede kısıtlayıcı bir çift pranga takılıyordu, hepsi bu. Yine de artık Mary'ye evlenme teklif edebileceğim ve bir tarih belirleyebileceğimiz için şükrediyordum.

"Bildiğin gibi," diye devam etti Moran, "bu teşkilatta yazılı anlaşma yapmıyoruz. İnsanların sözüne güveniyoruz."

İnsana başka seçenek bırakmayınca bunu yapması kolay, diye düşündüm. Moran cevap vermemi bekleyerek duraksadı.

"Evet," dedim.

"Peki Watson, düzenlemelerimizi kabul ediyor musun? Onlara uyacak mısın?"

"Mary ile evlenebilmek için her dediğinizi yapacağım." Bu sözleri söylerken, yüreğime kurşun gibi bir ağırlığın çöktüğünü hissettim.

"Güzel. O zaman karar verilmiştir," dedi Moran.

Mary ile ben bir ay içinde evlendik. Tören, Edgeware Yolu'ndaki St. Monica Kilisesi'nde düzenlendi. Yalnızca benimle Mary'nin hazır bulunduğu özel bir törendi. Holmes'ten sağdıcım olmasını istemiştim, o da gönülsüz gönülsüz kabul etmişti. Ancak kararlaştırılan saatte ortalarda görünmedi. Geleceğini umarak on dakika kadar bekledik ama töreni gerçekleştirecek rahip gecikme yüzünden huzursuzlanmaya başladı, sonunda şahit olarak kilisedeki bir evsizin yardımına başvurmak zorunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaldık. Adam mutlaka soğuktan kaçarak sığınmıştı buraya, töreni meşrulaştırmak için bir altın verip onu tutmama çok şaşırdı.

Evlenmenin verdiği sevince karşın, Holmes'ün ortalarda görünmemesi keyfimi biraz kaçırmıştı. Bir arkadaşını memnun etmek için aşka ve evliliğe ilişkin duygularını bir kez olsun bastıracağını ummuş ama görünüşe göre yanılmıştım.

Mary ile balayımızı Brighton'da geçirdik. Otele vardığımızda beni bekleyen bir telgraf vardı. Sherlock Holmes'tendi ve şöyle diyordu:

Gelemediğim için özür dilerim. Bir davayla uğraşıyorum. Bayan Watson'a selamlar. SH.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Yirmi Üç

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Böylece evlilik yaşamına ve muayenehaneme kolaylıkla, memnuniyetle alıştım gitti. O kadar mutluydum ki hâlâ yapay bir durum içindeki kontrol altında tutulan bir kukla olduğum gerçeğini çoğu zaman kafamdan uzak tutmayı başarıyordum. Mary ile ilişkim ve ona olan aşkım gerçekti; hayatımın esas çabası da bunlar ve hastalarımla ilgilenmekti. Önceki sahibi muayenehaneyi çok ihmal etmişti; geçinmeye yetecek kadar kazanmak için epey zaman ve çok çaba gerekeceğinin farkındaydım. Yavaş yavaş, görünüşe göre başka herhangi bir sebepten ziyade meraktan ötürü daha fazla hasta bana gelmeye başladı ama bunun aşmam gereken uzun bir yol olduğunun farkındaydım. Moriarty'nin özellikle bu muayenehaneyi seçmesinin sebebinin hastaların azlığı olduğundan şüpheleniyordum. Ona olan görevlerimi ihmal etmemem için fazla meşgul olmamı istemiyordu. Yine de yaklaşık ilk üç ay boyunca bu görevleri ihmal ettim.

Bu süre içinde Holmes'ü bir kere bile ziyaret etmedim, o da benimle temas kurmadı. Kurmasını beklemiyordum elbette. Bana ancak ihtiyaç duyduğunda başvuracaktı. Artık ev arkadaşına gerek duymadan kirasını karşılayabildiği Baker Sokağı'ndaki evde düşünüyordum onu; kitaplarına ve dosyalarına gömülmüş halde, haftadan haftaya kokainle hırs, uyuşturucunun verdiği mahmurlukla kendi coşkulu doğasının keskinliği arasında gidip gelirken. Dedektif olarak şöhreti artmaya devam ediyordu. Ara-

BELONGS TO KAATIG TEAM

da sırada faaliyetlerini gazetelerde okuyordum; Trepoff cinayetleri vakasında Odessa'ya çağrılmıştı mesela. Hafiyelik araştırmaları sırasında ona eşlik edecek bir çalışma arkadaşı olmamasının verdiği rahatsızlıktan tamamen kurtulduğunu düşünüyordum.

Onu ziyaret etmediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum; Moriarty yüzünden değil, Sherlock Holmes'ü arkadaşım olarak gördüğüm için. Ancak bu suçluluğu bastırdım; ta ki evlenmemden neredeyse dört ay sonra bir akşam bir hastama yaptığım ziyaretten döndüğüm sırada yolum Baker Sokağı'na düşene dek. Çok iyi hatırladığım kapının önünden geçerken, arkadaşımı yeniden görmek için yakıcı bir arzu beni ele geçirdi. Hemen o anda zili çaldım, kapıyı Bayan Hudson açtı. Beni sevinçle karşıladı, candan bir tavırla kucakladı.

"Sizi yine burada görmek ne harika," dedi. "Gittiğinizden beri hiçbir şey aynı değil. Hiç değilse onu denetim altında tutabiliyordunuz."

Başımı Holmes'ün kısmına çıkan merdivenden yana sallayarak, "Zorluk mu çıkartıyor?" diye sordum.

"Öyle de diyebiliriz. Huysuz! Hiç bu kadar huysuz adam görmedim. Ayrıca ne zaman eve geleceğini bilmezsem temizlik, derleme toplama işlerini nasıl planlayacağım? Bazen tek bir kelime söylemeden, bir uyarıda bulunup açıklama yapmadan üç gün boyunca ortadan kayboluyor, nihayet ortaya çıkınca da açlıktan öldüğü için acilen jambonla yumurta istiyor."

Bayan Hudson'ın açmazı karşısında gülmeden edemedim.

Karşılık olarak o da güldü. "Ne adam, değil mi?"

Başımı salladım.

"Buraya dönüp şu adamın hayatına bir düzen ve mantık getiremez misiniz Doktor Watson?"

"Artık evli bir adamım Bayan Hudson. Esas sorumluluklarım başka yerde."

"Tabii ya. Ben de ne düşündüysem artık. Hem pek iyi gördüm sizi. Hanımınızın size iyi baktığı belli."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Neredeyse sizin kadar iyi bakıyor," dedim.

Bayan Hudson kolumu okşayıp gülümsedi.

"Evde mi?"

"Evet doktor. Sizi gördüğüne sevinecektir mutlaka."

Ben bundan o kadar emin değildim. Kapıyı açtığımda Sherlock Holmes bana kısaca gülümseyip içeri girmemi işaret etti. Oda, birkaç dakika önce üstünden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Her yere kâğıtlar saçılmıştı.

Holmes, eski koltuğumdan bir tomar kâğıt kaldırıp beni oturmaya davet etti.

Kâğıtları göstererek, "Beni araştırmamın ortasında yakaladın," dedi. "Belli bir bilgiye ihtiyacım var, nerede olduğunu bir türlü bulamıyorum."

"Dosyalama sistemin eskiden çok titizdi."

"Öyle görünüyordu. Anlayamıyorum." Gözlerinde, uyuşturucu etkisinde olduğunu gösteren o dalgın, hülyalı bakışlar vardı. Piposunu yaktı; kibriti piponun ucuna tutan eli titreyip durmuştu.

"İyi görünmüyorsun Holmes. Kendine kötülük ediyorsun."

"Muhtemelen," diyerek başıyla onayladı. "Arada sırada melankoliye kapılıyorum, özellikle de elimde bir dava yoksa ama ben de böyleyim işte."

Son söylediğindeki sert, soğuk vurguyu fark etmiştim; bana kendi işime bakmamı ifade ediyordu. Bu konuda üstelemenin bir faydası olmayacağını biliyordum. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıp başaramadığım sırada huzursuz bir sessizlik oldu.

Holmes sonunda, "Evlilik sana yaramış," diye belirtti. "Seni son gördüğümden beri üç buçuk kilo almışsın sanırım."

"Üç," diye cevapladım.

Holmes itirazla kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bana kalırsa biraz daha fazla. Sadece azıcık daha. Bundan, mesut evlilik hayatın sorumlu hiç kuşkusuz. Ayrıca bakıyorum yeniden doktorluğa başlamışsın. Tekrar işe dönmek istediğini bana söylememiştin."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"O zaman döndüğümü ne biliyorsun?"

"Çünkü ben Sherlock Holmes'üm. Unuttun mu Watson? Görürüm. Çıkarım yaparım. Eskiden bunu gayet iyi bilirdin." Kızgın kızgın içini çekti. "Bir beyefendi iyodoform kokarak, sağ elinin işaretparmağında siyah bir nitrat lekesiyle ve stetoskobunu sakladığı silindir şapkasının yan tarafındaki şişkinlikle odama girerse, onun tıp mesleğinin aktif bir üyesi olduğunu anlamamak için gerçekten pek salak olmam gerekir. Oldu mu şimdi?"

Başımı sallayıp zayıfça gülümsedim. "Her zamanki kadar keskin zekâlısın."

"Çok naziksin. Ee doktor, söyle bakalım, bu akşam sıcak şöminenden ve sevgi dolu karından kendini mahrum bırakıp beni görmeye gelmenin sebebi ne?"

Sesindeki alayı fark etmemeye imkân yoktu. Arkadaşımın (ya da artık onu görmeye başladığım gibi eski arkadaşımın) bana karşı kaba ve hakaretamiz davranışı karşısında öfkelenmeye başlamıştım.

"Dostluğumuzdan ötürü seni görmeye geldim."

"Ah, ben de kalkmış sadece buradan geçerken kafana estiği gibi davrandığını düşünüyorum. Bunca ayın ardından nasıl olduğumla pek ilgilendiğini sanmazdım doğrusu."

Sözleri beni incitti, yalnızca sert oldukları için değil, bir miktar doğruluk da barındırdıkları için.

Kaskatı bir biçimde ayağa kalktım. "Görüyorum ki meşgulsün, işini bölüyorum. Yalnızca... İstemiştim ki..."

Holmes sözlerimi yankıladı. "İstemiş miydin? Ne istediğini gerçekten bildiğini zannetmiyorum Watson. Evet, meşgulüm ve kuşkusuz Mary sıcak yemeğini hazır etmiştir."

İçimde bir öfke alevi parladı, o anda Holmes'ü yere devirebilirdim ama kendimi tuttum. Mantığım, konuşanın kısmen uyuşturucular, kısmen de onu üç aydan fazladır yalnız bıraktığım için Holmes'ün bana karşı hissettiği acı duygular olduğunu söylüyordu.

Aceleyle kapıya gidip ona iyi geceler diledim.

Merdivenin dibine vardığımda, Holmes'ün kemanının tiz, melankolik ezgilerinin sessizliği böldüğünü işittim.

Geceye adım attığımda gözlerim hayal kırıklığıyla karışık öfkeden ötürü nemliydi. Holmes'e de kızmıştım, kendime de. Arkadaşımı ihmal etmiştim, tamam ama çoğu erkek buna anlayış gösterirdi. Elbette Holmes çoğu erkek değildi, bencil damarı onu başkalarının duygularına ve hassasiyetlerine karşı kör ediyordu. Mantıksızlık ediyordu ama ben de kötü davranmıştım. Evlendikten sonra sırf temasımızı koparmamak için onu ziyarete gitmiş olsaydım... Ama ondan neredeyse dört ay boyunca koparak iyi ve yakın bir arkadaş olarak gördüğüm tek kişiyle olan bağımı dikkatsizce kesmiştim.

Yeni evime yüreğimde bir ağırlıkla döndüm. Oturma odasında bir lamba yanıyordu. Hâlâ canlılıkla ışıldayan ateşin yanındaki masanın ortasına bir konyak sürahisiyle bir de kadeh konmuştu, sürahiye de bir not dayalıydı. "*Yorucu gününün ardından afiyet olsun sevgilim. Hak ediyorsun. Yatağa ses çıkarmadan gel. Mary.*"

Bu sevgi dolu jest karşısında gülümsemeden edemedim, kalbim takdir ve minnetle sıcacık oldu. Holmes'ü kaybetmiş olabilirdim ama sevgili Mary'm vardı ve o, yeryüzündeki bütün erkek arkadaşlara bedeldi. Elim bir an için konyak sürahisinin üzerinde bekledi, sonra içimi çekerek vazgeçtim. Bu dünyada ne gibi sıkıntılarım olursa olsun, konyak onları çözmeme yardım etmezdi. Bunu tecrübelerimden biliyordum.

Bir hafta sonra, Profesör Moriarty çok büyük önem taşıyan bir konu hakkında personel şefiyle toplantı yapıyordu. Moran, Moriarty'nin masasına yayılmış planların üstüne eğilerek hepsini dikkatle inceledi. Purosunun ucundan küller döküldü, adam onları üfleyerek uzaklaştırdı.

Sonunda, "Bunun işe yarayacağına inanıyorum," dedi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Moran'den biraz uzakta durmuş, mor alacakaranlıkta karantılı ve çalkantılı olan aşağıdaki nehre bakan Profesör'ün keskin cevabı, "Yarayacak," oldu. Moriarty aniden dönerek masasının yanında Moran'e katıldı. "Hata ya da şüphe payı bırakmam Moran. Bunu şimdiye kadar öğrendiğini zannediyordum."

Moran yumuşak bir sesle, "Elbette," diye cevap verdi.

"Proje bazı açılardan iki yüzü keskin bıçak. Muhteşem bir suç işleyerek bundan büyük zenginlik elde etmenin keyfini süreceğim ama dehamı ve cüretimi kimse bilmeyecek, fark etmeyecek çünkü bir suç işlendiğinden kimsenin haberi olmayacak."

"Planın mükemmelliği de burada zaten."

Moriarty kibarca başını salladı. "Evet." Bir an için düşünceler içinde durakladı, sonra işimize bakalım der gibi ellerini ovuşturdu. "Ama aceleci davranıyoruz. Önce yerine getirmemiz gereken belli koşullar, belli prosedürler var, zaman da tükeniyor. Taş on gün içinde burada olacak. Mellors ve Bentham'la başarıya ulaşamadığımıza göre, Graves'i işe koşmalıyız."

"O iş şimdi biz konuşurken hallediliyor Profesör. Graves'in sabah depoda olması bekleniyor."

Moriarty kaşlarını kaldırdı. "Bekleniyor mu?"

"Orada olacak," dedi Moran.

"Umalım da öyle olsun. Hepimizin iyiliği için."

Sherlock Holmes çalılığın içinde çömelmiş bekliyordu. Bir saat önce adamının eve döndüğünü görmüş, oturma odasındaki tül perdelerin ardından gazetesini okumasını, sonra birkaç mektup yazıp ardından da üst kata çekilmesini seyretmişti. Şimdi ön taraftaki yatak odasından sızan donuk bir ışıltı dışında ev karanlıktı. Dedektif saatine baktı. Karanlıkta görmek zordu ama saatin on biri geçtiğini seçti. Harekete geçmeleri uzun sürmezdi. Onlar görünene dek Holmes'ün yapabileceği hiçbir şey yoktu. The Lord Nelson'daki arkadaş canlısı muhbiri Harry Drysdale

ile yaptığı konuşma, işin içinde üç kişi olduğuna inanmaya yöneltmişti onu ama emin olamıyordu.

Drysdale sırıtarak, "Kartlarını hiç açık etmiyorlar bu sefer," demiş, sonra da siyah birasını mideye indirmişti.

İki ya da üç. Oranlar iyi değildi. Holmes bu yüzden tabancasını yanında getirmişti. Bir akşam macerası için serbest olup olmadığını sormak üzere Watson'la temasa geçmek gelmişti içinden ama son görüşmelerinde arkadaşına kaba ve düşmanca davranmış olmasından ötürü kendisini suçlu hissediyordu; Watson'a böyle bir baskı uygulamanın adilce olmayacağına karar vermişti. Bu gece çalışmasında kesinlikle tehlike vardı; Holmes, Watson'dan bunu paylaşmasını istemesinin doğru olmayacağını düşünmüştü.

Big Ben gece yarısını vururken, yatak odasındaki ışık söndü. Evin sakini nihayet uykunun sığınağını aramaya çıkmıştı. Gerçi, diye düşündü Holmes, bu gece pek uyuyamayacak. Beş dakika kadar sonra gölge halindeki iki şeklin verandaya çıkan bahçe yolunda ilerlediğini gördü. Adamlardan biri kilitle uğraşırken, bir fener kısaca parladı. Profesyonel oldukları kesin, diye düşündü Holmes. Asgari zaman ve çaba harcayarak, hiç gürültü çıkarmadan eve girmiş, kapıyı arkalarından kapatmışlardı.

Sherlock Holmes bir karar vermek zorundaydı. Eve girip mütecavizleri suçüstü yakalasa mıydı, yoksa ganimetleri ellerinde çıkmalarını mı bekleseydi? İki taktiğin de olumsuz tarafları vardı. Karanlık eve girerse, kendisini tehlikeye atmış olacaktı, hele de gölgelerin içinde hareket halindeki iki adam söz konusuyken. Öte yandan, kendisi ön tarafta beklerken adamların arkadaki bir kapıdan çıkıp gitmesi de işten değildi.

Tabancasını sımsıkı kavrayarak kapıya yanaştı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Holmes içeri girdi, nefesini tutarak dikkatle dinledi. Birdenbire sahanlıkta bir ışığın parladığını gördü, bir adamın bağırdığını işitti.

Holmes tereddüt etmeden merdivenden yukarı koştu. Ön

BELONGS TO KAATIES TEAM

yatak odasının kapısı aralıktı, dedektif içeriyi rahatlıkla görebiliyordu. Bir gece lambası yanıyor, iki adamın şekillerini dans eden devasa gölgeler halinde duvara yansıtan sert bir ışık yayıyordu. Mütecavizlerden biri yataktaki adamın yüzüne bir bez kapamıştı. Bez belli ki kurbanı bayıltmak için kloroforma bulanmıştı. Adamın kolları itirazla çırpınıyordu ama kloroform etkisini gösterdikçe gövdesi ağır ağır gevşedi, kolları yanına düştü.

Adamlardan biri sinsi bir gülüşle, "Bu kadar," dedi. "Uyku vakti geldi."

Diğer adam, "Evet, hadi Rip Van Winkle'ı buradan götürelim," dedi.

Sherlock Holmes tabancası elinde odaya girerek, "Bence bir yere gitmiyorsunuz," diye açıkladı.

Adamlar tabancayı görünce donakaldılar.

İçlerinden biri, "Sen de kimsin be?" diye sordu.

"Ben Sherlock Holmes."

Adamın yüzündeki ifadede gördüğü bir şey Holmes'e tehlikeyi haber verdi; dedektif içgüdüsel olarak arkasına dönerken bir taraftan da yana doğru bir adım attı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Başının yan tarafına şiddetli bir darbe aldı, görüş alanı bir an için parlak bir ışık patlamasıyla doldu. Geriye doğru sendeledi, tabancası ateş aldı, kurşun gidip tavana saplandı. Saldırgan, yani Holmes'e arkadan yaklaşmış olan üçüncü adam, bir tekmeyle silahı Holmes'ün elinden uzaklaştırdı.

Sherlock Holmes başının ciddi bir belada olduğunun farkındaydı. Hayatta kalmak için tek umudu kaçmaktı. Üç adam ona yaklaşırken, yengeç gibi yan yan pencereye doğru seğirtti. Bir sandalyeyi kaptığı gibi cama indirdi, geçebileceği genişlikte, çentikli bir delik açtı. O arada adamlardan biri silahı ele geçirmiş ve ateş etmişti ama kurşun dedektifin başının üstünden geçti gitti. Holmes, bir sonraki atışın daha isabetli olacağını biliyordu. Tereddüt etmeden kendisini pencereden dışarı attı, o arada ceketi diş diş camlara takıldı. Cam etini delince Holmes keskin

bir acı hissetti. Yarıdan fazlası pencerenin dışındaydı artık, dedektif aşağıdaki bahçede bir ormangülü çalılığı olduğunu gördü, o sayede düşüşünün hızının kesileceğini umdu. Tam denizliğe tırmandığı anda saldırganlardan biri kendisini öne atarak Holmes'ü bacağından bıçakladı. Dedektif vahşi bir acı çığlığı kopardı ama şimdi duracak değildi. Herkülvari bir çabayla saldırganının elinden kurtuldu, sonra birdenbire kendisini karanlık boşlukta döne döne düşer halde buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dört

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Holmes'e yaptığım ziyaretten birkaç gün sonra acil bir mesaj aldım, bu da çok dramatik bir neticeye ulaşan bir dizi olayı tetikledi. Mesaj Profesör Moriarty'dendi. Kısa ve özdü: *"Görevlerinizi ihmal ediyorsunuz doktor! Holmes işlerime burnunu sokuyor. Onu durdurmalısınız. Hemen harekete geçin!"*

Nasıl harekete geçecektim? Profesör'ün ne yapmamı beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu, öte yandan bir şeyler yapmazsam hem benim hayatımın hem de Mary ile Sherlock Holmes'ün hayatlarının pul kadar değeri kalmayacaktı.

Hiç beklemeden bir dizi entrikaya giriştim. İhtiyaçtan ötürü artık bu türden faaliyetlerde ustalaşmıştım. Mary'ye Holmes'ün yardımıma fena halde muhtaç olduğunu, yardım ricasını geri çeviremeyeceğimi söyledim. Ne surat astı ne dudak büktü; anladığını ve bu konuda duygularıma göre hareket etmem gerektiğini söyledi. Ülkenin kuzeyindeki ölmek üzere olan bir teyzeyle ilgilenmem gerektiğine dair bir masal okuyarak hastalarıma birkaç gün bakması için apar topar birini buldum. Ondan sonra bir fayton çevirip hızla Baker Sokağı'na gittim. Orada ne bulacağımı, nasıl karşılanacağımı, gidişimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Oturma odasına girince, şezlongda uyuyan yaşlı bir adam buldum karşımda. Gür favorileri vardı, cildi de sıkı içicilerde görülen o kırmızımsı rengi taşıyordu. Eski tüvit takım elbisesinin iyice hışırı çıkmıştı; külüstür çizmelerinin de öyle. Elleri, tırnakları pislik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içindeydi. İçeri girişime karşın sessiz sessiz horlamayı sürdürdü, göğsü düzenli bir tempoyla inip kalkıyordu.

Arkadaşıma bakındım ama bulamadım. Yatak odasına bir göz attım; kuştüyü yorganın düzgünlüğü Holmes'ün gece orada uyumadığını gösteriyordu. Oturma odasına döndüğümde, yaşlı adamı uyanıp ayağa kalkmış olarak buldum. Adam bana eğlenerek baktı, tam kim olduğunu soracağım sırada gri gözlerde tanıdık bir ışıltı yakaladım. Holmes'tü bu.

Favorilerini sahneye yakışacak bir abartıyla çekip çıkararak, "Günaydın Watson!" diye bağırdı. "Seni görmek ne güzel."

Kendimi tutamadım, kahkahayı bastım.

Holmes sırıtıp selam verdi. Koyu bir Cockney aksanıyla, "Septimus Hitchcock hizmetinizdedir beyim," dedi.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu da ne demek..."

"Uzun hikâye. Bunu geç bir kahvaltı sofrasında sana anlatmaktan memnuniyet duyarım. Umarım kalabilirsin."

Başımla onayladım.

"Güzel," dedi. Tasasız bir neşe içindeydi, son karşılaşmamızda gördüğüm öfkeli acılıktan eser yoktu tavrında. "Aşağıya Bayan Hudson'a seslen de iki kişilik kahve, kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurta iste, hadi göreyim seni. Onu tanıyorsam, dakika sektirmeden her şeyi hazır edecektir. Tarihöncesinden kalma kişiliğimden kurtulup elimi yüzümü yıkayıp tıraş olduğumda, ziyafetimiz bizi bekliyor olacak, ben de sana son serüvenimin ayrıntılarını anlatacağım."

Omzuma hafifçe vurup yatak odasına girerek gözden kayboldu. O sırada tam emin olamadım ama gözüme topallıyormuş gibi görünmüştü.

On beş dakika sonra, sinekkaydı tıraşlı, temiz pak giyimli ve tanıdık bir Sherlock Holmes'ün karşısında oturuyordum. Sabahlıklarından birine bürünmüş, eski kil piposunu tüttürüyordu. Kahve, kızarmış ekmek ve yumurtalar el sürülmemiş olarak önündeydi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Fil Yumurtası diye bir şey duydun mu?"

Bu tabir, hafızamın koridorlarında yankılandı. Alışılmadık ve komik denecek derecede akla sığmaz bir kavramdı ama bir yerde duymuştum gerçekten de. Ne var ki, nerede duyduğumu hatırlayamıyordum. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Dünyanın gördüğü yakutların en büyüklerinden biri, hatta belki de en büyüğü. Fantastik takma adı da buradan geliyor. Kalipaur Racası'na ait."

Kafamda her şey yerli yerine oturmuştu şimdi. "Tabii ya," dedim. "Taşı kraliçeye hediye olarak gönderiyor."

"Hah, evet. Hindistan İmparatoriçesi Victoria'ya bir övgü. Taşın değerinin iki milyon pound civarında olduğu tahmin ediliyor."

Alçak sesle ıslık çaldım. "Hakikaten esaslı hediyeymiş."

"Birisinin Fil Yumurtası'nı bu kıyılara erişir erişmez çalmaya niyetlendiğini öğrendim."

Bunu duyunca donup kaldım. Böyle bir soyguna kalkışacak kadar küstah ve cüretkâr tek bir suçlu olduğunu biliyordum. Profesör Moriarty. Ve yalnızca Sherlock Holmes onu durdurabilecek kadar zeki ve becerikliydi. Demek buraya bu yüzden gönderilmiştim. Holmes'ün araştırmasına müdahale etmek, onu doğru izden uzaklaştırmak için.

Sherlock Holmes'ün yüzü neşeli bir gülümsemeyle süslenmiş olarak değerli yakuta yönelik tehlikeden bahsettiğini dinlerken karışık duygulara kapıldığımı söylemek, hislerimin son derece yetersiz bir ifadesi olur. Böyle bir vakanın zorluklarının arkadaşımı gerçekten kendine getirecek derecede teşvik etmesinden ötürü sevinç içindeydim. Yeniden eski, kaprisli, muzip Holmes olmuştu. Hevesli tazıydı yine. Öte yandan bu vakada çağımızın en büyük, daha önemlisi en tehlikeli suç dehasıyla karşı karşıya gelmek üzere olduğunun farkındaydım. Gerçek bağlılığım başka yere olsa da, bu dehanın iradesine boyun eğmek zorunda olan da bendim. Kendimi, ihaneti yüzünden parça parça edilmek üzere dört ata bağlanmış Ortaçağ kâfiri gibi hissediyordum. İşte o anda, sonuç-

BELONGS TO KAATIES TEAM

ları ne olursa olsun kendi akıl sağlığım için, Mary'nin aşkı için ve sahip olduğumu söyleyebileceğim tek hakiki arkadaşlık için seçim yapmam gerektiğini anladım. O âna dek Holmes'e olan sadakatim hiç sınavdan geçmemişti. Evet, dedektiflik çalışmaları hakkında raporlar hazırlamıştım ama herhangi bir sebeple bu çalışmalara müdahale etmeye hiç kalkışmamıştım. Şimdi bunu yapamayacağımı, daha da önemlisi yapmayacağımı biliyordum artık.

Huzursuzluğumu göstermemek için umutsuzca çabalayarak, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

Holmes kollarını yolunu şaşırmış kelebekler gibi salladı. Arkasına yaslanıp duman bulutlarını tavana doğru süzülmeye bırakarak, "Benim de kendime göre yollarım var," diye cevapladı. "Pek çok şey bilmek ve suç dünyasına dair güncel bilgilerden haberdar olmak bir dedektifin görevidir. Son on beş günde, iki kuyumcu epey beklenmedik bir şekilde öbür tarafa göçtü. Şüpheli bir ölüm, bir de intihar ki o da zaten daima şüpheli bir ölümdür."

"İki kuyumcu mu?"

"Alanlarında uzman kişiler. Sadece ışıltılı taşların kalitesi ve fiyatı konusunda görüş bildiren değil, bu tür incik boncuğun kesilip biçimlendirilmesinde de uzmanlardı."

"Bunun Fil Yumurtası'yla ne ilgisi var?"

"Her türlü ilgisi var! Bu iki adamın öldürüldüğünü düşünüyorum."

"Neden?"

"Sorular konusunda her zaman başarılısındır. Bu keskin bir şekilde sürekli soru sorma huyu, en gelişmiş niteliklerinden biri. Gerçekten de neden? Bu iki adam, isimlerinin bir önemi yok, büyük taşların, elmasların, yakutların, akiklerin kesilip bir dizi daha küçük parça haline getirilmesi konusunda uzmandı. Raca'nın yakutu kadar büyük kırmızı bir küreyi çalarsan, birkaç parçaya ayrılmasını istersin. Hepsi birlikte anne yumurta kadar para getirecek ışıltılı bebekler. Özgün parçayı satmak hemen hemen imkânsız olurdu ama daha küçük hazineler kolaylıkla satılır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mantık açıktı, Holmes'ün haklı olduğuna emindim.

"Cinayetler beceriksizce ve aceleyle işlenmiş. Gözden kaçırılamayacak kadar büyük bir tesadüf. Ülkeye kocaman bir değerli taş gelip sergiye konmak üzere. Hırsızların en açgözlüsü ve keskin zekâlısı için iştah açıcı bir yem. Taşı kolayca elden çıkarılacak biçimde değiştirebilecek bu iki adam da... Elden çıkarılıverdiler."

"İyi de neden cinayet o zaman, madem bu iki kuyumcu hırsızın işine yarayacaktı?"

"Taleplerini yerine getirmeyi kabul etselerdi. Toplumumuzda, kanuna aykırı davranmanın çekiciliğine sonuçları ne olursa olsun karşı koyacak dosdoğru bazı adamlar hâlâ var. Ancak bu adamlara bir kere başvurulduktan, onlar da reddettikten sonra, usta hırsızımız yaşamalarına izin veremezdi." Holmes işaretparmağını gırtlağından geçirdi.

Titredim. Sadece Holmes'ün çizdiği canlı görüntü yüzünden değil, arkadaşımın haklı olduğunu bildiğim için de. Moriarty bu dik kafalı kuyumcuların ortadan kaldırılması konusunda en küçük bir vicdan azabı duymazdı. Profesör, başkalarıyla ilgilenmeyen, onlara bir sıcaklık duymayan, buzdan bir adamdı. Hepimiz onun büyük satranç tahtasında birer piyondan ibarettik, oyunu açmak için ne zaman olsa tahtadan kaldırılabilirdik.

"Bu cinayetleri araştırdım. Her zamanki gibi dar kafalı olan Scotland Yard, adamların vefatında şüpheli hiçbir şey görmedi ama ben, haklı olduğuma inanmama yetecek kadar kanıt topladım. Bir sonraki hamlem, şehirde uzmanlığı bu özel operasyonu yapmaya yetecek kaç kuyumcu olduğunu öğrenmekti. Şaşırtıcı ama sayıları pek fazla değil. Bir isim diğerlerinden öne çıkıyordu: Patrick Graves."

İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Birkaç sene önce bir sahtecilik skandalına karışmıştı. Elmas bir kolyeyle ilgili bir meseleydi. Bütün taşlar sahte değildi, böylece hiçbir şeyden şüphelenmeyen müşterileri hepsinin gerçek olduğuna inandırmak daha kolay oluyordu. Bir takım taşın fiyatına

BELONGS TO KAATIG TEAM

üç kolye satabilirdi. Her seferinde elli bin pound getiren mallarla uğraşıyorsan, düzenli bir kâr bu. Aristokratlar arasında bağlantıları, iyi de bir avukatı vardı. Suçsuz bulundu. İngiliz adaleti de buraya kadar."

"Söylediğini zannettiğim gibi bu Graves denen adamın suça doğal olarak eğilimi varsa, neden önce ona yaklaşılmadı? Şey tarafından..."

Ben kekelerken Holmes, "Usta hırsız," diye ekledi.

Başımla onayladım.

"Tam bilemiyorum. Belki bir hırsız başka bir hırsıza iş vermemelidir. Hırsızlar arasında şeref yoktur. Her neyse, doğrucu beyefendilerle iki başarısızlığın ardından, bir sonraki adayın Graves olması gözüme muhtemel göründü. İki gece önce Chiswick'teki evini ziyaret ettim. Kaçırılmasına şahitlik etmek üzere tam zamanında gitmişim, daha doğrusu kaçırılmasını önlemek üzere ama başaramadım. Sadece bir kişiydim, onlarsa üç. Üstelik irikıyım adamlardı."

"Yanında olmalıydım!" Bu sözleri düşünmeden yumurtlamıştım, söyler söylemez pişman oldum.

Holmes buruk bir gülümsemeyle baktı. "Belki olmalıydın. Enseme bir darbe yememi ve bacağımdan berbat bir bıçak yarası almamı engelleyebilirdin."

"Ulu Tanrım! Yaraya bakayım. Ne kadar ciddi?"

"Epey derin ama herhangi bir damarı koparmadı. Amatörce ama kabul edilebilir bir şekilde kendim diktim. Zamanla iyileşecektir."

"Niye tedavi için bana gelmedin?"

Holmes sorumu duymazdan gelerek ayağa kalkıp pencereye gitti, dışarı baktı. "Tehlikeli zamanlar, Watson. Gözlendiğimi biliyorum. Biraz önce beni kılık değiştirmiş olarak görmenin sebebi oydu. Kendiminkinden başka bir kişiliğe bürünmeden evden asla çıkmıyorum. Hayatımın tehlikede olduğunu hiç bu kadar şiddetle hissetmemiştim."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Ne açıdan?"

"Eh, bana kalırsa biliyorsun dostum," dedi ağır ağır.

Başımı salladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Elini sallayarak beni pencereye çağırdı.

"Şu aşağıdaki adamı görüyor musun? Kahverengi melon şapkalı, gri paltolu hani?"

"Evet."

"Moriarty'nin adamlarından biri daha. Beni gözetlemek için nöbette."

"Moriarty'nin adamları mı?" Midem korkuyla büzülmeye başlarken Holmes'ün sözlerini elimde olmadan tekrarlamıştım.

Holmes ekşi ekşi gülümsedi. "Profesör James Moriarty, Londra şehrindeki en büyük suçlu. İnsanları birilerini gözetleyip casusluk etmeleri için görevlendirmede çok beceriklidir. Senin de gayet iyi bildiğin gibi."

Sözler ağzından ancak çıkmıştı ki yumruğunun bana doğru geldiğini gördüm. Hareket o kadar ani, o kadar şaşırtıcıydı ki olduğum yerden hiç kıpırdamadım. Holmes eklemleri büyük bir şiddetle çeneme çarptı, kafam keskin bir acı ve parlak, baş döndürücü ışıklarla patladı. Geriye doğru sendeledim, dizlerim çözüldü, bir de baktım yere yığılıyorum.

Etrafı yeniden görmeye başladığımda Holmes yüzünde tuhaf bir ifadeyle tepemde dikiliyordu. Neşeyle kıkırdadı, sonra öne eğilip beni ayağa kaldırmak için elini uzattı.

"Gerçekten çok tatmin ediciydi. Bunu yapmayı uzun süredir istiyordum," diye açıkladı.

Yumruktan sersemlemiş, Holmes'ün davranışlarından şaşkına dönmüş halde çenemi ovuşturarak ateşin yanındaki koltuğa çöktüm. Holmes'ün yaptıklarının anlamı o zaman kafama dank etti.

"Tanrım," dedim. "Biliyorsun!"

"Evet Watson, biliyorum. Muhtemelen her şeyi biliyorum. Gerçek adının Walker olduğunu biliyorum. Sarhoşluk yüzünden ordudan atıldığını ve ülkeye geri döndüğünden beri Profesör Mo-

riarty'nin maaşlı çalışanı olduğunu biliyorum. Sevgili dostum, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla aynı eve yerleşecek değildim ya! Biraz araştırma yaptım, gerçek kimliğini kısa sürede öğrendim. Pek de zor olmadı. Bir süredir Moriarty hakkında bir dosya hazırlıyorum, hiç kuşkusuz o da aynısını benim için yapıyor. Tanıştırılmamızdan hemen önce Moriarty ile görüştüğünü keşfettim, ondan sonrası basit bir çıkarımdı. Belli ki kamptaki casusu olacaktın."

İnanmazlıkla başımı salladım. "Yine de ayarlamayı kabul ettin, öyle mi?"

"Bana bu kadar ilgi gösterilmesi gururumu okşamıştı." Güldü. "Ayrıca senden hoşlanmıştım. Doğru düzgün bir adama benziyordun. İkinizle kedi fareyle oynar gibi oynamanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Yani baştan beri biliyordun."

"Tabii biliyordum. Aynı evi paylaştığım adamın şehirdeki en güçlü suçlunun emrinde çalıştığını anlayamasam ne biçim bir dedektif olurdum?"

"O zaman bu konuda hiçbir seçme hakkının olmadığını da biliyorsundur?"

"Profesör söz konusuysa çok az insanın seçme hakkı vardır. Evet, biliyordum. Anlaşmayı gönüllü olarak kabul ettiğini düşünseydim varlığına katlanmam mümkün olmazdı."

"Bunları niye şimdi bana anlatıyorsun?"

"Destanımızın son bölümüne geldik de ondan Watson. Profesör James Moriarty'yi ve teşkilatını kesin olarak ortadan kaldırmanın zamanı geldi."

"Adam çok güçlü. Böyle bir şey mümkün değil."

"Dikkatli düşünülüp planlanırsa her şey mümkündür. Bu adamın Londra ve aslına bakılırsa senin hayatın üzerindeki hâkimiyetini yok etmek için benimle güç birliği yapma fırsatı sunuyorum sana."

Holmes'ün tarif ettiği ihtimal karşısında kalbim hızla çarpma-

ya başladı. İnsan dokunmak için elini uzatınca kayboluverecek bir serap, muhteşem bir göz aldanması gibiydi bu. Reed'in kulübündeki o uğursuz görüşmeden beri üstüme çökmüş olan o karanlık tehditten kurtulmak, gerçekten kurtulmak, gün ışığının gerçekliğinin ötesindeki mutlu bir rüya gibi görünüyordu.

"Bana nasıl güveneceksin?"

"Sözün yeterlidir."

Sırıttım. "Düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum. Ama bu savaşı kaybedeceğimize inanıyorum. Dediğim gibi, Moriarty çok güçlü, her yerde gözü kulağı var."

"Bunu gayet iyi biliyorum, işte bu yüzden hiç kimseye güvenmemeliyiz. Hiç kimseye. Lestrade ve Gregson gibi Scotland Yard'lılara bile, senin Mary'ne bile. Kimin Moriarty'nin lekesinden azade olduğunu bilemeyiz."

"Ama Mary..."

"Hiç kuşkusuz o da senin için aynı şekilde itiraz ederdi ve yanılıyor olurdu, değil mi?"

Sersem gibi başımla onayladım. Nefret verici bir düşünceydi ama bunun ihtimal dahilinde olduğunu anlıyordum.

"Davamızı hazırladığımızda, Yard'da meseleyi sonuçlandırmamıza yardım edecek biri var ama şimdilik yalnızca birbirimize güvenebiliriz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye mırıldandım. Kafamın içinde çılgın bir girdap dönüyordu.

"Üzülme Watson, sonucundan emin olmasaydım bu çok tehlikeli oyuna kalkışmazdım. Bana güvenmeli ve tereddüt etmemelisin, yoksa mahvoluruz."

Başımla onayladım, yarım yamalak gülümsemeyi başardım.

"Aferin," deyip piposunu yakarak karşıma oturdu. "Şimdi, sanırım sana her şeyi anlatsam iyi olacak. Patrick Graves'i kaçırmakta olan zorbalardan nasıl kaçtığımı anlatarak başlayayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beş

Sherlock Holmes tam debelenerek düzlüğe çıkmayı başardığı anda saldırganlardan biri ileri atılarak dedektifi bacağından bıçakladı. Holmes keskin bir acı çığlığı koparıp kıvranarak kendisini kurtardı, sonra birden karanlık boşlukta düşmeye başladı.

Yaranın acısını aklından atan dedektif, altındaki büyük ormangülü çalısını hedefleyerek vücudunu çevirdi; kolları bacakları iki yana açılmış olarak çalılığın bol yapraklı dallarına indi. Çalı düşüşünün hızını kesmişti ama yalnızca geçici bir duraktı çünkü vücudu dalların taşıyamayacağı kadar ağırdı, dedektif hantal bir biçimde çimenliğe yuvarlandı. Böyle anlarda Holmes'ün hızlı düşünme ve harekete geçme becerisi olağanüstüydü. Olduğu yerde kalırsa saldırganların onu ele geçireceğini, daha büyük ihtimalle de öldüreceğini biliyordu. Kaçarsa da akşamın bütün emekleri heba olacaktı. Bir orta yol olmak zorundaydı. Holmes, bileğindeki yara acıdan çığlık çığlığa haykırırken dişlerini sıkarak beceriksizce ayağa kalktı. Koşabildiği kadar hızla bahçe duvarına koşup üstünden aşarak kaldırıma indi. Kaldırımın kenarındaki büyük meşe ağacının gövdesinin yanına çömeldi. Yolun diğer tarafında bir fayton ilişti gözüne. Sürücü, beklentiyle evden tarafa bakıyor gibi görünüyordu.

Saldırganların ikisi bahçede belirdi, biri elindeki hırsız fenerini çılgınca her tarafa tutuyordu.

Adamlardan biri, "Kaçmış!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," diye cevap verdi diğeri. "Boşver onu. Bütün mahalle uyanmadan şu herifi alıp gidelim."

Üçüncü adam kapıda belirdi, omuzunda gri bir battaniyeye sarılmış büyük bir denk vardı. Denk, Patrick Graves'ti. Adam gümüş bir düdük öttürdü, sürücü faytonu bahçe kapısına götürdü. Grave içeri tıkıldı, iki adam da peşinden bindi, belli ki lider olan öteki de sürücünün yanına atladı.

"Hadi gidelim," diye homurdandı, fayton yola çıktı.

Holmes saklandığı yerden fırlayıp faytonun arkasından koştu. Bacağındaki zonklayan acıyı çelikten bir kararlılıkla kafasından attı, faytonun arkasında birbirine paralel uzanan madeni çubuklardan birini yakaladı, kendisini öne doğru çekip aracın arkasında ayaklarını sağlamca basabileceği bir yer bulmayı başardı. Yaralı bir adam için hayret verecek bir maharetle çömelir bir pozisyonda faytonun arkasına yerleşmeyi becerdi, araç hızlandıkça da tehlikeli biçimde tutunmayı sürdürdü. Bu şekilde, adam kaçıranlarla birlikte Londra'nın karanlık ve rüzgârlı sokaklarında yolculuk etti.

Sınırlı görüş açısına karşın Londra hakkındaki ansiklopedik bilgileri, ne tarafa doğru gittiklerini anlamasını sağlıyordu. Bütün işaretler, Rotherhithe'ye doğru yol aldıklarını söylüyordu. Fayton yalpalayıp tangırdayarak doğuya dönerken, dedektif can havliyle tutundu.

Yirmi dakika kadar sonra yollar daralıp karardı, gaz lambalarının sıklığı azalmıştı. Batı Hindistan Rıhtımları civarındalardı. Depolarla, devasa rıhtımlarla, sessiz, kimseciklerin olmadığı sokaklarla dolu bir bölgeydi burası. Derken fayton, kocaman bir deponun kapısına yaklaştığı sırada yavaşladı. Holmes, adamlardan birinin dört defa şiddetle düdük çaldığını duydu, faytonun kenarından bir göz atınca kapıların açılmaya başladığını gördü. Şimdi çabuk düşünmek zorundaydı. Karar verilmesi gerekiyordu. Depoda kısılıp kalmadan önce faytondan atlasa mıydı, yoksa bilinmezle yüzleşmek üzere içeri girme riskini göze mi

alsaydı? Depoya girdikten sonra, Moriarty'nin Fil Yumurtası'nı çalma planıyla ilgili çok daha fazla bilgi edinebileceğinden emindi. Tehlike, orada ele geçmesiydi elbette, o zaman söz konusu bilgilerin kimseye bir faydası dokunmazdı. Böyle bir durumda, kalbi gümbür gümbür atar, adrenalin seviyesi hızla yükselirken Sherlock Holmes mantıklı tepkiye değil, duygusal olana boyun eğdi. Faytonda kaldı.

Araba tıngırdayarak kocaman ve görünüşe göre boş depoya girdi. Aracın takırtısıyla yankılanan yüksek, tonozlu tavanlı, muazzam bir sanayi katedraliydi burası. Holmes ileride bir yerde bazıları lamba taşıyan bir grup adam seçti. Karşılama komitesi. Dedektif, tüneğinden çevikçe atladı, gölgelerde kalarak duvarın yanındaki atık mukavva kutusu yığınına koşturup oraya saklandı. Ve bekledi. İçerideydi ve o an için güvendeydi. Sonra deponun kapıları yankılı bir tangırtıyla kapandı. Holmes içerideydi ama kapana kısılmıştı.

Graves paldır küldür faytondan indirilirken, üç kişilik grup da yaklaşmıştı. Holmes içlerinden birini tanıdı. Scoular'dı bu, Moriarty'nin kurmaylarından biriydi. İdare onda gibiydi.

Scoular, Graves'i göstererek, "Hediyemizi mi getirdiniz?" diye sordu.

Adam kaçıranların lideri, "Getirdik. Şimdi sersem durumda ama sevgili kloroformcuktan sadece birkaç damla aldı. Çok geçmeden zıpkın gibi olacaktır," dedi. Holmes'e arkadan saldıran bu adamdı.

"Sorun çıktı mı?" diye sordu Scoular, yüzü buz gibi bir maskeydi.

"Biraz. Herifin biri burnunu sokmaya kalktı."

"Evet," dedi bir diğeri. "Adı Sherlock Holmes'müş."

Scoular'ın gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

"Hak ettiğini verdik, tabanları yağladı."

"Ahmaklar! Sesi kesilecekti onun."

"Pek ele avuca sığmaz bir müşteriydi."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Üç kişiydiniz."

Scoular'ın bu gözlemi adamları bir an için susturdu, sonra lider yine öttü. "Ama Graves'le de ilgilenmemiz gerekiyordu, işte burada, onu size getirdik, değil mi?"

Scoular başıyla onayladı, sonra suç ortaklarına döndü. "Maxwell, sen Bay Graves'le ilgilen; Jensen, sen de arkadaşlarımıza ödemelerini yap ve buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmalarını sağla." Faytonun sürücüsüne baktı. "Onları şehre geri götürüp sakin bir yerde bırak."

İki adamdan daha iri olanı Graves'in gevşek bedenini alıp rulo yapılmış halı gibi omzuna vurdu. Adam kaçıranlara paraları ödendi, birkaç dakika içinde fayton üç yolcusunu alarak yola çıkmıştı bile.

Scoular fenerini havada tutarak deponun uzak ucuna doğru gitti, biri Patrick Graves'in gevşek vücudunu taşıyan iki yardakçısı da yanındaydı.

Sherlock Holmes, binanın yan tarafında ve fenerin cılız ışığının uzanamayacağı yerde kalmaya özen göstererek onları uzaktan takip etti.

Adamlar durdu, birdenbire deponun zemininden parlak sarı bir ışık sütunu yükselerek çatı kirişlerini altın ışıltılarla boyadı. Holmes sessizce yere çöktü. Scoular'ın yerdeki bir kapağı açmış olduğunu fark etti, ışık oradan geliyordu. Adamlar tek bir kelime etmeden gözden kayboldu, sonra yerdeki kapak kapanınca parlak aydınlık sütunu tıpkı ortaya çıktığı kadar ani bir şekilde yok oldu. Dedektif kasvetli karanlıkla sessizlikte yalnız kalmıştı. Sanki tuhaf bir gölge oyunu seyretmişti de oyun sona ermişti. Ancak Holmes, oyunun sona ermediğine karar verdi. Yalnızca aradı bu. Buraya kadar gelmişti, şimdi vazgeçmesi yazık olurdu. Profesör Moriarty'ye hiç şimdiki kadar yaklaşmadığının farkındaydı, niyeti daha da yaklaşmaktı. Yukarısında bir yerlerde, ani ışıktan rahatsız olmuş bir yarasa bir kirişten diğerine kısaca kanat çırptı, yeniden bir yere yerleşti.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Beş dakika sonra, yalnızca duvarın yukarılarında, çatıya yakın bir yerde bulunan bir dizi pencerenin pisliği arasından içeri sızmaya çabalayan ay ışığının yumuşattığı karanlığa gözleri tamamen alışan Holmes ayağa kalktı. Bacağı hâlâ acıyordu, dedektif ayrıca pantolonundan dışarı sızan sıcak kanın ıslaklığının da farkındaydı ama aldırmadı. Aldırmamaya mecburdu. Burada daha önemli mevzular söz konusuydu. Holmes yavaş yavaş yerdeki kapağa yaklaştı, yüreği ağzında bir halde kapağı kaldıran ip halkayı yavaşça çekti. Depo yine sarı ışıkla doldu. Holmes aşağıda dar bir koridormuş gibi görünen bir yere doğru inen bir merdiven buldu karşısında. Koridorun lüks bir şekilde ahşap kaplı ve halı döşeli olduğunu şaşırarak fark etti.

Su altında hareket eden bir adam gibi hareket ederek açıklıktan içeri kaydı ve kapağı yavaşça kapattı. Tuzak kapısı denir buna, diye düşündü. Pek uygun. Londra'nın en büyük suçlusunun ininde kısılıp kalmıştı. Üstelik bu tuzağa kendi ayaklarıyla yürümüştü. Buruk bir gülümsemeyle merdivenden aşağı yöneldi.

Aşağı varınca herhangi bir ses duymak için kulaklarını iyice kabartarak dinledi. Tuhaftı ama hiç ses yoktu, yalnızca tıslayan bir sessizlik vardı etrafta. Holmes koridor boyunca ilerledi, çok geçmeden iki kapıya vardı. Biri tam karşısında, ilkinin iki katı büyüklüğündeki diğeri de sağındaydı. Büyük kapıyı temkinli bir şekilde aralayınca, bir asansöre açıldığını gördü. Madeni bir kafes, alt katın sakinlerini kim bilir nereye çıkarmak üzere hazır bekliyordu. Holmes bu noktaya kadar pervasızca gelmiş olabilirdi ama asansöre binme riskini göze alacak değildi, hele de Moriarty'nin çalışma alanında.

Diğer kapıyı denedi, o da bir başka kısa geçide (neredeyse antre gibi bir şeydi) açılıyordu, öbür ucunda da bir başka kapı vardı. Holmes bu kapıyı açmaya başlar başlamaz sesler duydu. Durdu, oluşturduğu daracık aralıktan dışarı baktı. Muhteşem bir şekilde döşenmiş, elektrikle aydınlanan, görkemli, yüksek bir

BELONGS TO KAATIES TEAM

oda vardı karşısında. Holmes'ün anladığı kadarıyla kapı, odanın yukarısındaki bir balkondaydı. Balkon, muazzam miktarda kitap barındıran raflarla dolu dört duvar boyunca uzanıyordu. Holmes iyice eğilerek kapıdan içeri süzüldü, kenara aşağıdaki manzarayı görmesine imkân verecek kadar yanaşarak yere uzandı.

Holmes, gözetleme noktasından aşağıdaki odayı ve içindekileri gayet güzel görüyordu. Adamlardan birini hemen tanıdı. Albay Sebastian Moran'di bu; Moriarty'nin sağ kolu. Holmes diğer adamı iyice inceledi. Uzun boylu bir adamdı, incelikli yontulmuş, alaycı hatları, sert ve acımasız bir ağzı, kafasında da koyu renk, isyankâr bir saç yığını vardı. Bir güç ve otoriterlik havası yayıyordu. Sherlock Holmes onun Profesör James Moriarty olduğunu hemen anladı. Suç dünyasının Napolyon'u. İşte sonunda aynı yerdelerdi. Holmes'ün gövdesinde bir heyecan ürpertisi dolaştı. Karşısında karanlık ikizi, suç işleme konusunda Holmes'ün işlenen suçları çözme konusunda olduğu kadar tutkulu bir adam vardı. Heyecan gerginliğe ve tereddüde dönüştü. Holmes sanki nasıl tehlikeli bir durumda olduğunu o anda anlamıştı. Ah, şeytanı inine kadar takip etme konusunda akıllılık göstermişti ama farkına varılmadan oradan ayrılması çok daha akıllıca olurdu. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı, her şeyi sırası gelince düşünürdü. Balkonun kenarına daha da yaklaşarak iki adamın söylediklerini duymak için kulaklarını zorladı.

Moriarty vurdumduymaz bir tavırla şömine rafına yaslanmıştı, Moran'se onun önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Bu akşam Holmes'ün ortaya çıkmış olmasından hiç memnun değilim," diyordu Moran.

Profesör ipek gibi bir sesle, "Ben de," diye cevap verdi. "Ama planlarıma daha fazla karışmasını engellemek için önlem alacağım. Watson'dan yeniden faydalanmalıyız, o da işe yaramazsa bu baş ağrısından sonsuza dek kurtulmam gerekecek."

"Bunu hemen yapmak daha iyi olmaz mı?"

"Muhtemelen ama şu anda kafam Fil Yumurtası işiyle meşgul, Bay Sherlock Holmes için münasip bir son tasarlama mecburiyeti yüzünden dikkatimin dağılmasını istemem."

Moran başıyla onayladı. Patronunu ikna etmeye kalkışmayacak kadar aklı vardı.

Moriarty yüksek sesle düşünüyormuş gibi bir tavırla, "Hindistan tarafında her şey tıkırında," diye sözlerine devam etti. "Adamımız deniz yolculuğunda mihracenin elçisinin yerine geçmeye hazır. Bu değişiklik büyük bir titizlikle düşünülüp hazırlandı. Reed her şeyle ilgileniyor. Yani gemi İngiltere'de limana yanaştığında sadece elçi değil, yakut da sahte olacak. Kimse taşı o kadar yakından incelemeye cüret etmeyecektir, böyle bir hediyeyi etraflı tetkikten geçirmek büyük bir kabalık olur. Karşılarındaki şeyin son derece ikna edici kırmızı bir cam parçası olduğunu kimse fark etmeyecek. Hediye Windsor Sarayı'nda düzenlenecek özel bir törenle kraliçeye takdim edilecek, ondan sonra da kraliçenin hükümdarlığı sırasında biriktirdiği diğer incik boncuklarla birlikte oradaki kasalara konacak. Bir daha görülmesi düşük ihtimal. Hiç değilse bir süre için. O arada biz de yumurtaların bu en bereketlisinden edeceğimiz kârın tadını çıkaracağız." Moriarty kısaca gülümsedi.

"Tabii Graves işbirliğine yanaşırsa."

"Yanaşacak Moran, yanaşacak. Gönülsüz kuyumcularla çok fazla vakit harcadık. Graves söylediğimi yapacaktır. Şiddet kullanmam gerekebilir tabii."

İşaret verilmiş gibi, bir kapı açıldı ve Scoular, yanında sersemlemiş görünen Patrick Graves'le birlikte içeri girdi, kuyumcuyu ateşin yanındaki koltuğa doğru iteledi.

"Adamımız kendine geliyor," diye açıkladı.

Moriarty sırıttı. "Güzel. Moran, lütfen nezaket göster de misafirimize şöyle onu canlandıracak bir konyak ver."

Moran emredileni yaptı. Graves konyak kadehini aldı, içkiyi açgözlülükle bir yudumda midesine gönderdi, ondan sonra da

BELONGS TO KAATIG TEAM

öksürük krizine tutuldu. Diğer üç adam, Graves'in öksürüğü bitene kadar sabırla heykel gibi bekledi.

Moriarty koltuğa yaklaşarak, "Bay Graves," dedi. "Size bir teklifim var. Hatırı sayılır miktarda para kazanma imkânı ya da uzuvlarınızdan en azından birini kaybetme ihtimali."

Yüzü zaten solgun olan Graves, bu haşin sözler karşısında kâğıt kesildi.

Nihayet kekeleye kekeleye, "Seçme şansım var mı?" diye sordu. Sesi, kupkuru bir fısıltıdan yüksek değildi.

"Var elbette."

Graves sinsice gülümsedi. "O zaman paralı seçeneği tercih ediyorum."

İki arkadaşı Graves'e buz gibi bakışlarla bakarken, Moriarty sahnelere yakışacak bir havayla güldü. "İşte tam benim kafada bir adam."

"Bir konyak daha?" Graves kadehini dilenci gibi öne uzatmıştı.

"Dostumuza bir kadeh daha doldur Moran; Scoular, sen de kendisinin geceyi rahat geçirmesini sağla. Ayrıntıları sabah konuşuruz. Endişelenecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Bay Graves'in istediğimiz gibi işbirliği yapacağına eminim."

Graves, "Elbette yapacağım beyler," diye ona katıldı, sonra tazelenmiş kadehinden bir yudum konyak içti.

Bu sahnenin epey yukarısında bir yere yerleşmiş durumdaki Sherlock Holmes, şimdilik ihtiyaç duyduğu kadarını öğrendiğine ve artık kaçmasının tedbirli bir davranış olacağına karar verdi. Sonsuz bir dikkatle adımlarını geriye doğru takip ederek iki kapıdan, ahşap kaplamalı geçitten ve tahta merdivenden geriye döndü. Yerdeki kapının altına gelince durdu, herhangi bir ses, herhangi bir hareket var mı diye dikkatle dinledi. Hiçbir şey duyamadı. Kapağı, depoyu gözden geçirmesine yetecek kadar yukarı itti. Depo, oradan ayrıldığı zamanki kadar boş ve ıssız görünüyordu. Holmes, kalbi sevinçle gümbürdeyerek dışarı tırmandı.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Ayağa kalkar kalkmaz, bir kolun gırtlağına dolandığını hissetti. Kaba bir ses, "Sen ne halt ettiğini zannediyorsun acaba?" diye hırladı kulağına.

Holmes, saldırganını görebilmek için başını çevirdi. Faytoncuydu, araba yolculuğundan dönmüştü. Dedektif ağırlığını sağlam bacağına vererek büyük bir hız ve çeviklikle adamın kollarını yakalayıp onu omzunun üstünden arkaya savurdu. Talimli olduğu bir Baritsu hareketiydi bu. Adam bez bebekmiş gibi havalandı, pek kötü bir kütlemeyle dedektiften yaklaşık bir metre öteye sırtüstü indi. Acı dolu bir çığlık attı. O daha yerden kalkmaya fırsat bulamadan Holmes adamın üstüne ata biner gibi oturup çenesine güçlü bir sağ kroşe indirdi. Faytoncunun başı geriye savruldu, gözleri sımsıkı kapalı, ağzıysa açıktı. Holmes kendi gücü ve becerikliliği karşısında zevkle gülümsemeden edemedi. Sonra adamın üstünü arayıp istediği şeyi buldu: Deponun anahtarlarını.

Beş dakika içinde, artık fena halde topallayan Sherlock Holmes, Moriarty'nin deposundan üç sokak ötedeydi. Yarım saat sonraysa bir faytonun içinde Baker Sokağı'na dönüyordu.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Yirmi Altı

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Holmes'ün anlattıklarını gitgide artan bir dehşetle dinlemiştim. Moriarty'yi zekâsıyla alt edip onu ve teşkilatını yıkma planını sürdürerek kendisini attığı tehlikeyi pek umursamadığını biliyordum ama böyle yaparken beni ve karımı da büyük bir tehlikeye attığının ne kadar farkındaydı acaba?

Korkularım somurtkan yüzüme yansımış olacak ki Holmes öne doğru eğilerek omzuma pat-pat vurdu.

Gözünde bir çelik ışıltısıyla, "Korkma, korkma," dedi. "Moriarty kazanamayacak, sana söz veriyorum."

Beni rahatlatmayı amaçlayan bir jestti bu ama rahatlatmamıştı. Moriarty'nin kocaman teşkilatının gücünü ve genişliğini, dallarının bu büyük şehirde ne kadar uzaklara yayıldığını birinci elden biliyordum. Emrindekilerin ulaşamayacağı hiçbir karanlık köşe, hiçbir çatlak yoktu. Moriarty kuklaların yüce efendisiydi; parmağının bir işaretine bakan, gece gündüz hangi saatte olsa çağırabileceği pek çok kişiyi kontrol ediyordu. Holmes'ün böyle bir teşkilatı yoktu. Arkadaşım temel olarak kendi korkunç Goliyat'ına meydan okuyan tek başına bir Davut'tu. Ne kadar parlak zekâlı olursa olsun, şartlar fena halde aleyhineydi.

"Şimdi ne yapmak niyetindesin?" diye sordum.

"Yard'da, Moriarty davasında birlikte çalıştığım biri var. Müfettiş Patterson. Güvenebileceğim tek kişi o, böyleyken bazı ayrıntıları ondan bile sakladım. Ancak Moriarty'nin hem mihra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cenin elçisini hem de taşı değiştirme planını ona bildirmem gerekiyor. Elçinin gelecek hafta burada olması bekleniyor. Kendisinin korunması gerek. Niyetini artık bildiğimize göre, Hindistan polisinin yardımıyla karanlık arkadaşın Reed'i yakalamak kolay olacaktır. Moriarty'nin planı, gemi İngiltere'ye yanaşmadan bozulacak. Çok geç kalınmadıysa, güvenliğini garanti altına almak için taşın ülkeye başka bir güzergâhtan gizlice getirilmesini teklif edeceğim. Profesör'ün beklenmedik durumlar için yedek planları vardır mutlaka. Ne kadar dikkatli olsak az."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra ortadan kaybolacağım. Baker Sokağı şu anda benim için fazla sıcak. Nerede olduğumu sen de dahil olmak üzere kimseye bildirmeyeceğim, böylece yerimi bilmediğini dürüstlükle söyleyebilirsin. Ayrıca eşinin de birkaç haftalığına şehir dışına geziye çıkmasını tavsiye ederim. Kırsal bölgede yaşayan akrabanız ya da arkadaşınız var mı?"

"Ayarlarız sanırım..." Mary'yi uzaklara gönderme fikrinden nefret ediyordum ama en iyisinin bu olduğunu da biliyordum.

"Güzel. İşler bir hafta kadar biraz netameli olacak ama ondan sonra Londra, yaşamak için çok daha sağlıklı ve güvenli bir yer haline gelecek."

"Peki, bu arada benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Şimdilik hiçbir şey. Ben seninle temasa geçene dek hiçbir şey yapma. Zamanı gelince temasa geçeceğim seninle. Şimdi ortadan kaybolma hikâyeme sahicilik katmak için bazı eklemeler yapmalıyız."

Beş dakika kadar sonra eski evimin eşiğinde duruyordum, gitmeye hazırdım. Sherlock Holmes ile el sıkıştık.

"Kendine dikkat et eski dostum," dedi.

"Kendi güvenliğimden çok seninki için korkuyorum."

Holmes sırıttı ve kapıyı kapattı.

Paddington'a yürüyerek dönmeye karar verdim. Parlak bir bahar günüydü, temiz havaya ihtiyacım olduğunu hissediyor-

BELONGS TO KAATIG TEAM

dum. Aslında her şeye çekidüzen vermek, daha temiz bir bakış açısı edinmek için uğraşmak istiyordum. Düşüncelere dalmış bir halde Hyde Park'ın köşesindeki kapılardan geçiyordum ki birdenbire uzun boylu bir şeklin bana ayak uydurmuş olarak yanımda yürüdüğünü fark ettim. Scoular'dı bu.

"Nasılsın doktor? İyisindir umarım?" dedi. Kelimeleri nazikti ama sıcaklık ya da arkadaşça bir tavır olmaksızın söylenmişlerdi.

Kibarca, "İyiyim," diye cevap verdim.

"Ya Bay Sherlock Holmes, o da iyi mi? Bacağı nasıl? Bu sabah onu ziyaret ettiniz."

Başımla onayladım. "Onu görmek için Baker Sokağı'na gittim, orada değildi." Scoular gözleri kısılarak sözlerimi tekrar etti. "Orada değil miydi?"

"Gitmiş."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Bana bu notu bırakmış." Holmes'ün bana verdiği zarfı ona uzattım.

Scoular zarfı kabaca alıp içinden bir not çıkardı, yüksek sesle okudu. *Watson: Şu anda Londra'da işler benim için fazlasıyla kızışmış durumda, o nedenle belirsiz bir süreyle uzaklara gitmeye karar verdim. Beni bir süre görmeyeceksin. Bayan Watson'a selamlar. Sevgilerimle, Sherlock Holmes.*

Scoular bir tiksinti nidası çıkardı, neredeyse notu yırtıp atıyordu. "Bir çeşit numara bu," dedi.

Bilmezden gelerek başımı salladım. "Evlendiğimden beri Holmes benimle her geçen gün daha az şey paylaşır oldu. Bu mesajı sadece olduğu gibi kabul edebilirim. Nerede olduğuna, neler planladığına dair zerrece fikrim yok."

"Pekâlâ. Not bende kalsın. Profesör hiç kuşkusuz yazılanları ilginç bulacaktır. Bağlılığının nereye yönelik olduğunu, hayatının kime bağlı olduğunu unutma Watson. Sherlock Holmes herhangi bir sebeple seninle temasa geçerse, derhal bize haber vermelisin. Anlaşıldı mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette."

Alçak sesle, "Güzel," dedi, sonra bir adım geri kalarak kaldırımdaki yayaların arasına karıştı. Birkaç saniye içinde ortadan kaybolmuştu.

Şapkamı çıkarıp mendilimle alnımı kuruladım. Moriarty notun aldatmaca olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Holmes'ün bu kritik zamanda şehirden ayrılmayacağını bilirdi. Tazılarını arkadaşımın üstüne salacaktı. Sherlock Holmes hiç bu kadar tehlike altında olmamıştı.

"Benimle çay içersiniz, değil mi Bay Scoular?" Bayan Hudson hazırlık yapmak için çaydanlığı gaz ocağına koydu ama misafiri başını salladı.

Nazikçe ama sıcaklıktan yoksun bir şekilde, "Belki başka zaman," dedi. "Bilmem gereken... Profesör'ün, Sherlock Holmes'ün nerede olduğunu bilmesi gerekiyor."

Ellerini önlüğüne kurulayan Bayan Hudson, ocağın yanındaki en sevdiği koltuğa oturup gülümsedi. "Bilmiyorum. Bildiğiniz gibi, kendisi eskiden de bana nadiren herhangi bir sırrını verirdi ama son zamanlarda kapalılık konusunda istiridyelere ders verebileceğini düşünmeye başladım doğrusu." Kendi şakasına kıkırdadı ama Scoular'ın onaylamaz bakışları neşesini yarıda kesti.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bilemiyorum. Gerçek bu. Bir sürü peruk, sahte burun takma ve türlü çeşit kostüme bürünme huyu edindi, gördüğümün kılık değiştirmiş haldeki kendisi mi, yoksa misafirlerinden biri mi olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Bir haftadan fazladır ona yemek servisi yapmadım."

Scoular sabırsızlıkla içini çekti.

"Bu sabah Doktor Watson geldi," diye devam etti Bayan Hudson. "O yüzden Sherlock Holmes'ün evde olduğunu varsaydım ama Watson giderken bana uğrayıp arkadaşını boş yere

beklemiş olduğunu söyledi. Birkaç haftalığına gittiğini söyleyen bir not bırakmış ama nereye gittiğini söylememiş."

"Notu gördüm," dedi Scoular. "Gerçek olamayacak kadar elverişli bir durum. Büyük ihtimalle kaçtığını sanmamız için ayarlanmış bir numara."

Bayan Hudson başını salladı. Scoular'ın ne demek istediğini anlamamıştı. "İsterseniz yukarı çıkıp odalara bakabilirsiniz."

Scoular sabırsızlıkla, "Bunu biliyorum," diye soludu. "Daha sonra yapacağım. Holmes'e ya da Holmes olabilecek birine dair en ufak bir iz görürseniz derhal Profesör'e haber vermelisiniz. Derhal, anlaşıldı mı?"

Bayan Hudson başıyla onayladı. Bunun bir emir olduğunu biliyordu, bu yüzden canı sıkılmıştı. Eksantrik, sağı solu belli olmayan kiracısından pek hoşlanıyor, ona bir zarar gelmesini istemiyordu ama bu konuda seçeneği yoktu. Maaşını Sherlock Holmes ödemiyordu sonuçta.

Scoular eldivenlerini takarak, "Güzel," dedi. "Bu akşam karanlık çöktükten sonra sizi tekrar ziyaret edip Holmes'ün odalarını araştıracağım, ondan sonra ne yazık ki küçük bir yangın çıkarmak zorundayım."

"Ah, acıyın bana, hayır! Güzel evimi yakıp kül etmeyeceksiniz herhalde?"

"Sizi temin ederim o kadar mübalağalı bir şey yapmayacağım. Holmes'ün odasında küçük bir yangın sadece. Dosyalarıyla kayıtlarını yok edecek ve odaları yaşanmaz hale getirecek. Sizin bölmeniz güvende."

Bayan Hudson sert sert, "Bundan nasıl emin olabilirsiniz?" diye sordu.

Scoular, oraya geldiğinden beri ilk defa gülümsedi. "Olamam."

Mary'yi Exeter'deki teyzesine sürpriz bir ziyaret yapmayı ikna

etmek epey inatçı çabalarla mümkün oldu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini ve meselenin Sherlock Holmes'le bağlantılı olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

Mavi gözlerini bana dikerek, "Tehlikede misin?" diye sordu.

Yıllar boyunca çifte hayat yaşadıktan sonra kolayca yalan söyler olmuştum ama Mary ile karşı karşıyayken değil. Ona gerçek olmayan bir şey söylemekten nefret ediyorum, ne var ki buna mecburdum. Endişelenecek hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inandığını zannetmiyorum ama aynı zamanda yapmasını istediğim şeyin kendi iyiliği için olduğunu anladığını hissettim.

O akşam toplandı, ben de teyzesine gelişini haber vermek için Exeter'e telgraf çektim. Ertesi sabah çok erken bir saatte Mary'yi Paddington İstasyonu'ndan uğurladım. Tren, Mary bir vagon penceresinden sarkmış veda etmek için el sallarken gürültüyle çufçuflayarak istasyondan ayrıldığında, kendimi Kandehar'daki o leş kokulu hücrede kaldığımdan beri hissetmediğim kadar sefil ve yalnız hissettim. Holmes saklanır, Mary de gitmişken, sığınabileceğim kimsem kalmamıştı.

Platforma döndüğüm sırada kulağıma bir ses fısıldadı.

"Güzel hanımınız seyahate çıkıyor demek, öyle mi?"

Döndüm, karşımda kahverengi kareli, cafcaflı bir takım elbise giymiş zayıf, sıçan suratlı bir adam duruyordu. Kahverengi şapkasını sahte bir nezaketle kaldırdı.

"Profesör selamlarını gönderdi. Bay Holmes'ten haber yok herhalde?"

Başımı salladım. "Yok," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

"Ya eşiniz?"

"Mary teyzesini ziyarete gitti. Kadıncağız biraz rahatsızdı da."

"Sizi tek başınıza bıraktı ha? Neyse, üzülmeyin Doktor Watson. Biz hiçbir zaman sizden fazla uzakta değiliz. Teması koparmayın."

Sinir bozucu bir sırıtışla şapkasını yeniden havalandırdı ve yürüdü gitti. Olduğum yere kök salmıştım sanki. Yanımdan geçen kalabalığı endişeyle süzdüm. Kaçı Profesör'ün adamıydı? Ne yapabilirdim? Daima o iblisin mikroskobunun altındaysam nasıl hareket edebilirdim? Epey keyifsiz bir şekilde platforma çıkmaya devam ettim, çok kasvetli görünen bir gelecekle ilgili karanlık düşüncelere dalmıştım.

İşte gazete büfesinin yanındaki haber panosunu o sırada gördüm. Manşet şöyleydi: "SHERLOCK HOLMES'ÜN EVİNDE YANGIN."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Yirmi Yedi

Sherlock Holmes, son bir ay boyunca defalarca yaptığı gibi alışkın bir kolaylıkla Baker Sokağı 221B'nin arka tarafındaki su borusundan yukarı tırmandı. Yaralı bacağına karşın hâlâ çok çevikti, bir zorluk çekmeden kısa sürede yatak odasının penceresine varmıştı. Kanadı yukarı kaydırıp içeri süzülmeyi başardı. Keskin kokulu dumanlar, anında burnuna saldırdı, boğazının arka tarafına yapışarak öksürüğünü zor bastırmasına neden oldu.

Odanın alevlerle kavrulmuş duvarları isten kararmış, yatakla şilte kurumlu bir döküntü yığınına dönüşmüştü. Yerler ıslak ve çamur gibi bir şeyle kaplıydı. Holmes, itfaiyenin yangının yayılmasını önleyebilecek bir vakitte yetiştiğini ve yalnızca üst katın içinin zarar gördüğünü gazetelerde okumuştu; ne var ki alevlerin yok etmeyi başaramadığı şeyleri de su halletmişti.

Holmes yavaşça oturma odasına geçti ve gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Bu kararmış kabuğu, eski rahat evi olarak tanımak neredeyse imkânsızdı. Mobilyalar kapkara küllere dönmüştü, kitapları, dosyaları ve vaka notları da odanın yan tarafına süpürülmüş şu ıslak kül yığınlarıydı mutlaka. Sherlock Holmes duyguların yabancısıydı ama o anda üstüne ezici bir üzüntü dalgasının çöktüğünü hissetti. Onu üzen sadece maddi şeylerin (dosyaları ve notları) kaybı değildi; bir zamanlar kendi mahrem dünyası olan şeyin ve kendisine itiraf etmesi gerekirse

BELONGS TO KAATIES TEAM

burada yaratılan sıcak hatıraların, özellikle de Watson'la birlikteki anılarının mahvoluşuydu.

Kırık pencerelerden içeri dolan başıboş bir esinti, kömürleşmiş küçücük kalıntılardan oluşan bir yığını havalandırdı, yığın da mini mini böceklerden oluşan bir bulut gibi havaya yayıldı; Holmes bir öksürük krizini engellemek için bir kez daha mendilini ağzına tuttu. Derken birdenbire sinirleri karıncalandı, duyuları hızlandı. Orada yalnız olmadığını kanıtsız, çıkarımsız bir şekilde anlayıverdi. Odada biri daha vardı. Tabancasını almak için içgüdüsel olarak paltosunun içine uzandı ama daha parmakları kabzayı tutamadan, kapının yanındaki gölgelerin içinden bir ses konuştu.

"Silahını olduğu yerde bırak Sherlock Holmes."

Holmes kıpırdamadı.

Ses, "Oyun oynamıyorum," dedi. "Elini silahından uzaklaştır, kolların yanında dursun, yoksa kafanı uçururum."

Holmes zamanında pek çok kötü adamla karşılaşmıştı, ne zaman blöf yapıp ne zaman yapmadıklarını anlardı. Bu adam ölesiye ciddiydi. Dedektif elini paltosunun cebinden çekti, tabancasını yerinde bıraktı ve kendisine söyleneni yaptı.

Şekil gölgelerin arasından çıktı, pencereden gelen sabah ışığından bir sütun yüzüne vurdu. Dedektif onu hemen tanıdı. Profesör'ün en amansız kurmaylarından biri olan Scoular'dı bu. Silahını Holmes'e doğrultmuş sırıtıyordu.

Sırıtışı genişleyerek, "Geleceğini biliyordum," dedi Scoular. "Hasarı kontrol edip kayıtlarından neleri kurtarabileceğine bakmak için buraya gelme fikrine direnemeyeceğini biliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Bu senin işin, öyle mi?"

"Öyle. Gayretlerimin sonucundan da epey memnunum. Bütün evde okunabilir halde tek bir sayfa kâğıt kalmadığı konusunda seni temin ederim. Ateşe vermeden önce her yeri iyice aradım. Profesör'den bahseden belgeler başka yere götürülerek ayrıca imha edildi."

BELONGS TO KAATIG TEAM

"Ne kadar titizce."

"Ah, öyleyizdir Bay Holmes. Bunu bilirsin." Gülümsemesi silindi. "Senin zekâna ve yeteneklerine sahip biri için epeyce aptallık ettin. İnatçısın. Profesör'ün işlerine burnunu sokmaya niyetlendiysen, parmaklarının yanmasıyla kalmayacağını bilmen gerekirdi. Hayatını kaybedeceğini bilmen gerekirdi."

Holmes kibarca, "Bu ihtimalin farkındaydım ama hiçbir şey yapmadan hiçbir şey kazanılmaz," dedi ama gözleri, kalbine nişanlanmış olan Scoular'ın tabancasına kilitlenmişti.

"Uzun süre önce icabına bakılmalıydı senin. Bunu hararetle önerdim ama Profesör seninle oynadığı küçük kedi-fare oyununu yeğledi. Ama artık oyunun sonu geldi. Bu defa çok ileri gittin."

"Ah, Fil Yumurtası meselesini mi söylüyorsun? Reed yakalandı, yakut da güvencede, değil mi?"

"Bu işin peşini bırakmalıydın Bay Holmes, gerçekten bırakmalıydın."

"Vazgeçmek yapımda yok. Uzun bir mücadele oldu fakat başarıyla sonuçlanacak."

Scoular bir adım atıp tabancasının horozunu kaldırdı. "Senin için değil Bay Holmes."

"Korkarım ki beni öldürmek sonucu değiştirmez. Moriarty'nin teşkilatının nihayet yıkılacağını ve elbette seninle Profesör de dahil olmak üzere önde gelen şahsiyetlerinin yakalanacağını kesinlikle bildiğimden, hayatımı feda etmiş olmaktan memnuniyet duyuyorum. Toplumu, Profesör'ün varlığının daha ileri etkilerinden kurtarmış olduğumu düşününce seviniyorum. Her halükârda, bu vakayla kariyerim bir krizle karşı karşıya kaldı. Bunun ölümümle sonuçlanabileceğinin baştan beri farkındaydım."

"O zaman düşündüğümden daha da aptalmışsın. Hayatını Profesör'ü yenebileceğine dair zayıf bir inanç uğruna feda etmişsin."

"Anlamıyorsun Scoular. Kendi suç entrikalarına öyle bir saplanmışsın ki, senin ve senin gibilerin bu şehrin üzerine düşürdüğü karanlık gölgeyi göremiyorsun. Ne yoz, ne pissiniz. Kötülükleriniz, sokaklarımızı dolduran, güzel ve basit yaşamlar sürmeye çalışan kalabalıkların içindeki umudu ve iyiliği nasıl da öldürüyor. Soygunlarınız, sahtekârlıklarınız, cinayetleriniz, açgözlülüğünüz... Bunlar hepimizi küçültüyor. Adaletsizlik, dokunduğu her şeyi karartır. Sen, Moriarty ve onun gibiler hastalık yayıcısınız, kötülük vebasısınız. Bu veba kontrol altına alınmadığı sürece nasıl rahat edebilirim, kendi hayatıma nasıl zerre kadar olsun önem verebilirim?"

"Eh, bir konuda haklısın. Bakış açını gerçekten de anlamıyorum. Bildiğim tek şey var, Profesör'ü asla yenemeyeceksin."

"Ah, bu konuşmadan öyle bıktım ki Scoular. Yapacak bir görevin varsa çok rica ediyorum yap, yoksa zaten sıkıntıdan öleceğim."

Scoular kaşlarını çattı. Ölümden ancak birkaç saniye uzakta olduğu düşünülünce, Holmes'ün bu kabullenmiş haline inanamıyordu. Dedektif ya çok cesurdu ya da çok aptal. Hangisi olduğunu anlayamaması, Scoular'ın sinirlerini bozuyordu.

İşin aslı, Holmes rahattı çünkü bu açmazdan kurtulmanın bir yolunu göremiyordu. Scoular'a doğruyu söylemişti. Moriarty'nin imparatorluğunun çöküşünü garanti altına almak için kendi hayatını feda etmeye hazırdı. İnsan kaçınılmaz olandan korkmaz, onu kabul ederdi. Moriarty'nin suçlarını ispatlayan esas kâğıtları bir gün önce Baker Sokağı'ndan almış ve sadece Müfettiş Patterson'ın bildiği güvenli bir yere bırakmıştı. Bu belgeler güvenle Scotland Yard'ın eline geçtiğinde Moriarty'yi tutuklamak ve teşkilatını dağıtmak için bir operasyon düzenlenecekti. Holmes yaşayacak ancak birkaç dakikası kaldığını biliyordu ama Moriarty de birkaç gün içinde oyununun sonunu görecekti.

"Dindar bir adam olmadığını duymuştum Bay Holmes. Dua etmeyecek misin?"

"Dua bilmem."

Scoular omuzlarını silkip silahını bir kol boyu uzakta tuttu. "O zaman güle güle Bay Holmes."

Bir silah gümbürtüyle patlayarak yanıp kavrulmuş odada yankılandı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Yirmi Sekiz

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Baker Sokağı'ndaki yangınla ilgili haberi dehşet içinde okudum. Eski odalarımız mahvolmuştu anlaşılan ama yangın Bayan Hudson'ın bölmesine sıçramamıştı. Neyse ki haberde, "tanınmış özel dedektif Sherlock Holmes'ün yangın çıktığı sırada evde bulunmadığı" belirtiliyordu. Ne var ki, arkadaşımın bütün değerli dosyalarını alevlerin yuttuğu açıkça anlaşılıyordu. Yangın çıktığı sırada odada Moriarty ile ilgili önemli bir şey bulunmaması için dua ettim. O belgeler mutlaka Holmes'ün yanındaydı, artık kendisi her neredeyse. Onları orada, bu kadar tehlikeye açık bir yerde bırakmazdı. Öte yandan işin aslı bundan emin olamıyordum. Holmes'ün kanıtları yanıp kül olduysa, mahvolmuştuk. Bu olasılığı düşünürken, midemde korkunç bir kemirilme hissinin gitgide şiddetlendiğini fark ettim.

Yangının Profesör Moriarty'nin başının altından çıktığına dair en ufak bir kuşkum yoktu. Bildiğim kadarıyla kibriti kendisi bile çakmış olabilirdi. Bütün nezaket gösterileri bir tarafa bırakılmıştı artık. Profesör, Sherlock Holmes'ün peşindeydi, onu mahvetmek üzere yola çıkmıştı. Benim üstüme gelmesi de uzun sürmezdi, artık bir faydam kalmamıştı çünkü. Hayatımın manzarası yirmi dört saat içinde değişivermişti. Prangalarımın çıkarılmış olduğunu fark ettim. Sözleşme yırtılıp atılmış, kuklacım ipleri kesmişti. Tuhaf bir biçimde sevinç duyuyordum. Başımın üstünde sallanan son derece gerçek ölüm tehlikesine karşın, ye-

BELONGS TO KAATIG TEAM

niden kendi kendimin efendisiydim. Bağımsız olarak hareket etme ve kendim olma özgürlüğüm vardı.

Aklıma birdenbire Afganistan'da yanına çömeldiğim o koyu renkli, cılız ağaç ve zayıf bir anımda bir konyak şişesinin yardımıyla özgürlüğümü bağışlamaz bir geleceğe teslim edişim gelmişti. Bütün bunlar dünün rüya ülkesindeydi, başka bir yaşamın parçasıydı. Şimdi kaderin tuhaf bir cilvesiyle özgürlüğümü, benliğimi yeniden kazanmıştım. Gerçi bir fark vardı, artık John Walker değildim. Walker, soğuk çöl gecesinde solup gitmişti. Artık dönüştürüldüğüm yaratıktım: John H. Watson. Kurgu ben olmuştum. Hikâyelerimdeki Watson'dım, daha da önemlisi Bay Sherlock Holmes'ün arkadaşı, yaşam öykücüsü ve kahramanıydım.

Bunu fark etmek yüzüme bir gülümseme kondurdu, midemdeki kemirici sancı yok oldu. Gazeteyi attığım gibi istasyondan hızla uzaklaştım. Birkaç dakika içinde bir fayton çevirmiş ve yola koyulmuştum bile.

Bir silah gümbürtüyle patlayarak yanıp kavrulmuş odada yankılandı.

Sherlock Holmes, kurşunun etini yırtmasının acısına kendisini hazırladı. Acı falan yoktu. Sonra Scoular'ın silahını ateşlememiş olduğunu fark etti, patlama başka yerden gelmişti.

Scoular anlaşılmaz bir homurtuyla birkaç adım attı, yüzündeki ifade şaşkınlıkla eğlenme karışımıydı. Tabancasını bir kez daha Holmes'e doğrulttu ama tetiği çekmeyi başaramadan dizleri çözüldü, adam sessizce yere yığılarak ıslak kalıntıların üzerine yüzüstü serildi. Holmes, onun sırtının ortasında bir kan lekesi gördü.

Elindeki silahtan dumanlar tüten bir şekil, gölgelerin arasından çıktı. Watson'dı bu.

Sakin bir tavırla, "Adamı sırtından vurmayı tercih etmezdim ama başka bir seçeneğim yoktu," dedi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Neler olup bittiğini güçbela anlayabilen Holmes, "Watson, harika bir şey bu!" diye bağırdı.

"Moriarty'nin yangını seni Baker Sokağı'na çekmek için çıkardığını akıl ettim, demek ki biri burada seni bekleyecekti, öldürmek üzere bekleyecekti. Elimden geldiğince hızla buraya koştum. Neyse ki tam zamanında yetiştim."

Holmes söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yalnızca minnetini ifade etmekte her zaman zorlanması değil, Watson'ın tavrındaki bir değişiklik de onu engelliyordu. Watson daha kendinden emin, daha güvenli ve her nasılsa biraz daha soğuk görünüyordu, sanki bir tutam insanlık ruhundan dışarı sızıp gitmişti.

Holmes nihayet öne çıkıp candan bir tavırla arkadaşının eline sarıldı, Watson da aynı şekilde karşılık verdi.

"Sana... Sana ne kadar teşekkür etsem az. Hayatımı kurtardın, gerçekten kurtardın," dedi Holmes.

Watson basitçe, "Sen de benim için aynısını yapardın diye umuyorum," dedi.

"Yapardım."

İki adam bir an için hâlâ el sıkışır vaziyette öylece durup birbirlerine gülümsediler.

Sonunda elini çekip Scoular'ın yanına diz çöken Watson, "Eh," dedi. "Artık bütün köprüleri attık. Profesör'ün güvenilir hizmetkârlarından birini öldürmenin cezası nedir bilmiyorum ama pek hoş olmadığına ve Moriarty'nin bunu harfi harfine uygulamak isteyeceğinden eminim." Cesedi çevirip Scoular'ın yüzüne baktı, yüz de ona sinir bozucu, cam gibi bakışlarla karşılık verdi. "Zavallı herif," dedi Watson alçak sesle.

İşine düşkün haline geri dönen Holmes, "Merhametini bize sakla Watson," diye belirtti. "Artık Londra bizim için çok tehlikeli. Patterson'ın kuvvetleri işlerini tamamlayana dek buradan uzaklaşmalıyız. Bir hafta içinde Moriarty'nin çetesi diye bir şey kalmayacak."

"Teklifin nedir?"

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Benimle birlikte kıtaya gelir misin? Yabancı iklimlerde bir hafta ikimizin de sağlığına dünyalar kadar iyi gelecektir. Bu akşam Victoria'dan kalkıp bizi Dover'a götürecek bir tren var. Ne diyorsun?"

"Evet diyorum."

"Aferin. Sana sormadan B vagonundaki özel bir kompartımanda iki birinci mevki bilet ayırtmaya cüret etmiştim zaten. Günün geri kalanını seyahat için öteberi ve birkaç parça giyecek alarak geçir. Hiçbir koşulda eve gitme. "

Watson başıyla onayladı.

"Arka kapıdan çıkacağız. Pek sağlığa uygun bir çıkış değil, oluktan aşağı kayıp bahçe duvarından atlayacağız ama yine de ön kapıdan çok daha güvenli. Sonra ayrılmamız gerek. Bu akşam altıda, yer ayırtılmış vagonda görüşürüz. Geç kalma."

"Kalmam."

Holmes duraksadı, sonra bir kez daha Watson'ın elini yakaladı. "Bütün yardımların için bir kere daha teşekkür ederim Watson. İnsanın zor bir durumda yanında olmasını isteyebileceği en iyi adamsın. Drama artık bitmek üzere, son perde açılıyor. Cesaretimizi kaybetmemeli, dikkatli duruşumuzu gevşetmemeliyiz. İkimiz de uzun bir yol katettik. En son aşamada başarısızlığa uğramamalıyız."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Yirmi Dokuz

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Kıtadaki misafirliğimiz boyunca yeterli olacağını umduğum yeni satın alınmış giysilerle dolu yeni valizimi taşıyarak Victoria İstasyonu'nun üçüncü platformuna gittim, Sherlock Holmes'ün verdiği talimatlara uygun biçimde Dover treninin B vagonuna yöneldim. Muhterem görünümlü bir İtalyan rahibin vagona çoktan yerleşmiş olduğunu görünce içim daraldı. Vagona girdiğimde rahip bana kısaca selam verip dikkatini yeniden dua kitabına yöneltti.

Valizimi yukarıdaki rafa yerleştirdikten sonra platforma indim, arkadaşımı görme hevesindeydim. Yolcu kalabalığının arasında Sherlock Holmes'ün kıvrak figürünü aradım durdum ama boşuna. Arkadaşımdan eser yoktu. Yokluğunun tek bir anlama gelebileceğini kavrayınca üstüme bir korku ürpertisi çöktü. Gün içerisinde başına bir şey gelmiş, Moriarty onu yakalamıştı.

Hamallar kalkışa hazırlanmak üzere bütün kapıları kapatıyordu, hareket memuru treni yola çıkarmak için düdüğüyle birlikte hazırdı. İstemeye istemeye vagona binip koltuğuma çöktüm.

"O kadar keyifsiz durma Watson. Her şey plana göre ilerliyor."

Kontrol edilemez bir şaşkınlıkla döndüm. Yaşlı din adamı yüzünü bana çevirmişti. Bir an için kırışıklıklar yok oldu, burun çeneden uzaklaştı, alt dudak sarkmayı, ağız bir şeyler mırıldanmayı bıraktı, donuk gözler ateşlerini yeniden kazandı, çökmüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

figür dikleşti. Bir an sonra her şey yeniden çökmüş, Holmes ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdım. "Nasıl ürküttün beni!"

Holmes sırıttı. "Her türlü tedbir hâlâ gerekli. Hemen ensemizde olduklarına inanmak için sebeplerim var." Koltuğundan kalkıp pencereden dışarı baktı. "Düşündüğüm gibi. Bak Watson, gördün mü?"

Orada, platformun biraz ilerisinde iki adam treni yakalamak için boşuna bir çabayla koşuyordu. İkisini de tanıdım. Albay Sebastian Moran ve Profesör James Moriarty. Platformun sonuna vardıklarında koşturmalarının beyhudeliğini istemeye istemeye kabullenip durdular ve hızlanan treni ciddi ifadelerle seyrettiler.

"Kıl payı Watson. Kıl payı. Bütün tedbirlerimize rağmen görüyorsun ki ucuz kurtulduk," dedi Holmes gülerek. Tebdili kıyafetini oluşturan siyah papaz cüppesiyle şapkasını çıkarıp valizine kaldırdı.

"Ama başardık," diye cevap verdim. Bu fikirle kalbim şenlenmişti. "Ayrıca bu ekspres bir tren olduğuna, gemi de trenle bağlantılı olarak işlediğine göre, onları yakamızdan attık demektir."

Holmes cevap vermeden önce piposunu yaktı. "Sevgili Watson, takipçi ben olsaydım bunun kadar küçük bir engele yenik düşmeyi kabulleneceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Başımı salladım.

"Profesör de kabullenmeyecektir. Bu adam benimle aynı zekâ seviyesinde ve hedefleri konusunda benimki kadar inatçı bir kararlılık güdüyor."

"Ne yapacak?"

"Tam olarak benim yapacağım şeyi."

"Yani?"

"Özel tren tutacak."

"İyi de onu yapmak zaman alır."

"Moriarty'nin bağlantıları, parası ve ikna gücü söz konusuyken o kadar da zaman almaz. Ayrıca trenimiz Canterbury'de bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süre duruyor, gemide de her zaman rötar olur. Orada bize yetişeceğine eminim."

"Ne yapabiliriz?"

"Canterbury'de inmeliyiz."

"Sonra?"

"Eh, kırsal bölgeden geçip New Haven'a oradan da Dieppe'ye gitmeliyiz. Moriarty yine benim yapacağımı yapacaktır. Paris'e gidecek, bagajımızın izini sürecek ve depoda iki gün bekleyecektir. Biz de o arada kendimize iki heybe alıp Lüksemburg ve Basel üzerinden rahat rahat İsviçre yolunu tutmalıyız."

"Bu acil durumu baştan aşağı planlamışsın," diye gülümsedim.

Bavul rafına doğru döne döne yükselen bir duman bulutu üfleyerek, "Elbette," dedi.

Canterbury'de trenden indik ama New Haven'a giden bir trene binebilmek için bir saat beklememiz gerektiğini öğrendik.

O gün daha erken saatlerde satın alınmış yepyeni gardırobumun içinde olduğu yepyeni deri valizimin bulunduğu, hızla gözden kaybolan yük vagonuna kederli gözlerle bakıyordum ki Holmes kolumu çekiştirerek rayları işaret etti.

"Gördün mü, geliyor bile," dedi.

Uzaklarda, Kent koruluklarının arasında ince bir duman şeridi yükseliyordu. Bir dakika sonra bir lokomotifle vagonun istasyona giden boş hat boyunca uçarcasına ilerlediği görüldü. Platformda terk edilmiş bir valiz yığınının arkasına saklanmaya ancak vakit bulabildik, özel tren takırdayarak, kükreyerek, üflediği sıcak hava dalgasıyla yüzlerimizi kavurarak geçti.

Vagonun ray bağlantılarında sarsılıp sallanmasını seyreden Holmes, "İşte gidiyor," dedi. "Anlaşılan o ki Profesör beni hafife almış. Peşimde olduğunu fark ettikten sonra nasıl davranacağımı çıkarabilseydi, bu *coup-de-maître** olurdu. Ancak şimdi en önemli

* (Fr.) Dâhiyane bir çıkarım. *–yhn*

soru şu, akşam yemeğimizi buradaki büfede mi yiyeceğiz, yoksa New Haven'a varmadan açlıktan ölme riskini göze mi alacağız?"

O akşam Brüksel'e vardık ve iki gün orada kaldık. Üçüncü günümüzde Strazbourg'a dek ulaştık. Holmes pazartesi sabahı Müfettiş Patterson'a telefon etti, akşam otelimizde bir cevap bizi bekliyordu. Holmes zarfı açınca ağız dolusu küfretti, telgrafı yırtıp şömineye savurdu.

"Bunu bilmeliydim! Acınası bir beceriksizlik!"

Holmes'ü nadiren bu kadar öfkeli görmüştüm. Normalde solgun çehresi öfkenin sıcaklığıyla kızarmıştı.

"Ne oldu?"

"Kaçmış!"

"Moriarty mi?"

"Bütün çeteyi yakalamışlar, lider hariç. Ellerinden kurtulmuş. Elbette, ben ülkeden ayrılınca onunla baş edebilecek zekâ seviyesinde biri kalmadı. Ama Patterson'a bütün oyunu teslim ettiğime inanmıştım. Bu durumda işler kesinlikle değişiyor. Bence en iyisi İngiltere'ye dönmen."

"O da niye?"

"Şu anda inanılmaz derecede tehlikeli bir yol arkadaşıyım da ondan. Profesör'ün işi elinden gitti. Londra'ya dönerse her türlü tehlikeye açık olacak. Karakterini doğru okuyorsam, hatırı sayılır enerjisinin tamamını benden intikam almaya yöneltecektir. Benim yok edilmemi *raison d'être** edinecek. Bir an evvel karına ve muayenehanene dönmeni şiddetle tavsiye ediyorum."

Bir Strazbourg *salle-á-manger*'ında** oturup yarım saat boyunca bu meseleyi tartıştık. Arkadaşımı şimdi terk edecek değildim. Beni Moriarty'ye bağlayan bağları dolaylı olarak kesip özgür kalmamı sağlayan oydu. Ayrıca şu anda her ne kadar izole edilmiş

---

* (Fr.) Varlık sebebi. –*yhn*

** (Fr.) Yemek odası. –*yhn*

olsa da kötü adamın yaşadıkça hem Holmes'e hem de bana karşı daima bir tehdit oluşturacağını fark etmiştim. Holmes haklıysa (ki haklı olduğuna inanıyordum), artık Moriarty'nin tek arzusu Holmes'ü yok etmek olacaktı ve yollarının kesişmesi çok uzun sürmeyecekti. Bu gerçekleştiğinde orada olmak istiyorum. Sonunda Holmes'ü acı sona dek orada kalacağıma ikna ettim.

O gece yolculuğumuza devam edip Cenova yoluna koyulduk. Harika bir hafta boyunca Rhone Vadisi'nde gezindik, sonra Leuk'ta istikamet değiştirerek hâlâ karlara gömülmüş durumdaki Gemmi Geçidi'ne yöneldik, böylece Interlaken üzerinden Meiringen'e geçtik. Aşağıdaki baharın zarif yeşilliği, yukarıdaki kışın pürüzsüz beyaz bakirliğiyle hoş bir seyahatti ama Holmes'ün üzerindeki gölgeyi bir an bile unutmadığının gayet iyi farkındaydım. Gösterişsiz Alp kulübelerinde ya da ıssız dağ geçitlerinde hızla etrafta dolanan gözlerinden, yanımızdan geçen her yüzü keskin bir dikkatle izlemesinden, nereye yürürsek yürüyelim ayak izlerimizi takip eden tehlikeden hiç uzaklaşamadığımızı düşündüğünü anlıyordum.

Bir defasında, melankolik Daubensee sınırından geçtiğimiz sırada bir bayırdan kopan büyük bir kaya gürültüyle yuvarlanıp kükreyerek arkamızdaki göle düştü. Holmes bir an sonra bayıra tırmanmıştı, tepede durup boynunu dört bir yana doğru uzatıyordu. Rehberimiz bahar vakti böyle kaya yuvarlanmalarının sıradan şeyler olduğu konusunda güvence verse de boşuna... Holmes hiçbir şey söylemedi ama beklediği şeyin gerçekleştiğini görmüş bir adam havasıyla acı acı gülümsedi.

Bütün dikkatine karşın, morali hiç bozulmuyordu. Tam aksine, onu bu kadar neşeli bir ruh halinde gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Yürürken bir sürü konuda sohbet ederdik, Holmes bilgisi, sezgileri ve aynı zamanda cehaletiyle beni hem eğlendiriyor hem de hayretlere düşürüyordu. Suçun tespit edilmesiyle (ne kadar zayıf olursa olsun) herhangi bir bağlantısı olmayan hiçbir konu ilgisini çekmiyor, arkadaşım o konuda hiçbir şey öğ-

renmiyordu. Dünyanın mı ayın etrafında, yoksa ayın mı dünyanın etrafında döndüğüne metelik bile vermediğini söylediğinde nasıl da gülmüştüm.

"Hangisi doğru olursa olsun, ne beni zerre kadar etkiler, ne de işimi," demişti hararetle. "Beynin tavan arasında sadece önemli bilgileri, işine yarayacak bilgileri depolamak son derece önemlidir, yoksa faydasız bilgiler faydalı olanları dirsekleyip bir köşeye iter."

Küçük Meiringen köyüne vardığımızda yaşlı Peter Steiler'ın işlettiği Englischer Hof'a yerleştik. O akşam yemeğimizi küçük lokantada yedik. Başlangıçta pek az konuşuyorduk, sanki Moriarty'den bahsetmeden konuşulabilecek bütün konuları tüketmiştik. Holmes bir ara kadehini şerefe kaldırdı.

Ciddiyetle, "Sana, sevgili Watson," dedi. "Sen ve bu son günlerdeki desteğin olmadan, Moriarty'nin teşkilatını yıkma konusundaki başarıyı gösterebileceğimden kuşkuluyum."

Sözcüklerle karşılık veremeyecek kadar duygulanmıştım. Ne hissettiğini anladığımı göstermek için kadehimi kaldırmakla ve içmekle yetindim.

Holmes düşünceli bir tavırla, "Bu vakayla dedektiflik kariyerimin zirvesine ulaştığımı hissediyorum," diye devam etti. "Sanırım boşa yaşamadığımı söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Defterim bu gece kapanacak olsaydı, onu yine de vakarla inceleyebilirdim. Varlığım sayesinde Londra'nın havası daha tatlı. Faal olarak karıştığım pek çok davada güçlerimi bir kez bile yanlış tarafta kullandığımı sanmıyorum. Kariyerimi Avrupa'nın en tehlikeli ve becerikli suçlusunun ortadan kaldırılmasıyla taçlandırırdım elbette."

"Ortadan kaldırmak" sözlerini karanlık bir zevkle söylemişti.

Londra'daki Grosvenor Oteli'nde üç yıl garsonluk yapmış olan ev sahibimiz mükemmel İngilizce konuşuyordu, yemeğimizi bitirmemizin ardından sohbet etmek üzere yanımıza geldi. Çok yorgundum, o yüzden özür dileyip yatağa yollandım. Hol-

mes orada kalmaktan ve İngilizce sohbet etme fırsatı karşısında memnun olduğu açık Herr Steiler'la laflamaktan mutlu görünüyordu.

Ertesi sabah, tepeleri aşarak geceyi küçük Rosenlaui köyünde geçirme niyetiyle oradan ayrıldık. Herr Steiler, Reichenbach'taki muhteşem şelaleden geçmek için yolumuzu biraz uzatmaktan kesinlikle kaçınmamamızı sıkı sıkı tembih etmişti.

Şelale gerçekten korkutucu bir yer. Eriyen karlarla kabaran akıntı korkunç bir boşluğa dökülüyor, oradan da su serpintileri yanan bir evden yükselen dumanlar gibi yukarı yükseliyor. Nehrin kıvrılarak girdiği hat, kömür karası, ışıltılı kayalarla çevrili, ölçülemez derinlikte, köpük köpük, kaynayan bir çukur halinde daralan muazzam bir yarık, bu yarık da taşarak nehri çentik çentik ağzından ileri doğru boşaltıyor. Kükreyerek sonsuza dek dökülen suların uzun yeşil süpürgesi ve tıslayarak sonsuza dek yukarı sıçrayan zerreciklerin titreşen perdesi, sürekli gürültüleri ve girdaplarıyla insanı serseme çeviriyor.

Holmes'le ben kendinden geçmiş bir şaşkınlıkla kıyıda durduk, siyah kayalara çarpan çok aşağılarımızdaki suyun ışıltısını seyredip boşluktan yükselen zerrelerle birlikte gürleyen insanımsı çığlığı dinledik.

Patika, manzarayı tam olarak gözler önüne sermek için şelalenin yarısına kadar çıkıyor ama birdenbire sona eriyordu, yani turist geldiği yoldan geri dönmek zorundaydı. Bunu yapmak üzere döndüğümüz sırada bir İsviçrelinin patikada bize doğru koştuğunu gördük. Elinde bir mektup vardı.

Çağlayanın gürültüsünü bastırarak, "Doktor Watson!" diye haykırdı, gözleri Holmes'ten bana, sonra tekrar Holmes'e gidiyordu.

"Benim," dedim, o da mektubu bana verdi. Zarfta Englischer Hof'un arması vardı ve mektubu bana gönderen han sahibiydi. Mesele şuydu, biz oradan ayrıldıktan birkaç dakika sonra neredeyse ölmek üzere bir İngiliz hanımefendi gelmişti hana.

Kadıncağız kışı Davos Platz'da geçirmişti; şimdi de Lucerne'deki arkadaşlarına katılmak üzere yolculuk ediyordu ki ani bir kanamanın pençesine düşmüştü. Ancak birkaç saat daha yaşayabileceği düşünülüyordu ama bir İngiliz doktorla görüşmek onun için büyük bir teselli olacaktı. Dönmem mümkün müydü acaba? Herr Steiler, mektuba eklediği notta buna razı gelmemi çok büyük bir iyilik olarak göreceğini belirtiyordu çünkü hanımefendi İsviçreli bir doktora görünmeyi kesinlikle kabul etmiyordu ve Herr Steiler büyük bir sorumlulukla karşı karşıya olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Holmes mektubu omzumun üstünden okumuştu. "Gitmen lazım dostum. Yabancı bir ülkede ölmek üzere olan bir vatandaşının ricasını geri çeviremezsin."

Haklı olduğunu düşünüyordum ama Holmes'ün yanından ayrılma konusunda tereddütlüydüm. Arkadaşım endişelerimi elinin bir hareketiyle savuşturdu.

"Burada biraz daha kalıp şelaleye hayran olacak, sonra da Rosenlaui'ye gideceğim. Sen de bu akşam Altın Horoz'da bana katılırsın."

Kabul ettim ve Steiler'a geldiğimi haber vermesi için ulağı önden gönderdim.

Holmes ile el sıkışıp ayrıldık. Döndüğüm sırada arkadaşımı sırtını bir kayaya vermiş, kollarını kavuşturmuş olarak akan sulara bakarken gördüm. Yüzünde sonsuz derecede hüzünlü bir şey vardı.

Patikadan geri dönerken, zihnim şüphe ve güvensizlikle bulutlandı. Steiler doktor olduğumu nereden biliyordu? Bunu ona söylememiştim. Aslında adamla doğrudan pek konuşmamıştım bile. Elbette Holmes söylemiş olabilirdi ama bunu neden yapacaktı? Tabii... Tabii bütün bunlar beni oradan uzaklaştırmak için bir oyun değilse.

İnişin sonuna yaklaştığımda arkama baktım. O noktadan şelaleyi görmek mümkün değildi ama kıvrılarak tepeden yukarı

çıkan ve şelaleye uzanan patikayı görüyordum. Bu patikada hızla yürüyen bir adam vardı. Arkadaki yeşilliklerin çevrelediği siyah siluetini açıkça seçiyordum. Donup kaldım. Bu adamın Profesör James Moriarty olduğuna dair en ufak bir kuşkum yoktu.

Birdenbire her şeyi anladım. Merhamet görevi bir saçmalık, Holmes'ün tarafından yaratılıp Peter Steiler'ın işbirliğiyle sahneye konmuş akıllıca bir numaraydı. Beni Holmes'ten, tehlikeden uzaklaştırmayı amaçlıyordu, böylece arkadaşım düşmanı Profesör James Moriarty ile yalnız başına yüzleşebilecekti. Moriarty'nin sonunda izimizi bulacağı saatin yakın olduğunu biliyordu demek. Profesör belki de Englischer Hof'ta bizi sormuştu bile. Herr Steiler bunu doğrulamış olabilirdi. Sherlock Holmes'ün Moriarty ile buluşarak kendi hayatını feda etmeye hazırlandığını ve benimkini kurtarmaya kararlı olduğunu görüyordum. İki kararlı adam arasında korkunç Reichenbach şelalesinin kıyısında gerçekleşecek bir randevu ancak tek bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Kalbim gümbür gümbür atarak patikadan yukarı, şelaleye doğru koşmaya başladım.

BELONGS TO KAATIG TEAM

Otuz

Kayaya dayanıp Reichenbach şelalesinin çalkantılı sularına baktığı sırada Sherlock Holmes'ün üzerine bir sükûnet çökmüştü. Son birkaç haftadır zihni ve duyguları, ta aşağısındaki korkunç boşlukta kükreyen güçlü akıntı kadar hiddetli ve rahatsız edici bir haldeydi ama o anda gerilim ve endişe bir anda buhar olup uçmuştu. Ölümcül düşmanının yıkılmasını sağlamak için kendi hayatını feda etmeye hazırdı. Bunu bir kez kabullendikten sonra içindeki bütün çırpıntılar, bütün gerginlik ve endişe ortadan kalkmıştı, Holmes kendisiyle barışıktı. Ne de olsa sayılı günü kalmıştı. Watson olmasaydı, Baker Sokağı'ndaki evinde Scoular tarafından vurularak ölüp gidecekti zaten. O sırada gafil avlanmıştı, yedek planı yoktu. Bu defa farklıydı.

Saatine baktı. Fazla beklemesi gerekmeyeceğini biliyordu. Moriarty, Watson'ın Meiringen'e döndüğünü görür görmez ortaya çıkacaktı.

Düşünceleriyle neredeyse eşzamanlı olarak patikanın aşağısında bir figür belirdi. Koyu renk pelerinli, uzun boylu bir adam hızlı hızlı yürüyordu. Adam yaklaşıp da yüzü seçilir hale gelince Holmes'ün yüreği oynadı. Profesör James Moriarty.

Yakışıklı adammış, diye düşündü Holmes. Öte yandan, Profesör'ün şelalenin serpintileriyle nemlenmiş yüzü soğuk ve acımasızdı. Dedektife yaklaşırken, koyu renk gözleri zaferle ışıldıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ee, sonunda görüştük Bay Sherlock Holmes," dedi.

Holmes gülümsedi. "Öyle. Yolculuklar biter âşıkların kavuşmasıyla."

Moriarty gürül gürül dönen akıntıya bakıp gülümsedi. "Bu tarihi buluşma için münasip bir yer seçmişsiniz. Bunun tek bir sonucu olabileceğini anlıyorsunuz elbette."

"Matematikçi sizsiniz ama ben üç olası durumdan biriyle sonuçlanacağını hesaplamıştım. Gerçi sizi temin ederim ki seçimim birinden ya da ikisinden yana."

"Bu kadar inatçı olmanız hakikaten yazık oldu Bay Holmes. Peşimi bırakmalıydınız, siz de biliyorsunuz. Öylesi sizin için daha mantıklı, arkadaşlarınız için de daha merhametli olurdu. Yine de bu işi idare edişinizi seyretmek benim için entelektüel bir ziyafetti. Ben daha iyi bir iş çıkaramazdım."

"Bunu iltifat kabul ediyorum. Ancak belli durumlarda insanın davranışları konusunda pek seçeneği olmadığı vakalardan biri bu. Nasıl aya uçamıyorsam, sizi kovalamaktan da vazgeçemezdim. Kötülük edenleri, medeni toplumdaki suçluları kovalayıp yok etmek, doğuştan gelen bir özelliğim. Hiç kuşkusuz sizin de yaptığınız gibi belli bir amaca ulaşmak üzere hareket ediyorum."

Moriarty'nin yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "Boş laflar. Eh, aramızdaki düello gerçekten büyüleyiciydi Bay Holmes. Zihni uyarıcı bir oyundu ama artık sona erdi, siz de cezanıza katlanmak zorundasınız."

Holmes, Profesör'ün hareketlerini çok yakından gözlüyordu; Moriarty pelerininin katları arasından silahını çekmeye fırsat bulamadan dedektif öne atılıp adamın elini yakaladı. İki adam bir an boğuştu. Moriarty silahı havada tutuyordu, Holmes de indirmesini önlemek için Profesör'ün kolunu sımsıkı yakalamıştı. Mücadele ederlerken çamurda kayarak patikanın kenarına iyice yaklaştılar. Holmes, Herkülvari bir çabayla Moriarty'nin kolunu öyle bir şiddetle salladı ki Profesör silahı tutan elini gevşetmek

zorunda kaldı, tabanca uçtu, havada bir yay çizip boşluğa doğru giderek dumanları tüten köpüklerin arasında gözden kayboldu.

Moriarty ellerini dedektifin gırtlağına kenetleyerek karşılık verdi, nefes borusunu ezmek için bütün gücüyle sıkarken bir yandan da Holmes'ü kenara doğru itiyordu. Holmes'ün ayakları ıslak çamurda kaydı, dedektif gücünün tükendiğini hissetti. Moriarty'nin ellerini çözmek için harcadığı çabaya rağmen kötü adam sımsıkı kavrayışını gevşetmiyordu. Başını bir an için yana çeviren Holmes, altında kaynayan su kazanını gördü. Uçurumun tam kıyısındaydı artık. Bir adım daha atarsa kenardan boşluğa düşecek, yok edici sulara yuvarlanacaktı.

Moriarty, "Güle güle Bay Sherlock Holmes," diye bağırdı. Daha şiddetle iterken yüzü nefretle çarpılmıştı. "Güle güle."

BELONGS TO KAATIG TEAM

Otuz Bir

JOHN H. WATSON'IN GÜNLÜĞÜNDEN

Reichenbach Şelalesi'nin yarısına kadar uzanan patikaya vardığımda Holmes'ün uzaktan gördüğüm esmer yabancıyla, Profesör Moriarty olduğuna hiç kuşku duymadığım yabancıyla konuşuyordu. Yolculuğumuz sırasında hem benim hem de arkadaşımın kapıldığı takip edildiğimiz hissi doğru çıkmıştı ve şimdi Holmes'ün can düşmanı sonunda ona yetişmişti.

Yavaş yavaş ilerledim, kayalıktan ayrılmıyordum ki Moriarty beni göremesin. Çağlayanın kükremesi sözlerini boğduğundan ne konuştuklarını duyamıyordum ama iki adam da birbirlerine karşı hatırı sayılır biçimde sakin davranıyordu. Sanki iki amansız düşman değil, tesadüfen karşılaşmış iki eski arkadaşlardı da hoşbeş ediyorlardı. Durumun gerçekliğini yalnızca gergin yüzleri ele veriyordu. Sonra Holmes birdenbire öne atılıp Moriarty'nin üstüne çullandı. Profesör'ün bir silah çıkardığını seçtim ama neyse ki Holmes tabancayı onun elinden düşürmeyi başardı. Boğuşurlarken kaçınılmaz biçimde patikanın kıyısına yanaştılar. Ceketimin cebinden kendi silahımı çıkartıp patikadan yukarı koştum ama iki adam birbirlerine öyle bir kenetlenmişti ki, Holmes'ü vurma korkusuyla ateş edemiyordum. Onlara yetişince, Moriarty'nin üstünlük sağlamakta olduğunu ve Holmes'ü bir yandan boğmaya çalışırken, bir yandan da daha da kenara gitmeye zorladığını gördüm.

Bir an için kararsızlık ve korkuyla donakaldım, sonra tabia-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tımda bulunan bir içgüdü idareyi ele aldı. Ne yaptığımı kendim de pek bilmeden ileri atıldım, Moriarty'yi arkasından yakalayıp benimle birlikte patikaya çektim. Bu hareket öyle ani ve şaşırtıcıydı ki, Moriarty Holmes'ü de otomatik olarak kendisiyle birlikte sürükledi, yokoluşa yuvarlanmanın kıyısından geri çekti. İki adam de yere düştü ama yeniden kalkmaları fazla uzun sürmedi. Durumu şöyle bir inceleyen Moriarty'nin koyu renk, kötücül gözlerinde korkuya yakın bir şey parladı. Holmes ile ben içgüdüsel olarak birlikte hareket ettik. İkimiz de Profesör'ün birer kolunu yakaladığımız gibi onu patikanın kıyısına sürükledik. Başına neler geldiğini, ne yapmak üzere olduğumuzu anlayan Moriarty'nin gözleri, ona yabancı bir duygu olan panikle irileşti, adam dehşetle kükredi ama çağlayanın gök gürültüsü haykırışını yuttu. Adam şiddetle mücadele etti, sıkıca tutan ellerimizden kendini kurtarmak için ümitsiz bir çabayla vücudunu çeviriyor, tekmeler savuruyordu ama biz pes etmedik.

Sonunda Profesör'ü en kenara kadar getirdik. Sherlock Holmes ile ben, yoğun bir çabayla Profesör'ü şelaleye attık. Moriarty, yarasayı andıran kocaman bir yaratık gibi, siyah pelerini kanat misali açılarak boşluğa savruldu; bir mucize tekrar sağlam toprağa ayak basmasını sağlayacakmış gibi çaresizce havayı tırmalıyordu. Bir an için havada asılı kalmış gibi göründü, sonra yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı, yukarı fışkıran serpinti adamı kefen gibi sardı. Bir an sonra gitmişti. Gözden kaybolmuş, hayatımızdan çıkmıştı. Reichenbach çağlayanının coşkun suları onu canlı canlı yumuştu.

Holmes de ben de o korkunç boşluktan sendeleyerek uzaklaşıp asırlar gibi gelen bir süre boyunca ezici sulara baktık. Sonra tuhaf bir biçimde bir kez daha aynı anda harekete geçerek kahkahalara boğulduk. Dengesiz, gayritabii bir gülüştü bu, rahatlama ve suçluluk kahkahalarıydı. Gövdelerimiz isterik bir neşeyle sarsılıyor, yanaklarımızdan yaşlar süzülüyordu. Geri dönüp o ânı düşündüğüm zamanlarda, o andaki duygularımı inceleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye ve öylesine karanlık bir anda niye böyle tepki gösterdiğimi anlamaya çalıştım ama yaşadığımız tecrübe eşsizdi, o yüzden herhangi bir duygusal referans noktası bulmak çok zor. Hem benim hayatımdan hem de sevgili arkadaşımın hayatından bir yük kalkmıştı kuşkusuz, ayrıca ikimiz birlikte toplumu en kötücül sefillerden birinden kurtarmıştık ama bunu yaparken kendimizi kanun yerine koymuştuk. Adalet yolundan biz de ayrılmıştık. Bu çelişkili duygular doğal olmayan kahkahalarımızı yaratmaya yardımcı olmuştur ama benden çok daha akıllı bir adamın açıklayacağı başka unsurların da işin içinde olduğuna eminim.

Bir süre sonra sessizliğe büründük, gözlerimiz hâlâ Reichebach şelalesinin gürüldeyen sularındaydı. Sonunda bizi normalliğe biraz olsun döndüren kişi Holmes oldu.

Soğuk, gerçekçi bir tavırla, "Artık ayrılmalıyız," dedi. "Hedefimize ulaştık ama bunun hem bizim hem de vicdanlarımızın üzerinde bir bedeli var. Dünya Moriarty ile birlikte benim de burada yok olduğumu zannetse daha iyi olacak, hiç değilse şimdilik. Meseleyi bu şekilde kayıt altına alabilir, böylece kötü adamın ölümü konusunda kendini temize çıkarabilirsin."

Sözünü kesmeyi denediğimde inatçı bir tavırla elini kaldırdı.

"Suçtan biraz uzak kalmaya ihtiyacım var, Watson. Artık şöyle sıkı bir meydan okumayla karşılaşmayacağım. Ne de olsa Moriarty ile kim boy ölçüşebilir? Sıkıntılı müşterilerin mızıldanmalarından bir süre kurtulma ihtiyacındayım. Seyahat edecek, okuyacak ve öğreneceğim. Sen Londra'ya dönüp ölümümü açıklayacak ve kendi hayatına devam edeceksin. Zamanla, ortalık yatışınca ve canım rutubetli, sisli Londra'ya dönmek isteyince döneceğim. Şey, dönebilirim. Gelecek muğlak, ben de bundan keyif alıyorum."

"Bunu planlamışsın."

"Elimden geldiğince planladım, evet. Moriarty'yi ortadan kaldırıp hayatta kalmayı başarabilirsem, kendimi bazı arzularımın peşine düşecek, eğitimimin kapsamını genişletecek kadar

özgür hissedeceğimi biliyordum. Daha bilgili, daha donanımlı bir hale geldiğimde muhtemeldir ki büyütecimi yeniden elime alıp suçlu zihnin çalışmalarını inceleyeceğim. Git artık, Englischer Hof'a dön ve onlara korkunç haberi ver."

"Ya sen?"

"Ortadan kaybolacağım. Nereye gideceğimi sorma, sana söylemeye niyetim yok."

Boğazımda bir yumru hissettim. Karşımda aldattığım (daha doğrusu aldattığımı sandığım) bir adam vardı ve beni yine de arkadaşı olarak kabul etmişti. Şimdi de arkadaşlığımız eylemlerin en korkuncuyla geri dönülemez biçimde mühürlenmişken, hayatımdan sonsuza kadar çıkmak üzereydi. Derin bir üzüntü beni ele geçirdi.

Holmes anlayışla gülümsedi. "Sevgili Watson, o kadar yıkılmış görünme. Yeniden görüşeceğiz, bundan eminim. Ama şimdi git. Git ve arkana bakma."

İstediğini yaptım.

"SON VAKA" ALINTISI
JOHN J. WATSON
İlk olarak 1893 yılında *Strand* dergisinde yayımlanmıştır.

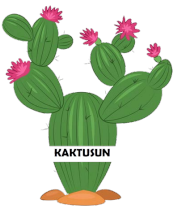
Uzmanların yaptığı inceleme, iki adamın arasındaki boğuşmanın, böyle bir durumda hemen hemen daima bekleneceği üzere birbirlerine kenetlenmiş halde boşluğa yuvarlanmalarıyla sonuçlandığı konusunda pek az şüpheye yer bıraktı. Cesetleri bulmaya yönelik herhangi bir girişim kesinlikle ümitsizdi. Kendi kuşaklarının en tehlikeli suçlusuyla adaletin en güçlü savunucusu sonsuza dek orada, fırıl fırıl dönen köpüklerle dolu o korkunç kazanda yatacaktı.

İsviçreli genç bir daha bulunamadı. Moriarty'nin çalıştırdığı çok sayıda kişiden biri olduğuna hiç kuşku yok. Çeteye gelince, Holmes'ün topladığı kanıtların teşkilatı nasıl da açığa çıkardığı

BELONGS TO KAATIG TEAM

ve ölmüş adamın elinin nasıl da bütün ağırlığıyla üzerlerine indiği kamuoyunun hâlâ aklındadır. Soruşturmalar sırasında korkunç şefleri hakkında birkaç ayrıntı ortaya çıktı; şimdi kariyeri konusunda açıklama yapmak zorunda kalıyorsam bunun sebebi daima hayatımda tanıdığım en iyi, en bilge adam olarak göreceğim kişinin hatırasını ona saldırarak silmeye çalışmış bu akılsız adalet savaşçılarıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonrasında

Watson, Londra'ya döndü, Sherlock Holmes'ün Reichenbah Şelaleleri'nin dibinde Profesör Moriarty ile birlikte ölüp gittiği hikâyelerini de beraberinde götürmüştü. Sevgili karısı Mary ile birbirlerine kavuştular. Doktor kısa süre sonra tıbbi kariyerine devam etti. Karanlık tecrübelerinin ardından sakin ev hayatına nispeten kolayca alışmıştı ama Holmes ve dedektiflik çalışmaları artık yaşamının bir parçası olmadığı için kalbinin bir köşesinde daima bir boşluk vardı. *Strand* dergisinde yayımladığı hikâyelerde maceralarını yeniden yaşıyordu ama bu, gerçeğiyle aynı şey değildi tabii.

Watson bir süre sonra Holmes'ten haber almayı ümit etmişti ama arkadaşından ses seda çıkmıyordu. Bayan Hudson ortadan kaybolduysa da Mycroft kardeşinin odasını kendisi için ikinci bir sığınak olarak elinde tutmuştu. Mycroft, Moriarty'nin çetesinden yalnızca kendisinin kurtulmayı başardığını sağlam bir şekilde biliyordu. Dedektif kardeşi de dahil olmak üzere hiç kimse, suç dünyasının Napolyon'uyla olan ilgisini bilmiyor, hatta bundan şüphelenmiyordu bile.

Mary bir sonraki kış zatürreye yenik düşerek Noel'den iki gün sonra ölünce, Watson'ın yaşamı iyice karardı. Doktor bu darbeyi geçmişteki aldatmacalarıyla başarısızlıkları için ilahi bir ceza olarak görüyordu.

Derken bir gün, Reichenbach vakasından üç yıl sonra, mu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ayene odasına yaşlı bir sahaf girdi, büründüğü kılığı üstünden atıp Doktor John H. Watson'a tanıdık yüzünü gösterdi.

Sherlock Holmes dönmüştü.

BELONGS TO KAATIG TEAM